

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

ȘI AL ÎNTÂMLĂRIILOR DE PE MARE ȘI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI

Lei 5.—Pe un an în toată țara

« 2.60 « 1/1 « « « «

Redacția și Administrația

No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

Apare odată pe săptămână

— MARȚEA —

Englezul scăpă de moarte, grație șampaniei. — (Vezi pag. 4440).

ABONAMENT

LA

„ZIARUL CALĂTORILOR”

Pentru 1 an 5 lei; jum. an 2.60

SAMPANIA LUI LOBENGULA

La o oare-care distanță de Bula-wayo, capitala Matabelilor, pe câmpul unde mantaua verde de ierburi înalte se întinde pînă când se nîrripează cu orizontul depărtat, o ceată de războinici negri stătea la pîndă. Corpurile lor erau ascunse în găuri săpate în pămînt.

Erau oameni de elită. Ei erau sub ordinele directe ale regelui lor, Lobengula, care însuși voise să conducă această expediție. Lobengula, fiul puternicului Mosilicate, supuse pe toți șefii din neamul său; chiar și zulușii deveniseră tributarii săi. Ei trăiau în bune legături cu buri. Acum auzise că englezii voiau să traverseze regatul său spre a-și studia bogățiile și poate pentru a se stabili aci, căci era în timpul când Chartered fusese fondată de către Cecil Rodhs, care voia să cucerească mai ușor pămînturile regelui matabelilor.

Lobengula își zise: «englezii ăștia sunt niște șerpi. Le voi sfărâma capul».

Proiecte de luptă și de război se agitau confuze în creierul său. Într-una din zile spionișii îl anunțară de sosirea unei caravane engleze. Ea apărură. În cap mergeau călăreții cari cercetau împrejurimile. În urma călăreților englezi, niște boi trăgeau un car mare, încărcat cu toate uneltele de lucru și cu diverse provizii. Un nou grup de soldați de la Chartered forma cortegiul cortegiul care înainta cu încetineală. În fine caravana ajunsese aproape de locul unde era Lobengula care aștepta cu ochiul înflăcărat și strângînd arcul său nerăbdător în mînă.

De odată el se lăsă pe genunchi și scoase un strigăt teribil. El descărcă asupra unuia din călăreții din capul caravanei o săgeată care îl lovi la gât; călărețul bătut aerul cu mâinile și căzu de pe cal. Matabeli, mult mai numeroși ca pionierii din Chartered, se repeziră asupra călăreților cari voiau să-și vîndă cât mai scump viața și, după o scurtă luptă, îi masacrară pînă la unul. Numai singur conducătorul boilor putu să fugă, dar fu urmărit și prins de însuși Lobengula care îl făcu prizonier.

— Străinule, — îi zise el, — puî de șarpe, tu ai venit să te urci pe capul

nostru. Ei bine, o să poți zice numai de cît că te-ai ridicat mai sus ca regele Lobengula».

La un ordin al șefului negru, mai mulți războinici se repeziră la prizonier, îi trecură o curea de gât și apoi o legară de craca unui pom. Nenorocitul era suspendat în aer; picioarele sale părăsiră solul, corpul i se zbătea în vid. În jurul arborelui ce servea de spânzurătoare, negri începură dansurile lor de război și cântecele lor de victorie, când de odată un războinic alergă către Lobengula și îi arătă o sticlă plină cu un lichid auriu și îi explică regelui că a găsit un oare-care număr de asemenea butelii în carul tras de boi. Lobengula apucă curios sticla și privi de aproape lichidul de culoarea soarelui și a aurului. Cum el era lacom și bețiv, instinctul îi spuse că descoperise o veritabilă comoară și făcu semn războinicilor săi să desfacă pe captiv.

Englezul aproape își pierduse cunoștința. Lobengula deșertă o parte din conținutul sticlei între dinții englezului, care deschise imediat ochii. Lobengula îi arătă vasul transparent; luă sticla și-l întrebă prin semne ce era ab?

— Acesta este vinul zeilor, strigă prizonierul.

Și, cum putu mai bine, el încercă a-i explica regelui Matabelilor. Dar Lobengula, neîncercător, forță pe englez să bea două sticle din vinul zeilor și încet-încet prizonierul o arătă semnele unei mari veselii și fericire supranaturale.

Regele înțelese bine că nu putea fi otrăvit și plăcerea lui fu extraordinară că găsise o astfel de băutură. Veselia lui fu și mai mare când deșertă două sticle. El bău, bău încă și i se păru că devine ușor ca o pasăre; apoi căzu într-o delicioasă toropeală.

Când se deșteptă, el dădu ordin de a trata pe captiv cu cea mai mare blîndețe și-l făcu să înțeleagă următoarele: «Dacă tu îmi vei putea procura nouă provizii din «vinul zeilor», nu numai că te las în viață, dar te numesc primul meu ministru».

Englezul promise și se ținu de cuvînt. Lobengula fu de asemenea fidel cuvîntului. Englezul era ministrul regelui Matabelilor.

Putea acum să meargă din când în când să completeze cu șefii din Chartered și apoi să se întoarcă cu un car încărcat cu sticle de șampanie. Aducea regelui negru mai mult decît vroia. El căzu complet sub dominația ministrului său și într-o bună zi soldații din Chartered pătrunseră pe teritoriul său. Regatul său, o parte a Rhodesiei, deveni cea mai frumoasă colonie a Angliei în Africa.

Și iată cum, prin vinul Franței, o superbă țară ca Matabeloland, căzu în mîna englezilor.

Lazăr Kl.

Curjon, omorătorul de tigri

Există în Indiia un vîntător de tigri, ale cărui isprăvi egalează cel puțin — dacă nu cumva întrec — pe acelea ale faimosului Gerard, *omorătorul de lei*. Renumele său e mare în Indiia. — Voi povesti două din aventurile lui vîntătoresci.

De la sosirea sa în Tipperah, Edmond Curjon, care trebuia să devie unul dintre cei mai mari vîntători ai timpului, întregă existența sa și-a consacrat-o distrugerii tigrilor regali, panterelor, șerpilor boa, aligatorilor, etc., cari popula și devasta această regiune, nu se gîndea de cît la executarea acestor proiecte; dar el își făcuse planul fără a mai pune la socoteală și prudența bătrînească. Toți fermierii primiseră știința de la tatăl lui Curjon, de a nu-i pune la dispoziție întreprinzătorului dar neexperimentatului vîntător, nici un elefant. Fără ajutorul acestui prețios animal, așa de folositor în exploatarea agricole, vîntătoarea de tigri e într-o câtva imposibilă. Tînărul vîntător se dispensă de elefant și se adresează vîntătorilor indigeni sau *ryoti-lor*. Locuitorii indieni cari vânează tigrul, unii din plăcere, alții pentru apărarea locuințelor lor, izbutesc să triumfe împotriva teribilului dușman, cu ajutorul curselor-gropi, săpate în pămînt, a țarcurilor împletite din lemn de bambus și a altor sisteme, mai mult sau mai puțin ingenioase. În aceste feluri de vîntători pericolele nu sînt mari, dar rezultatul este slab; curajul nostru tînăr se desgustă îndată și isbuti să capete inoiala — prin rugămintele lui — să-l însoțească doi sau trei *ryoti*, într-o vîntătoare la pîndă.

Provincia Tipperah, în această epocă, era năvălită de tigri, și aceste nesuferite jefuitoare nu lăsa o clipă de liniște sârmanilor locuitori ai satelor împrăstiate ici și colo prin vastele poene. Aceste animale, îngrămădite neconținut prin păduri, din pricina întinderii exploatarea unei solului, sfârșiseră prin a devora cea mai mare parte din vînatul cu părul mic ca: cerbi, elani, etc., cari împinși de foame eșeau din pădure pentru ca să atace cotețele și ocoalele în cari locuitorii își aveau închiși boii, berbecii, etc., ori, împrejurimile fiind de obicei foarte primitive, indienii se plîngeau cu jale de jafurile îndrăznețe pe cari le săvârșeau marile bestii; ba adese-ori și vieții omenești cădeau pradă acestor teribile carnivore. Vînatul deci nu-i lipsea vîntătorului nostru, întreprinderea însă, trebuie să recunoaștem, făcu să se re-

tragă și cei mai curagioși. Curjon, plin de încredere în curajul său și încurajat de cele dintâi succese, se puse la dispoziția acestor nenorociți locuitori.

Când un locuitor fusese, în timpul nopții, victima vre-unui furt, el pleca la drum, împreună cu vecinii, pentru a regăsi, după urmele de obicei foarte vizibile, resturile bouului său ale vacei sfâșiate de hoțul de tigrul. Odată descoperirea făcută, alerga la Curjon și cu toate plecaciunile și rugămintele cuvenite, îl ruga să scape satul de acest dușman neîmpăcat. Atâta îi trebuia lui Curjon că și pleca să cerceteze împrejurimile; resturile ospățului zăceau la pământ și era lucru sigur că după asfințitul soarelui tigrul se va reîntoarce pentru a-și isprăvi masa. Dar pe unde va trece? Aci era greutatea, căci dacă vânătorul se așeza din nenorocire în calea animalului, se isprăvea cu dânsul.

De altminteralea, tigrul mai mult se târâște de cât merge; e după cum se știe, o mătă mare de tot, iar mișcările sale sunt întru atât de mlădioase și ușoare încât adese-ori poate să treacă printr'un tufiș aproape de voi fără ca cel mai mic sgomot să vă lovească auzul.

Curjon știa lucrul acesta; el se ajuta de obicei în asemenea împrejurări de experiența unor oare-care dintre bătrânii vânători indieni, care practica pânda, ascunzându-se în copaci.

Cititorii noștri au auzit vorbindu-se de ferocitatea tigrului regal. Inchipuiți-vă într'un deșert, în mijlocul acelor tufișuri coabăite, pline de mister, și acolo așezați la câți-va pași de resturile vre-unui animal domestic sau a unei ființe omenești, să zicem că așteptați pe vre-unul dintre aceste animale. El e pe drumul cel bun și se ivește în fața voastră ca la cinci sau șase pași. Nu trebuie să-i dați răgaz nici ca să vă vadă, nici ca să vă audă, și cu atât mai puțin să vă miroasă. Dacă l-ați greșit sau numai l-ați rănit, apoi nu veți avea vreme macar a vă recomanda sufletul lui D-zeu; sunteți pe dată sfâșiați în bucăți. Iată ce înseamnă a sta la pânda de tigri. Foarte rar acest fel de vânătoare prezintă simple incidente; totdeauna se sfârșește cu moartea unuia sau altuia.

Curjon, mai bine de șase sute de ori a avut acest teribil duel, dar a eșit întotdeauna victorios. Cu toate acestea vom povesti una din aceste întâlniri, care a fost întovărită de un incident. De obicei la sfârșitul zilei revine tigrul pentru a-și isprăvi de mâncat prada. Odată, prin excepție, tigrul nu apărură, dar vânătorul nostru avea multă răbdare și curaj. Făgăduise de altfel sârmanilor oameni de a-i scăpa de acest flagel. Voi dar să-și țină făgăduința, și par'că ceva îi spunea că mai curând sau mai târziu tigrul va trebui să vie. În timpul acesta vremea se scurgea și miezul nopții se apropia. Vânătorul nos-

tru zise indianului care îl însoțea: „Cad de somn, vreați să dorm. Veghezi tu pentru mine; dacă auzi ceva—deșteaptă-mă“.

Apoi se întinse pe iarbă și îndată trecu în împărăția viselor. După un ceas de somn fu deodată deșteptat, simțind că cineva îl atinge pe picioare. Iera indianul, care auzind un sgomot suspect în desișul de alături, dăduse încetișor această înștiințare. Curjon deschise ochii dar rămase nemișcat: la câțiva pași de el, văzu arzând în întuneric doi ochi înflăcărați, cari îl priveau fix. Intinde încetișor mâna și-și ia pușca; dar cu toată băgarea lui de seamă face un ușor sgomot. Tigrul s'ar fi putut arunca asupra lui înainte ca Curjon să fi avut vreme a mai face o a doua mișcare. Din fericire însă, tigrul nu iera dintre acei înfruptați cu carne de om și, cu toate că tulburat dintr'o ocupațiune de mâna întâia pentru dânsul, masa, făcu o mină de retragere. Curjon însă, mai iute ca fulgerul, ochi și trase; bestia, lovită în piept, căzu moartă.

Curjon a debutat în strălucita sa carieră de vânător prin cele mai periculoase dintre vânătorii și anume: vânătorile pe jos și la pânda. Tatăl său, fiind informat de isprăvile sale, ridică interdictul cu privire la elefanți, dându-i pe unul dintre cei mai frumoși din herghelia sa.

Jupiter era un mareș elefant, admirabil dresat la vânătoarea de tigri. Astfel în *hadă* (un fel de pavilion cu scaune), așezate pe spinarea acestor giganti pahiderme, vânătorul cel mai neexperimentat chiar, nu are nimic de temut. Curjon, pe spinarea lui Jupiter, urma cu distrugerea tigrilor din Tipperah, și deveni providența locuitorilor din acest tinut. Într'o zi însă, această providență îl părăsi și iată cum:

Vânătorul nostru de tigri cunoștea pe mai mulți Englezi din serviciul civil. Unul dintre ei, ardea de dorința unei vânătorii de tigri, măcar o singură dată în viața sa. Se rugă de Curjon, care era totdeauna gata să facă un serviciu, să-i împrumute pe Jupiter. Un proverb vânătoresc zice că: pușca și câinele nu se împrumută; ar mai fi trebuit de adăugat că: nici elefantul.

Acest funcționar, fără îndoială, era un om foarte galant, dar el și cu prietenii lui, căci nu era singur în *hadă*, erau vânători începători. Jupiter îi conduse în fața unui tigrul mare și frumos, asupra căruia vânătorii traseră. În împuscătura generală, mai mult sau mai puțin dezordonată, care avu loc, tigrul primi câteva gloanțe. Exasperat din cauza durerei, se repezi în fața sârmanului Jupiter, mai înainte ca acesta să fi avut timpul să-și pue trompa în apărare, și-și adânci ghiarele sale puternice în trompă, urechi și ochi. Vânătorii din *hadă* înfricoșați de vecinătatea teribilului animal,

nu fură de nici un ajutor pentru Jupiter, care cu toate acestea, după o scurtă luptă, reuși să-și desfacă trompa, îl prinse de mijloc într'o strânsoare puternică și după ce-l aruncă la pământ, îl strivi cu picioarele de dinainte. Dar Jupiter căpătase niște răni grave, cari lăsară după vindecarea lor, urme neșterse, mărturii ale acestei teribile lupte.

Animalul și cu stăpânul își reîncepură vânătorile. Într'o zi, pe când Curjon pe Jupiter trecea printr'o câmpie întinsă, zări la o mare depărtare un tigrul care se retrăgea într'un mod laș. Vânătorul, care avea o armă minunată și se putea mândri de siguranța ochiului lui, se depărtă de obiceiuita lui prudență, ochi și trase. Tigrul rănit se reîntoarce pe dată, repezindu-se cu furie înspre dușmanul său. Vânătorul, care avea tot timpul pentru a ucide bestia cu al doilea foc, o așteptă nepăsător, dar vai! își făcuse socotelile fără Jupiter. Acesta nu uitase întâmplarea: în loc ca să se mândrească de adresa stăpânului său, își reaminti pe dată de strașnicile răni pe cari le căpătase odinioară și, cuprins de frică, o luă la fugă într'un galop amețitor.

Din clipa aceasta, vânătorul nostru se afla în cel mai mare pericol posibil. Nu mai era vorba de tigrul, ci de Jupiter. Un elefant înspăimântat și prins de frică, sfărâmă în cursa lui nebună tot ce-i ese în cale. Cei de pe spinarea lui, în fiecare clipă sunt expuși a fi izbiți de arbori și striviți. Din fericire, animalul fu oprit îndată din fugă din pricina căderei într'o mocirlă, tocmai când ajunsese la cei dintâi arbori ai pădurei. El căzu înăuntru asvârlind în caderea sa greoaie pe vânătorul nostru peste cap, tocmai în mijlocul ochiului. Această mocirlă trebuia să-i înghită curând. Curjon, care căzuse în picioare, se afundase dintr'odată în glod până la brâu. Ținea în mână carabina încărcată. Cercând să se orienteze, zări cam la 25—30 de pași tigrul rănit și furios, care după ce privi pe rând elefantul și omul, se îndreptă hotărât înspre acesta din urmă; dar Curjon nu-și perdu cumpătul, ochi animalul și... carabina nu-i luă foc.

Vânătorul în fața acestui pericol extrem, nu-și pierdu o clipă sângele rece; căută în buzunarul pantalonilor murdăriți de apa glodoasă un alt cartuș și-și încărcă arma. Tigrul care se apropiase își adună puterile și se repezi într'o ultimă săritură asupra dușmanului său. Din zbor, după cum o spunea singur Curjon, povestind această întâmplare, ucise enorma bestie, care-i căzu moartă în brațe. Detunătura puștei atrase vre-o doi-trei servitori, grație cărora Jupiter și stăpânul lui fură scoși din mocirlă.

Trad. de Nelli Nolini

O dramă în harem

Europeanul fu tăiat în două dinaintea infidelei favorite.

Cunosc, desigur, cititorii «Ziarului Calătorilor» câte ceva din grozavele mistere ale haremurilor Orientului. Despre câte drame se petrec în aceste închisori barbare, unde trăiesc și mor frumuseți neștiute și nebănuite măcar decât de foarte puțini, numai Cel-a-toate-știutor, va avea știință. Când și când, grație unei mici indiscrețiuni comise de vreun om cum-se-cade, se mai află, se mai limpezește câte un colțisor din nenumăratele, obscurele și pline de taină ale tuturor haremurilor, și în special ale celor mai mari și mai bogate.

Scriitorii turci, persani, arabi și indieni, au scris pe tema aceasta o mulțime de nuvele și romane, cari de cari mai îngrozitor de interesante și frumoase — uneori — și cu toate acestea — gând dureros — poate adese ori departe de a fi conforme, aidoma cu realitatea. Acești scriitori, în majoritatea cazurilor, n'au făcut alt ceva decât au adunat material din svonuri, din șoapte, din câteva fapte fără prea mare importanță, co-

ordonându-le și realizând o istorie... mai mult imaginară.

Faptele însă, uneori foarte frumoase și interesante, sunt mai adesea de o sălbătecie și brutalitate în adevăr incomprehensibile chiar adeva. Gândindu-ne la viața de harem a unor femei sau fete frumoase — poate cu aspirații distinse — între eunuci și terorizate de vreun căzut în decreștitudine, o spaimă, o uriașă sete de revoltă în același timp, ne cuprinde tot sufletul... Dar ce putem face... de o cam dată?

Ilustrația de aci reprezintă scena capitală dintr-o grozavă dramă petrecută nu de mult într'un harem din Teheran. Favorita unui rajahbătrân, — o georgiană sublimă — îndrăgostindu-se de un european, l-a introdus în harem. A doua oară însă, amantul ei fu surprins de șeful eunucilor care-l legă și-l duse rajahului. Acesta, nebun de furie, puse să-l ucidă, așa după cum se vede, imediat, față și de necredincioasa-i favorită.

UN FAPT EXTRAORDINAR

Fachirii din Hindoustan cată, prin suferință să se impue de bună-voie, să ajungă la sfințenie și la o putere supranaturală.

M. Osborne, ofițer în armata engleză, a fost într-o zi martor al unui fapt care poate părea de necrezut, ar a cărui autenticitate este ates-

tată de un mare număr de persoane demne de toată încrederea.

Iată ce spune acest ofițer :

— În urma preparativelor cari duraseră cât-va timp, fachirul Yumb declară că este gata de a fi pus la încercare.

„Maharadjahul și ceilalți se adunară aproape de un mormânt de zid, construit anume pentru a primi pe fachir.

„Sub ochii noștri, fachirul astupă cu ceară nările și urechile sale; după aceea își desbracă hainele. Il învălură apoi într'un sac de pânză și, în urma dorinței lui, îi întoarseră limba înapoi astfel ca să-i astupe intrarea gâtului.

„După această operație, fachirul căzu într'un fel de letargie. Sacul care îl conținea fu închis și un sigil fu pus pe el de către maharadjah.

„Acest sac fu așezat apoi într'o ladă de lemn, pecetluită și cu lacăte, care fu scoborâtă în mormânt; se aruncă o mare cantitate de pământ deasupra, se bătut bine acest pământ și se semănă de-asupra orz.

„In fine fură puse santinele, cari să păzească zi și noapte mormântul.

— Câte zece luni fiind trecute, se procedă la exhumarea corpului. Se deschise în prezența noastră lacătele, se rupseră pecetile și după aceea scoaseră pe fachir din ladă.

„Nici pulsație la inimă; nici o respirație: numai în creștetul capului rămăsese o căldură care putea face să se presupue prezența vieții.

„Atunci o persoană îi introduse foarte încetisor degetul în gură și-i reaseză limba în poziția ei normală; apoi îl fricționară și vărsară apă caldă peste tot corpul lui.

„Puțin câte puțin respirația și pulsațiile se restabiliră și fachirul se sculă și începu să meargă surâzând.

„El ne spuse că în timpul sederii lui sub pământ, avusese niște visuri delicioase, dar că deșteptarea sa fusese penibilă; înainte de a-și recăpăta cunoștința, el avusese ameteți... „

E într'adevăr supra-natural acest autentic fapt.

PESCARIII HINDUȘI

CATAMARANELE DIN MADRAS

Pescarii din Madras formează o interesantă colonie pe care etnografil au studiat-o cu îngrijire și care are particularități curioase de moravuri.

Ei se servesc din timpuri imemorale, de niște luntre ciudate numite «catamaran» cari probabil au fost inventate de vre-un strămoș îndepărtat, în epoca preistorică, când cea mai mare parte a peninsulei industanice era populată de rasele negre, cari au fost mai târziu gonite de Aryașii cu fața albă.

Cu toate că acești pescari se aventurează departe de coastă, se poate zice că luntrele lor sunt insubmersibile.

Ele sunt formate din trei trunchiuri de lemn foarte ușor, care nu

e poros așa că nu se umflă în contact cu apa.

Pescuitorii din Madras sunt oameni practici. Pentru o astfel de imbarcație ei n'au nevoie să închirieze vre-un garaj, și mai puțin să construiască pe malul apei adăposturi înclinate anume clădite cum fac de pildă, pescarii de sardale francezi.

Ei își duc bărcile în brațe, pur și simplu!

Înainte de miezul zilei ei pleacă de pe la colibe lor cu trei trunchiuri de lemn pentru catamaran, pe care un om e în stare să le ducă.

Îi așează unul lângă altul pe nisipul de pe plaje și-i leagă cu curele. În mai puțin de cinci minute barca e gata. În ea pescarii pun

plasa și alte instrumente de pescuit, precum și un catarg cu pânză.

După pescuit, pescarii desfac trunchiurile și-și duc acasă tot așa de comod barca.

Pescarii din Madras formează o castă proprie și vorbesc un jargon pe care nu-l înțeleg ceilalți locuitori din Madras. Nu profesază nici o religie, dar cred în existența a cător-va genii.

Geniile mării sunt, în ochii lor, cele mai de temut, și pescarii din Madras nu se imbarcă pe catamaranele lor până ce nu le oferă boabe de grâu pe care le asvârl în apă de cele două părți ale bărcii, mormăind o rugăciune.

Arg.

CELE TREI AVENTURIERE

— Mare roman de aventuri senzaționale —

— Urmare —

De mai multe ori în viața mea avusesem prilejul să constat că nu sânt om fricos. Odată fusesem atacat de un mistreț, și îl ucisesem cu mult sânge rece. Dar un pericol necunoscut, care să mă surprindă dintr'un moment într'altul, fără ca să-l fi putut prevedea, fără ca să-l pot vedea poate, — nu mă atrăgea de loc.

Eram încântat că mai aveam cincisprezece zile înaintea mea pentru a mă gândi ce aveam de făcut.

Clotilda mă părăsise și se instalase în fața oglinzei. Se pregătea să iasă și voia să se facă frumoasă, pentru a place.

Nu știu cum, dela dorința aceasta de a place a Clotildei, m'am gândit la fulgerarea dragostei și apoi, îndată, la d. Brasset.

Oare cine avea să descopere vre-odată misterul morții sale?

— Dar d. Brasset? — întreba de odată, întorcându-mă spre Clotilda.

— Se odihnește liniștit în cimitirul Sf. Maria. Când te puteam părăsi uneori, mă duceam să-i duc florii pe mormânt.

— Mulțumesc, Clotildo, dar aş dori să știu cum și-a explicat lumea moartea sa.

— Ah, despre asta am auzit spunându-se o mulțime de fleacuri. Toată lumea spune că d. Brasset a murit din cauza electricității.

— Ah!..

— Așa spuneau cu toții, dar eu nu-i pot crede. După ce am fost atâta vreme în serviciul unor oameni de știință, știu și eu ce este electricitatea.

— Și ce crezi tu?

— Ei, o mică flacără care se aprinde

într-o sticlă și luminează așa de frumos, nu poate ucide pe nimeni.

Cu greu mi-am putut stăpâni risul. Clotilda însă continuă, fără să bage de seamă:

— Mă duc acum în piață. D. doctor Varanov va veni pe la orele 11: sunt sigură că d. doctor îi va recomanda hrană întăritoare, de aceea mă pregătesc de mai înainte. Trebuie să-i recaptez puterile, d-le Carol.

Am rămas singur. Am privit bine în jurul meu, pentru a-mi da seamă de poziția camerei pe care o ocupam. În grădină am zărit o bancă albă și o alee care se pierdea sub boschete. Mai încolo era un puț.

Un miros frumos venea din grădină; mă simțeam foarte bine.

Nu știu de ce mi-au venit în minte niște versuri ale lui Horațiu:

Numai din pragul mormântului poți pretui mai bine viața.

Dar iată că de odată, în grădină, crengile unui boschet se mișcă. Apăru o fetiță de vre-o cincisprezece ani, care își duse degetele la buze, făcându-mi semn că nu trebuia să vorbesc.

Era o apariție cât se poate de bizară; s'ar fi zis vre-una din acele apariții fantastice despre care ne vorbesc poveștile poporului.

Era o fată zveltă, aproape slabă. Avea mișcările vioae, pline de o grație sălbatecă.

Figura ei, încadrată de un păr blond frumos, era luminată de două ochi negri, ca de loc.

Și costumul pe care-l purta!.. Era, fără îndoială, vre-una din acele ființe răătăcioare, pe care la întâlnești in-

totdeauna pe la țară și de care aș avea de mare groază țărani.

Dar, prin excepție, aceasta era o fată tare drăguță, tare grațioasă și oare-cum impunătoare.

Da, da, impunătoare; avea în ochii ei ceva care o făcea să poată da ordine și să fie ascultată.

Dar n'am avut răgaz să meditez multă vreme asupra acestei apariții.

— Ești singur, nu-i așa? — mă întrebă necunoscuta, apropiindu-se mai mult de fereastră.

Fără să-mi dau bine seama, am răspuns:

— Da.

Atunci fata se apropie mai bine și se sprijini de pervazul ferestrei, ca și cum prezența sa acolo ar fi fost cât se poate de naturală.

— Nu-i așa că d-ta ești d. Carol, protejatul d-lui Brasset?

— De sigur. Dar d-ta?

— Oh, eu... Veți afla lucrul acesta la noapte, când voi veni din nou.

— Cum asta?

— Da, vo veni la noapte și am voit să te înștiințez, pentru ca să nu-ți fie teamă. Gardiana d-tale n'are nevoie să știe.

— Dar în timpul nopții Clotilda închide toate ușile și toate ferestrele, Tânăra fată surise.

— Știu eu să deschid și ușile închise, răspunse dinsa. Am mai deschis și aici de multe ori, pe când d-ta aveai delir. Așa încât te rog să nu fii de loc neliniștit și s'o lași să închidă peste tot. Nu există incuetoare secretă pentru Regina; nu, nu există.

— Apoi, întinzând capul înainte, ascultă cu atenție.

— Servitoarea d-tale se întoarce; la revedere la noapte.

Și dispăru cum apăruse, pierzându-se în tufișuri.

Aș fi putut crede că visasem.

Peste un moment Clotilda năvăli în camera mea, urmată de doctorul Varanov.

— Da, d-le doctor, îi spunea dinsa, de-acum bolnavul este vindecat și are nevoie numai de leacurile mele.

Și bucuria biete Clotilde fu nemăsurată, când d. Varanov îi declară că în adevăr intrasem în convalescență și că putea să-mi dea de acum câte puțină supă.

Am fost foarte vesel în ziua aceea, și aș fi fost de sigur fericit, dacă nu m'ar fi neliniștit gândul fetei boheme. M'am întrebat cum avea să intre fata aceasta la mine, după ce Clotilda avea să închidă, și să zăvorască bine pretutindeni?

Pentru ca să pătrundă cine-va noaptea într-o casă, pentru ca să se expue a fi luată drept hoată, trebuie să aibă un motiv serios.

Și ce motiv putea să aibă acea

fată,—Regina, cum îmi spunea că o cheamă?

Eram așa de preocupat de gândul acestei fete misterioase, în cât am dat foarte puțină atenție vorbelor d-lui notar Barateau, care aflând că-mă este mai bine, venise să mă viziteze în cursul zilei.

Și cu toate acestea d. notar, avea să-mi spue lucruri cu totul interesante; dar ca toți notarii făcea o lungă introducere.

În cele din urmă îmi spuse că eram stăpânul unei sume de 12 mii de franci, pe care d. Brasset o depusese la dânsul pentru mine. Îmi lăsase de asemenea mobilierul și cărțile sale.

— Dar, îmi spunea notarul, din nefericire toate lucrurile acestea nu mai există.

— Cum asta?... Cărțile și mobilele d-lui Brasset nu mai există?

— Vai, nu!

— Și de când asta, mă rog?

— De la 14 ale lunii August, d-le Carol. În ziua aceasta un incendiu a distrus imobilul în care se afla obiectele d-lui Brasset.

— Un incendiu?... Casa noastră a ars?

— Până la temelie. A fost o adevărată fericire că nu te afla și d-ta acolo, căci altminteri am fi avut două victime de înregistrat.

— Așa dar, există o victimă?

— D-na Braca, proprietara, a fost găsită carbonizată.

Și cum eu rămăsesem mut, îngrozit de gândul că și focul acesta era tot opera mizerabililor cari atentaseră la viața d-lui Brasset, notarul continuă liniștit:

— De alt-fel lucrurile n'aveau mare valoare, și faptul este supărător numai prin aceia că pierzi o amintire care îți era scumpă.

„Peste cinci-spre-zece zile, după cum mi-a spus medicul d-tale, vei fi complet vindecat. În acel moment formalitățile pentru emanciparea dumatăle vor fi terminate și vei deveni stăpânul a douăsprezece mii de franci. Nu orî-ce tânăr de vrăsta d-tale poate avea la îndemână o sumă așa de frumoasă. Dar despre asta vom vorbi noi mai târziu. La revedere, d-le Carol; vezi, te rog, de te fă sănătos.

Notarul spuse toate acestea cu o bișnuita sa voce de om cumpătat, fără să bage de seamă cât eram de neliniștit.

Pericolul acela necunoscut, care plutea de-asupra capului meu, se mai manifestase încă odată.

Fără îndoială, oamenii legei ar fi înălțat din umeri când m'aș fi dus să le afirm asemenea lucru. Magistratilor cer întotdeauna dovezi materiale și de sigur că au dreptate să aibă această pretenție.

Dar eu eram sigur. Fără îndoială

că după ce d. Brasset fusese ucis, dușmanii săi voiseră să distrugă dovada misterului care se afla printre hârtiile profesorului.

CAP. V

Miezul nopții. Ceasornicul de la biserică Sf. Mihael sună cele douăsprezece lovituri cu un zgomot prelung.

Ascultam cu atenția încordată cum se pierdea vibrările în noapte.

După masă, mă prefăcusem mort de somn; Clotilda, care era acum mai liniștită în privința sănătății mele, se dusesse și dinsa să se culce mai de vreme.

Sărmana fată se chinuia de două luni și jumătate, veghind zi și noapte la căpătâiul meu; așa că acum avea mare nevoie de odihnă.

Timp de vre-un sfert de oră am auzit-o plimbându-se încoace și încolo prin camera ei și după aceea n'am mai auzit nimic. Adormise.

Eu însă nu puteam dormi și lucrul acesta mă supăra foarte mult. Nu doar că mi-ar fi fost somn, dar așteptarea îmi încorda nervii și mă enerva.

Știai că eram în așteptarea aventuriei Regina.

Era bizar cât de multă încredere îmi inspirase fata aceasta de la prima vedere; doream acum din toată inima s'o văd cât mai repede. Mi se părea că dacă n'avea să se ție de cuvânt și n'avea să vie la întâlnire, frigurile aveau să mă cuprindă din nou.

Număram momentele și tresăream la fie-care zgomot pe care l'auzeam afară, spunându-mi: dinsa este.

Mă gândeam apoi că poate fata era împiedicată de ceva să și pue gândurile în aplicare; ușor e a spune din gură: voi face cutare și cutare lucru; dar de la vorbă până la faptă e o distanță mare.

De-odată însă, pe când mă osteneam să rezolv cu gândul problema aceasta a întârzierii celei care mi făgăduise că va veni, un scârțait metalic ajunsese până la urechile mele.

Zgomotul venea de afară. S'ar fi zis că cineva căuta să deschidă fereastra pe care Clotilda o închisese cu multă îngrijire înainte de a se culca.

Eram sigur că pe această cale Regina n'avea să poată ajunge până la mine, pentru că socoteam cu neputință să deschidă cineva pe dinafară o fereastră așa de bine închisă.

Pe atunci nu fusesem nici odată în legătură cu spărgătorii de meserie și eram foarte naiv în materia aceasta.

Fapt este că Regina a învins toate greutățile, a deschis fereastra și a intrat în camera mea.

Aventuriera aprinse un chibrit și apoi o bandă de hârtie, care semăna

foarte bine cu hârtia de Armenia. După aceea se duse și aruncă o privire furișă în camera Clotildei, închizând binișor ușa în urma ei.

— N'aș vrea să ne supere Clotilda, murmură dânsa apropiindu-se de mine. Fumul acestei hârtii îmbibată cu suc de mac, o va face să doarmă până dimineața.

— Dar se va deștepta? — întrebați cu oare-care neliniște.

— Fără îndoială. Deși sunt aventurieră, n'aș face rău nici unei muște. Sunt o pungășoică miloasă.

Modul cum spuse dinsa cuvintele acestea mă uimi; știam bine că există unii oameni a căror meserie este să inspecteze buzunarele altora, dar nu auzisem până atunci să se laude vre-unul cu această meserie.

— Așa dar sunteți pungaș, d-șoară? — întrebați ironic.

— După cum ți-am spus, răspunse dinsa cu tonul cel mai natural din lume.

Eram emoționat de accentul cu care îmi vorbea, dar totuși am înălțat din umeri.

— Faci asta de sigur ca să răzi...

— Ba pentru ca să trăiesc, mă întrerupse dinsa, și te asigur că întâmplarea asta a fost o mare fericire pentru d-ta.

De astădată am rămas cu gura căscată. Convingerea cu care mi vorbea mă pătrunse și pe mine.

Aventuriera se apropie din nou de ușa Clotildei și după ce ascultă un moment, zise:

— Acum nu mai e nici o grijă din partea asta. Voi aprinde lampa și îmi voi chema prietenele.

Și în adevăr, un moment după aceea lampa fu aprinsă. Aventuriera făcea totul, ca și cum ar fi fost acasă la dinsa. Eu o urmăream cu ochii, încântat că o vedeam atât de grațioasă și uimit peste măsură de simpatia pe care o nutream pentru această d-șoară pic-poktet, care ar fi trebuit să mi inspire numai dezgust.

Regina părea că nu se îngrijește de loc de privirile mele. Se apropie de fereastră și modulă o chemare bizară. Era un strigăt pe care îl mai auzisem une-ori noaptea în câmpie, dar n'a fi putut spune lămurit al cărui animal era.

— Să nu te mire deloc, îmi spuse Regina; în curând vor sosi și prietenele mele.

— Ce prietene?

— Fureta și Satina.

Și cum Regina băgă de seamă că numele acestea nu mi prea plăceau, îmi zise cu oare-care milă:

— Un nume n'are importanță de cât atunci când e legat de o persoană. Dar iată prietenele mele vin și ți le voi prezenta.

În adevăr, peste un moment alte

două fete năvăliră în camera mea. Camera mea de culcare părea transformată într'un campament de bohemi. Hainele celor două fete dovedeau același dispreț pentru ori-ce poadoabă ca și hainele Reginei.

Amândouă aveau aproape aceeași vârstă. Una era mică, grăsulie, cu fața rotundă, cu părul roșu; era comună și simpatică.

— Fureta, — mi-o recomandă Regina.

A doua era înaltă și avea fața neagră ca abanosul:

— Satina.

Cele două fete se înclină în fața mea.

— Eu sunt șeful lor, continuă Regina. Ori-ce vreau eu, vor și ele; mă ascultă orbește când le comand.

Fureta și Satina păruă mândre de aceste aprecieri.

Nu mă înșelasem când imi spuneam că Regina poseda secretul de a se face ascultată. Fata aceasta aparținea acelei rase de oameni cărî se nasc șefi.

— Știu, d-le, continuă dinsa, că obiceiurile voastre sunt cu totul altele decât ale noastre acestora cărî n'avem alt acoperământ decât bolta cerului; de aceea mă voi conforma și ți voi povesti cine suntem, pentru ca să știi și d-ta cu cine vorbești.

Bizară fată. Avea darul de a mă domina din ce în ce mai mult.

Și aproape fără voia mea, cu o politeță pe care n'aș fi avut-o nici odată față de o țigancă bohemă, răspunsei:

— Nu e nevoie.

— Ba da, este nevoie. În modul acesta vei înțelege multe lucruri.

Și cu vocea măsurată, vorbi:

CAP. VI

— De când ne putem aduce aminte toate trei, am trăit mereu iarna în Anglia și vara în Franța. De ce? Pentru că așa voia lordul. Îi spuneam lordul, pentru că era stăpânul nostru. Ne învăța să furăm.

— Să furați? — exclamă eu indignat.

Indignarea mea păru că le surprinde.

— Pentru asta îi suntem recunoscătoare, continuă Regina. Ne-a înzestrat cu o dibăcie rară. La ultimele serbări din Londra am furat tabachera lordului-maior, care se afla în mijlocul tuturor consilierilor săi.

În accentul cu care pronunța aventura aceste cuvinte era multă mândrie.

Așa dar nenorocita nu înțelegea toată grozăvia faptei sale?

— Părinții d-voastră... începu eu.

— Părinții noștri... repetă Regina;

fără îndoială că trebuie să avem și noi părinți, ca toată lumea. Dar nu cunoaștem. Știi doar și d-ta că i se poate întâmpla cuiva accidentul să nu-și cunoască părinții.

Fraza aceasta avu darul să-mi schimbe cu totul gândurile.

În adevăr, știam și eu destul de bine că i se poate întâmpla cuiva accidentul acesta. Dar pe când eu avusesem norocul să dau peste d. Brasset, Regina...

Cu o mișcare inconștientă i-am prins mâna și i-am strâns-o cu putere. Am citit în ochii ei mari, negri oare-care mișcare mai întâi, apoi multă mulțumire. Era oare-cum emoționată când continuă:

— Pe scurt, furam: iarna la Londra, iar vara în stațiunile balneare franceze și belgiene. În modul acesta am ajuns să cunoaștem bine trei limbi: franceza, spaniola și engleza. Am fi putut trăi fericite; luând câte puțin de la aceia cărî aveau prea mult, am fi putut avea și noi destul. Dar lordul era un om rău și nu se mulțumea nici odată cu cât îi aduceam. Și când i se întâmpla să bea ceva mai mult — și lucrul i se întâmpla des de tot, — ne bătea foarte rău.

— Mizerabilul! — exclamă eu, strângând pumnii; de sigur că l'ați părăsit...

— Da, l'am părăsit.

— Să bată niște copii!

— Oh, nu de asta l'am părăsit, răspunse cu gravitate Regina. Eu știu că femeile sunt întotdeauna bătute de bărbați, așa că nu e rău să te deprinzi din copilărie cu loviturile.

— Atunci de ce l'ați părăsit? — murmură eu, foarte încurcat de răspunsul pe care mi'l dăduse aventuriera.

— Pentru că bea prea mult. Toți bărbații bea, știu bine; dar eu nu mă pot deprinde cu ideea aceasta... Oamenii beți mă desgustă peste măsură.

Am rămas din nou cu gura căscată.

Regina vorbea cu o francheță pe care n'o pot numi cinică, pentru că nimic nu era cinic la fata asta; dar vorbea în așa mod, încât trebuia să ajung la concluzia că n'are conștiință.

Brutalitatea și beția îi apăreau ca inerente firei omenești și cu toate acestea, în cugetul ei, călăuzită numai de o delicateță care trebuia să-i vie din naștere, se revolta contra josniciei beției.

O lăsa să urmeze:

— Când nu poți suferi un lucru, e mai bine să te depărtezi de el. Tureta și Satina erau sătule de bătae, și-ar fi dorit ei ele să scape de sub stăpânirea lordului.

«Le-am propus să fugim împreună și să ne asociem. Ne simțiam toate trei destul de dibace pentru a putea

trăi și singure. Și apoi, de acum înainte nu mai trebuia să împărțim cu nimeni produsul furturilor noastre. Prin urmare, aveam posibilitatea să furăm mai rar, și să ne expunem mai puțin a fi prinse.

«Aș primit amândouă propunerea, cu condiția ca să primesc să fiu șeful lor.

«Sânt niște firî blânde, adăugă Regina cu un surâs melancolic, și aș nevoe să fie conduse de cineva, să asculte de ordinele cuiva.

Ascultam din ce în ce mai uimit. Simțeam acum că nutresc oare care admirație pentru această aventurieră.

Da, era chiar admirație. Îi admiram hotărârea și mai cu seamă modul cum vorbea. Îmi spuneam că fata asta nu era vinovată, — în înțelesul filozofic al cuvântului, bine înțeles. Fata cu nevinovăție, pentru că nimeni nu aruncase în sufletul ei noțiunea binelui și a răului.

— Așa s'a făcut, continuă Regina, după un moment de tăcere, că într-o bună zi ne-am trezit la Havre. Am privit înmormântarea d-lui Brasset, și am aflat că d-ta erai bolnav, domnule Carol. Casa d-tale nu mai era acum locuită decât de bătrâna doamnă Braca... Niște pungăsoaice ca noi, nici nu puteai să viseze un prilej mai minunat.

«Știam că d-na Braca se culca de obicei la orele nouă seara, și că mai înainte de a se culca, bea un ceai de foi de mac, pentru ca să poată dormi.

«Prin urmare, mica explorare pe care mi-am pus în gând s'o fac nu prezenta nici o primejdie.

«Înțelegi bine că străinii nu purtau nici o grijă de avutul d-tale; și tocmai întâmplarea asta, avea să ne servească de minune.

O ascultam cu atenția încordată. Simțiam bine că fata asta avea să pronunțe în curând niște cuvinte hotărâtoare pentru existența mea.

— Noaptea următoare, continuă dânsa, Fureta și Satina au rămas de pândă în stradă, și eu m'am urcat spre apartamentele d-tale. Știam că d-na Braca băuse obișnuitul ei ceai adormitor, și eram sigură că nimeni nu mă va turbura.

«Prada pe care am putut-o face, a fost mică de tot: vre-o trei lei uitați într'un sertar și o tabacheră de argint.

«Veneam prea târziu. Când vrea cineva să iasă cu mâinile pline din casa unui mort, trebuie să-l viziteze chiar în ziua înmormântării. Atunci poate alege în voe câteva mici amintiri.

«Pentru ca să facă cineva lucrul acesta, n'are nevoie de cine știe ce mare dibăcie; cu toate acestea eu nu l'am putut face nici odată.

«Nu știu de ce, dar mâna îmi tremură într-o casă în care oamenii plâng, și mi-e cu neputință să lucrez.

Pentru a doua oară Regina se arăta înzestrată cu o delicateță adâncă.

Această aventurieră care n'avea nici o idee despre regulile moralei, găsisese în ea însăși puterea de a se împotrivi spoliării familiei unui mort.

Ea lua în ochii mei proporțiile unui sfînx blond cu ochii negri; ochii negri nu pot strica nici odată nimica, nici chiar la un sfînx.

Regina, fără să bănuiască reflecțiile pe care povestirea sa le stârnea în creierul meu, continuă:

— Supărată de neizbînda pe care o încercam, mă hotărâsem să mă retrag, când de-odată, se auzi o șuerătură. Era un semnal care venia din partea de sus a străzii, unde stătea de pîndă Satina. În curînd Fureta îi răspunse din cealaltă parte a străzii.

(Va urma)

RECORDUL DE AVIAȚIUNE

În timpul din urmă trei aviatori, aparținînd la trei națiuni legate între ele, prin legături de trainică amicitie și stimă reciprocă, au întreprins sboruri minunate.

Aviatorul francez Jacques de Lesseps.

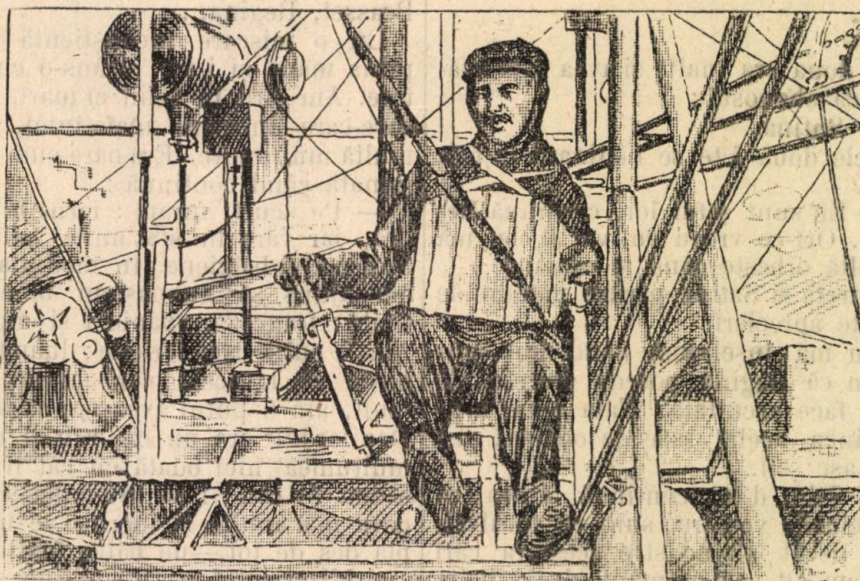
Cel dintîi a fost francezul Jacques de Lesseps.

Se știe că Lesseps a trecut și el cu un monoplan Blériot, canalul Mânecii, reînviind ast-fel încercarea maestrului și amicului său Louis Blériot.

Câte-va zile mai târziu, la 29 Mai st. n., aviatorul Glenn Curtiss, acelaș care se acoperise de glorie în primul meeting din Reims, anul tre-

În cursul drumului, sfîrșindu-i-se petrolul, aviatorul s'a oprit în orașul Pughkeepsie, unde și-a umplut rezervoriile.

Apoi, reluîndu-și sborul, el se scoborî într-o livadă situată la nord de marele oraș, după ce străbătuse în trei ore o distanță de 230 klm. Al treilea sbor a fost la 2 Iunie st. n.

[Aviatorul englez Rolls pe biplanul său.

cut, a executat un sbor absolut remarcabil.

Pe biplanul pe care l'a inventat, el a plecat din Albany, capitala Statului New-York; își impunea ca itinerar cursul sinuos al Hudsonului și trebuia să se întoarcă la New-York, în speranța de a câștiga premiul oferit de ziarul «The World», în valoare de 50,000 lei.

Un tânăr aviator englez, d. Charles Stewart Rolls, fiul cel mai mic al lordului Llangattock, a isbit să treacă de două ori pasul de Calais într-o oră și jumătate.

— Pe cînd traversarea Atlanticului în aeroplan?

Blaz.

Prezicerile unui cântăreț din Guzla

Principesa Xenia a Muntenegrului — a cărei soră este soția Regelui Italiei — întîlni acum vre-o câțiva ani un bătrîn cântăreț din Guzla pe care îl chemă la palat. Bătrînul care, ca și semenii lui, se îndeletnicea cu prezicerea viitorului, examină mâinile tinerei principese și-i spune că i se va oferi o coroană.

«Dar să n'o primești, adăogă el, fiindcă e o coroană fatală pe care o vîd plină de sînge. Așteaptă, vei vedea că ți se va oferi altă coroană mai frumoasă și mai puternică».

Principesa rîse mult de această profeție. Cu toate acestea, puțin timp după aceasta, Alexandru al Serbiei ceru pe tînăra fată în căsătorie. Alexandru însă fu refuzat.

Cititorii știu cît de real fatală a fost această coroană, căci regina

Draga, care o primise, a fost asasinată împreună cu soțul ei de conspirația militară. Din acea zi principesa Xenia a refuzat orî-ce cerere în căsătorie.

De curînd un arhiduce al casei de Austria a cerut-o în căsătorie. Dar fîca principelui Nicolae este o patriotă ferventă, o pan-sârbă înflăcărată și are pentru Austria o antipatie de neînvins. Ast-fel cînd arhiducele își anunță vizita la palatul regal din Cetînge și cînd buna principesă văzu pe tatăl său hotărât să facă tot ce-i va sta în putință pentru ea, mai cu voe, mai fără voe, această alianță avantajoasă să se facă, tînăra principesă declară prințului Nicolae:

— Dacă pune piciorul aci, plec pentru totdeauna».

S'au făcut atunci demersuri diplomatice și vizita arhiducală nu a mai avut loc.

Ast-fel Principesa Xenia n'a devenit arhiducesă austriacă. Superbă și senină, ea așteaptă realizarea părții a doua a profeției bătrânului cântăreț din Guzla: coroana regală, mai frumoasă și mai puternică. Care va fi aceasta?

Doru.

NOTIȚE MONOGRAFICE

— Urmare —

Tg.-Ocna.— Acesta e un orașel cu o populație cam de 10 mii locuitori. E situat pe malul stâng al Trotușului, la confluența sa cu apa Slănic. În timpul verii e frecventat de multă lume, fiindcă aici trebuie să staționeze trenul, mai înainte de a lua direcțiunea Slănicului, de oare-ce între Tg.-Ocna și băi nu e cale ferată. E un oraș frumosel, dar cu multă populație evreească.

De alte cele ale orașului nu mă ocup, au spus alții de ajuns. Doar, că în apropiere de oraș, chiar în marginea lui, peste Trotuș, sunt băile: «Nastasachi». Aceste băi, am auzit că sunt proprietatea comunei, cumpărate nu de mult cu vr'o 40 mii lei. Comuna, în schimb, încasează în timpul sezonului, cam 4 mii lei, din cari nu sunt scăzute cheltuielile.

Dar să las acestea la o parte și să arăt ce mi-a plăcut și ce m'a impresionat mai mult. Mergem spre gară. De pe o ulicioară, aud:

«— Zanciro!... fă 'napoi! — Lelei, merg și io la horă!».

Era Duminică. În mahalaua Găvanului era horă. Mă hotărâsc s'o privesc. Luându-mă după direcțiunea ce mi-o dădea tineretul în mișcarea ei, trec linia ferată și apuc pe șoseaua ce merge spre Pețeani. Inaintez în voie. Pe marginea șoselei înainte, în fața unei case, se vede lume adunată. Incep a auzi zdrângănit de cobză și țâțâit de vioară. Mirosul de velniță, șireagurile de covrigi dela fereastră, îmi vestesc că jocul era în localul crășmei. Mă apropiu. În fața stabilimentului, băcândrii între 14 și 17 ani, hârjonindu-se. Mă așez pe prispă, pe un scaun de lângă perețele crășmei. Înăuntru: sunet de vioară și cobză, tropăit de picioare, vorbă, râsete. chiuituri. Muzica de doi încetează. Buluc de fete și flăcăi scapătă pe ușă afară, pentru a se răcori. Ca chip, fetele sunt: scunde, țigărate la față; îmbrăcămintea li-e orășenească. gata să cadă de pe ele, par'că ar fi fost împrumutată. Flăcăii sunt făcuței, unii chiar răsăriți pentru vrăsta lor. Ca îmbrăcăminte au: pălării de pslă, jileci de postav fără mânici, cămăși cu arniciu, ȋțarași, ghete. Cu toții erau veseli. Unii din flăcăi erau însă cheslii. Jocul, pentru un moment, se scoate afară, dar imediat frazele unei «polci», îi bagă iar înăuntru. Flăcăilor le convenea mai bine înghesuiala din

crășmă. Întru în vorbă cu un insurățel și-mi spune, că ocupația lor e agricultura, transporturi cu carul, iar de când sunt fabricile de prin prejur și lucrările dela drumul de fier, șosele, mâini să aibă, câștigă 3—4 lei pe zi. De aceea și flăcăii chefuesc și ei sărbătorile, că au cu ce. Plec gândindu-mă: Câtă deosebire între Sălișteni și Găvanii Tg.-Oenei! Pricina o găsesc, că pe când la Sălișteni, între pătura de jos și celelalte clase: negustori, meseriași, preoți, învățători, protopopi etc., e o frăție respectuoasă, la noi, între pătura de jos și celelalte clase sau bresle, o prăpastie!

Ocna (Salinele).— Fiindcă la Ocenele Mari n'am avut norocul să vizitez salinele, îmi propun să le cercetez pe cele de aici. A doua zi de dimineață, mă îndreptez spre dealul cu bogăția de sare. În drum, mă găsesc cu trei institutori din București cari aveau aceeași dorință. Ajungem la saline. Localul direcțiunii e așezat pe o vâlcea. În fața lui, se află o curte cu ziduri pe o parte și uluci de alta. Înăuntru sunt magaziiile cu sare. Santinelele răspândite pe la diferite colțuri, supraveghează pe unii deținuți, ce fac diferite lucrări pela magazii. Ocna vine dedesuptul localului direcțiunii, întinzându-se spre deal. Din fața localului, ca să intri în ocna, te scobori mai întâi în curte pe niște scări de piatră. Aici jos, la scările de pe urmă, în coastele dealului, se află o gaură mare zidită, pe unde intri în ocna. Tot aici, într'o chiluiță, se află și un observator însoțit de o santinelă. Nu poți intra în ocna, dacă observatorul n'are poruncă dela direcțiune. De aceea, ajunși la saline, ne-am prezentat mai întâi direcțiunii, care nu ne-a permis intrarea, pe motiv că institutorii erau însoțiți de doamne. Ei s'au retras, pentru a veni la orele 4 d. a., când vor fi scoși ocnași; iar eu prezentându-mă din nou direcțiunii, spunându-i scopul, îmi dăde voie și chiar fără nici o taxă. Observatorul, după porunca avută, îmi permise intrarea și îmi dăde și un furgon cu un deținut, pentru a mă duce în ocna.

Până să ajung la subterană, de unde se scoate sare, am mers mai întâi pe un gang lung de 1 km. tot subpământean. Păreții gangului sunt pardosiți cu scânduri groase de ștejar; pe jos, se află, o linie fierată, pe care umblă furgoanele de ducere și întoarcere. Are o lărgime cam 3 metri și tot cam pe atât de înalt. Lumină n'are, așa că te servești de o lămpioară sau felinar. Pe gang, simți o răcoreală, un curent ce se stabilește cu fundul oenei prin răsufătorile destinate pentru aerisire și gura ei. Ajuns la capătul călătoriei sub pământene, deținutul ce-mi împinse furgonul, îmi strigă: «Dă-te jos, boerule!» Când mă uit înainte... un abiz! Privită ocna de aici, e înspăimântătoare, grozavă dar și frumoasă. E groznică, fiind că ai înainte o prăpastie foarte mare. Este în-

spăimântătoare, căci nefind luminată de lumină naturală, ci de felinare, cu o lumină neindesulătoare, mai ales că e și ceva fum, îi dă un aspect și mai înfricoșător. E frumoasă, căci mi-a făcut impresiunea unei vaste săli de teatru puțin luminată, eu aflându-mă în galerie; sau a unui sat cuibărit într'o fundoaie, pe la aprinsul lumânărilor, străbătut de o ceață, eu aflându-mă pe o coastă de deal. O iați pe jos, la dreapta, pe o galerie. Condamnatul înaintea cu felinarul, eu după el. Pe jos, dreapta și sus, sare, pereți de sare; la stânga abiz. Din galerie scoborâm în jos, pe niște scări întortochiate și săpate tot în sare, până în fundul oenei. Sub picioare, bolovanii mari, mai mici, sare zdrobită.

Pe de lături mai multe cotloane, unele în lucru, altele în părăsire. În fața și stânga mea zăresc încă niște cotloane, în fundul cărora, la slaba lumină a felinarelor, zăresc chipuri de oameni în mișcare. Inaintez și mă apropiu. În fundătura din față, oameni necondamnați, dar siliți de soartă ași câștiga existența astfel, lucrau, scoteau sare cu mia de kg. În colțul din stânga — condamnați. Mă îndreptez spre ei. Imbrăcămintea casteliană li-e curată. Înfașurarea voinică, dar sarbezi la față. Văzându-mă unii își blestemau nașterea, unul injura pe un primar, ceilalți tăceau și izbeau în tact ciocanele de fier pe blocurile de sare, pentru ruperea bucăților. Mă uit în toate părțile. Bogăție, muncă cruntă ispășire de păcate! Părăsesc apoi locul, tot pe același drum pe unde venisem.

Prezentându-mă din nou direcțiunii, îi mulțumesc și îmi dă următoarele relații: Cantitatea anuală de sare extrasă e de 25 mil. kgr. Ca lucrători se întrebuințează: condamnați în număr de 150 și particulari cam 50. Particularilor li se plătește cu 1,45 lei mia de kilograme. Le vine zilnic de om până la 5 lei. Sarea se vinde cu 9 lei suta pentru mâncare și în țară, cu 4 lei în străinătate, cu 10 lei cea fină, 1 leu pentru industrie și 3 lei cea denaturată (p. vite). Venitul net al oenei e de 1 milion lei anual.

Castelul, locuința arestanților, se află în altă parte. Aveam mare dorință de a-l vizita. Cu toată rugămintea, directorul nu mi-a permis intrarea. M'am mărginit a vizita numai «Bazarul». În casele din fața castelului, se află o cameră destinată numai expunerii lucrurilor făcute de arestanți și vinderei lor. E o expoziție de obiecte lucrate în lemn, piele, sare, piatră, etc. Multe din ele sunt chiar obiecte de artă, lucrate cu mult gust și pricepere. Amatori le cumpără. Toceala o faci cu arestanții ocnași ca vânzători, plata o faci unui gardian.

C. G. Coman,
institutor rural

Din «Albina».

Canibali fără voce

Marele scriitor american, Mark Twain, mort de curând, a scris prire numeroasele lui lucrări, una cu un caracter original și grozav de tot. Această istorie — scurtă ca tot ce-i tragic, se poate rezuma în următoarele:

Niște călători englezi, 24 la număr, pleacă cu un tren din St. Louis spre Chicago, în mijlocul unei ierni grozave. Peste câte-va ceasuri de drum

Toată ziua nins. Spre seară se făcu o constatare — pentru toți dezastruoasă: nu mai erau alimente. Se încercară să convingă pe câți-va mai voinici să meargă spre cel mai apropiat orașel spre a procura alimente. Dar aceia, cum se întâmplase, cunoșteau bine regiunea și — cu siguranță că primind propunerea primește moartea de bună-voie, refuzară.

Toți au trăit o noapte spăimântătoare și de neuitată — atunci. Și, cum se știe că s'a petrecut de multe-ori pe ocean și pe mare în caz de nau

tr'o jumătate de oră, se anunță că: *d. Harris va fi servit...*

Alți trei aveau aceeași soartă. În fine în a 4-a dimineață un soare aprins incendia câmpia nemărginită și albă, topi zăpada de pe linie și trenul se urni din loc...

Ilustrația arată starea trenului blocat de zăpadă și munca pasagerilor.

Zăpada cădea într-una tot mai abundentă

se porni o ninsoare neobicinuit de abundentă și trenul mergea din ce în ce mai cu greutate. La un moment dat el se opri și călătorii împreună cu reștrânsul personal al trenului munciră vre-o două ore la curățirea liniei, de zăpadă; toată munca lor însă abia a ajutat să înainteze 40 de metri. Și ninge din ce în ce mai tare.

Trenul era blocat completamente între două stații foarte depărtate una alta, de unde nu putea spera nici un ajutor.

fragiu când trei sau mai mulți oameni au scăpat într-o barcă, tot astfel fu și aici. Unul mai cu judecată și mai hotărât se ridică și propuse — pentru ca să nu piară toți, dobitocește, să se sacrifice unul sau doi dintre călători pentru... stomacul celorlalți. Soluția era extrem de barbară, însă unica ce se putea găsi mai nemerit.

Se protestă contra ei; câți-va aderară și după o mulțime nenumărată de formalități, unul dintre ei, cel mai gras, fu votat jertfă. Și, în-

O VÂNĂTOARE

— Acum șase ani, eram procurator la vestita menajerie Hagenbek din Hamburg. Într-o zi, primesc ordinul de a pleca împreună cu un coleg, James Broadway, în Brazilia de Sud, pentru a prinde tapiri, pecari, (porci sălbatici) cazuari, (struți) poate și jaguari, și în fine ce vom putea. Ni se dădu o scrisoare de recomandare către un fermier de acolo, Ricardo José, la care trebuia să tragem în gazdă.

«După vre-o trei săptămâni de călătorie cu vaporul, ajunserăm și amfitrionul nostru, senorul Ricardo José, pregăti totul pentru vânătoarea, ce trebuia să se facă în ziua următoare.

«A doua zi, la orele 8 dimineața José era în curte împreună cu 5 vânători neîncălțați și parte din ei fără pălării! După o masă ușoară, începurăm să ne depărtăm pe drumul ce ducea în pădurea virgină din apropiere. Soarele ardea strașnic și pe obrajii noștri curgeau râuri de sudoare; de aceea furăm foarte mulțumiți când ajunserăm în semi-intunericul pădurii unde soarele nu ardea, ca pe drumul pe care-l străbătuserăm. Colibrii admirabili steteau agățați pe ramurile arborilor și numai strigătele maimuțelor întrerupeau tăcerea pădurii. Celelalte animale tăceau din cauza căldurii; și în razele de soare, cari străbăteau ici și colo printre arbori, sbârâneau milioane de insecte. La început mergeam pe o cărare, dar mai pe urmă cărarea se pierdu și noi trebuim deseori să sărim, sau să trecem pe brânci. Conducătorul care mergea înaintea noastră trecea printre tufișuri de Taquara ale căror ramuri le da la o parte cu mâinile și trecând mai departe — ramurile ne mai fiind încovoiate, ne loveam cu cei cari veniau în urmă, peste obraz, însângărându-ni-l.

Trecurăm mici râuri, târând armele după noi și căzând adeseori în gropi invizibile, acoperite cu ramuri.

După o oră de mers, hainele mele erau numai zdrențe și ale lui James de asemenea; totuși până acum nu văzusem nici un vânat, și de aceea îmi pierise plăcerea. Acum înțelegi eu, de ce tovarășii mei aveau haine atât de primitive.

José, amfitrionul nostru, dădu drumul căinilor legați până atunci, cari fugiră

în direcții diferite. Eu mă luaș după unul, care mă cunoștea mai bine. Treacănd pe brânci sub o arcadă de ramuri, văzui cum câinele ce dispăruse puțin înainte, ținea deja un tapir de bot. Instinctiv, tapirul târă câinele până la pârâul din apropiere, însă eu îl prinseși aruncând ăso-ul și strângându-l tare. Desfăcându-l apoi ăso-ul, îi pusei o botniță, și-l legaș de un arbore.

Mă luaș după câine, care o luase fuga înainte și ajunseși la tovarășii mei ce urmăreau o ceată de pekari (porci sălbatici). Unul din ei, văzând că porcii sălbatici se apropiară, apucă vreo zece cipo, (plante agățătoare care se lasă de pe ramuri, orizontal) pe cari le învărti în jurul picioarelor. Spre nenorocirea lui, porcii poposiră tocmai sub cipo, și nu plecară de acolo, de oarece erau înconjurați de câini. Părăsindu-l puterile, el căzu în mijlocul lor și fu devorat de ei.

James și cu mine prinserăm mai mulți porci cu ăso-ul, legându-i de picioare și punându-le botnițe, bine înțeles, a-cesta cu multă anevoie. Ceilalți 4 vânători și José, împușcară vre-o douăzeci; iar restul animalelor o luară la fugă. După cât-va timp poposirăm și ne astâmpărarăm foamea cu carne afumată de tapir. Inșă ne scularăm iute căci câinii noștri simțiseră ceva. Eu și cu colegul meu James Broadway, abia puturăm să ne luăm după ceilalți, cari cunoșteau bine pădurea.

Ah! căți vânători pasionați din Europa n'au visat o vânătoare într'o pădure virgină a Braziliei!

Crudă realitate... hainele sdrențuite, obrazul însângerat, tăpile ghetelor rupte, cu toate că erau ghetete noi, încât trebuiau legate de picioare, mâinile umflate, etc., etc. Nu'i destul?! Când ajunserăm la tovarășii noștri aceștia o-morăseră deja un tapir și începeau să-l jupoae. Mă miram de faptul că starea lor nu era atât de deplorabilă ca noi. De ce? Pentru că sunt născuți în mijlocul naturei, deprinși cu toate greurile, talpa picioarelor e mai groasă decât talpa ghetei. Noi, (eu și James) dacă am mai fi mers numai 5 minute prin pădure, am fi căzut cu picioarele sângărânde, ... umflate.

După ce tapirul fu jupuit, fie-care din noi tăia câte o bucată din corpul ei fiind-că nu puteam să-i transportăm, cei 5 vii fură duși legați de câte o fringhie, și tapirul pe care—cu multă greutate îl găsi, fu luat de asemenea. Intoarcerea a fost mult mai grea pentru că animalele—deși trase după noi, abia ne urmau, și noi eram zdrobiți de osteneală.

În sfârșit seara ne întoarserăm la ferma lui José, prăpădiți și obosiți ca vai de noi.

A doua zi José mă anunță că prinsese într'o cursă, un jaguar minunat. Numai decât procedaram la introducerea lui în una din multele colivii aduse de mine și James. Momindu-l cu o găină, isbu-

tirăm, ușa se lăsă, și el era pe deplin captivat. A doua zi așezarăm la marginea râului aparate speciale, aduse de noi pentru prinderea caimanilor.

Seara, spre bucuria noastră, 3 crocodili brazilieni, numiți Iacaré, se prinseră. Completarăm numărul animalelor adăogând și 5 maimuțe urlătoare (My-cetes Caraya).

Astfel, imbarcându-ne cu toate anima-

lele închise în cuști și cu vre-o 50 de perechi de porci și găini pentru hrana lor, ajunserăm la Hamburg cu animalele în viață, predându-le șefului nostru.

Incântat, șeful nostru hotări să ne mărească leafa, pentru că într'un timp atât de scurt (3 săptămâni cât am stat în Brazilia) am putut captiva atâtea animale frumoase.

Walter R.

BICIUL DE FOC

— Mare roman de aventuri moderne —

— Urmare —

Fără indoială că Larmette trebuie să regrete acum timpul pe care l'a pierdut făcând curte guvernantei; nu i-a fost de nici un folos.

16 Martie. — Peisagiile s'au schimbat, devenind aproape pitorești; în schimb ținutul este aproape deșert. Toată noaptea am auzit urlete în câmpie.

Dimineața am întrebat:

— Ce însemnă sgomotul acesta infernal?

— Lupii, mi s'a răspuns.

— Așa dar, sânt lupi pe aici?

— Da. S'au scoborât din munți. Sânt tare flămânzi, și se zice că mai multe persoane au fost atacate.

Natson, care asculta la doi pași de mine, zise:

— Atunci, cred că lucrul cel mai prudent ar fi să ne continuăm drumul tot pe lângă calea ferată.

— Pe acolo saū pe aiurea...

— Dar sânt stațiunile, cantoanele... Am putea găsi un loc de refugiu la nevoie.

Hangiul făcu un gest, ca și cum ar fi voit să spue că nu prea avea mare încredere în personalul drumului de fier.

— Ei, imi spuneam eu în gând, atât d-ra Floriana, cât și eu, avem câte un revolver și gloanțe destule.

Am plecat la drum de timpuriu.

Un soare palid ne lumina, dar ori și cum tot însemna ceva. Te simți par-că pătruns de încredere când zărești soarele. Aveau dreptate oamenii din antichitate să adore soarele; cel puțin în momentele acestea imi explic foarte bine cultul lor.

Natson ține calea cât se poate mai mult tot pe lângă linia ferată.

Din când în când însă sinuozitățile drumului îl silesc să se îndepărteze.

Natson manevrează acum cu toată abilitatea posibilă, pentru că lupii s'au arătat și el știe bine că domnii aceștia nu vor voi să ție seamă de prietenia care îl leagă cu d. Larmette.

Da, lupii s'au arătat. Aleargă în urma noastră, ce e dreptul la o distanță mare, dar urlă mereu, ca și cum ar voi să zică:

— Ce frumoasă înfățișare ar avea călătorii aceștia în dinții noștri!..

Câte odată una dintre fiare se desprinde din ceată și se apropie mai mult de automobil, urmărindu-ne câteva sute de metri. D-ra Floriana privește lupii fără să se inspăimânte, dar guvernanta e gata-gata să leșine. Și cu toate acestea dinsa ar trebui să se teamă mai puțin, pentru că lupii, cât sunt ei de... lupi, dar tot ar mânca-o pe dinsa cu mai puțină poftă.

Am ajuns în ziua aceea la locul de popas fără nici un accident. Mai aveam vre-o zece zile de mers și ajungeam la San-Francisco.

Ce-avea să se petreacă oare în timpul acestor zile?

Oare Larmette și tovarășii săi tot se mai gândeau la moartea mea?

17 Martie.—Fără indoială că se gândeau mereu. Și dacă n'ar fi fost patronul... Dar să procedăm cu ordine.

La orele 5 dimineața am plecat de la Castle-Rock și seara trebuia să ajungem la Ogden. N'aveam de străbătut, în linie dreaptă, decât vre-o sută de kilometri. Pe aici ținutul fiind stâncos, drumurile erau mult mai bune și puteam merge mai repede; în schimb însă, din pricina colinelor, trebuia să facem mereu înconjururi.

Botera plecase cu o oră înaintea noastră.

Trecusem repede de zona cultivată și străbăteam acum un ținut trist; câte un arbore semănat pe ici, colo; din loc în loc câteva fire de mușchiu înroșite de zăpadă, erau singura vegetație.

Nici o singură ființă vie nu se arată. D-na Patorne, din ce în ce mai fricoasă, se vâita mereu.

Pe la orele zece câteva puncte mobile apărură pe panta unei coline.

— Lupii! — am exclamat eu, arătându-i tovarășilor mei de drum.

Natson privi fiarele, dar înălță din umeri nepăsător:

— Drumul este bun. Ce-ar putea face lupii împotriva unui automobil?

Ce puteau face? Aveau să ne-o arate îndată.

La început ne urmăriră, răbdători. Erau vre-o treizeci și înconjurară automobilul din toate părțile.

Pațorne nu mai spunea nimic acum.

Cred că și-a pierdut cu totul cunoștința când câțiva lupi mai mari, și mai bătrâni fără îndoială, se desprinseră din bandă și se apropiară și mai mult de automobil.

Natson se întoarse spre d-șoara Floriana și spre mine :

— Când vor fi prea aproape să trageți. Trebuie să-i ținem la oare-care distanță, pentru că altfel ar îndrăzni să sară în automobil.

— Dar ceilalți ? — întrebă d-șoara Floriana.

Era tot așa de liniștită ca și când ar fi ținut o conversație în salonul ei.

— Ceilalți nu vor ataca, răspunse mecanic.

Lupii erau acum la o distanță de patru, cinci metri.

— Trage în cei din dreapta, d-șoară; eu voi trage în cei din stânga.

«Ce proastă idee am avut în momentele acelea !..»

Dar să-mi continuu povestirea, fără prea multe reflecții.

Primul rezultat al manevrei pe care o propusesem era că mă întorsesem cu spatele spre d-ra Floriana, așa încât n-o mai vedeam de loc, după cum nici dinsa, fiind întoarsă cu spatele la mine, nu mă mai putea vedea.

Pațorne stătea nemișcată ; cred că leșinase de spaimă.

Natson își dădea seamă, fără îndoială, de situația aceasta, căci, pe când eu ochiam cu atenție într'un lup care se apropia prea mult, îmi dădu o lovitură puternică pe la spate.

Am căzut în mijlocul lupilor, cari mă înconjură repede. Eram pierdut.

Și totuși am scăpat, pentru că în acelaș moment împușcături violente izbucniră din toate părțile în jurul meu. Lupii, înspăimântați, fugiră urlând. M'am simțit apucat de niște degete de fier și așezat pe șaua unui cal.

Primeam peste măsură de uimit. Ce credeți că vedeam ?

Patronul, Dick Fann, mă ducea în galop spre automobilul, care se opri în sfârșit la o distanță de vre-o șase sute de pași.

Alături galopa un alt individ, un mulatru, care părea tot așa de grăbit să ajungă la automobil, ca și patronul.

Deschisei gura pentru ca să mulțumesc d-lui Dick Fan ; dar dînsul mă opri.

— Natson te-am împins ?

— Da.

— Veți fi în stare să conduci automobilul timp de o zi ? La Ogden vom găsi un mecanic care vă va conduce pînă la Frisco (San-Francisco).

— Așa cred.

Ne-am apropiat. Patronul și-a oprit calul. A întins brațul și am auzit o detunătură. Natson căzu cu craniul zdrobit.

Cadavrul fu aruncat la pământ.

— Il vor mânca lupii, zise Dick Fann.

După aceea am luat loc la cârmă și patronul a adăugat :

— Vă vom escorta o bucată de drum. Pentru toată lumea Natson a căzut printr'un accident.

Numele meu nu trebuie să fie pronunțat.

Apoi se apropiă de d-ra Floriana și-i întinse mâna, pe care dinsa o strânse îndelung.

Alături de d-ra Floriana stătea mulatru despre care am vorbit.

Cu ochii plini de lacrimi, murmură :

— D-le Dick Fann, veghiați asupra tatălui meu !

— Tatăl d-șoarei, mulatru ? Haida de !

Dobitoc ce sunt ! Asta nu poate fi de cât o deghizare !

D-ra Floriana mi-a explicat mai târziu cum stău lucrurile.

D. Defrau nu voise s'o lase singură și se înțelesese cu Dick Fann la New-York.

Eu sunt pe deplin convins că fără d. Dick Fann banditul de Larmette ar fi rămas învingător pe toată linia.

Am pornit înainte. Cei doi călăreți mergeau în urma automobilului.

La o cotitură a drumului am zărit fiarele disputându-și cadavrul lui Natson. Pentru prima oară în viața sa, banditul acesta avea să servească și el la ceva bun !... Ne scăpa pe noi de haita de lupi.

În timpul drumului Dick vorbea. Explică cum nu ne pierduse nici un moment din vedere. Urma aceiaș cale cu noi, călătorind cu drumul de fer, și petrecea noaptea în acelaș hotel cu noi, fără ca Larmette să fi avut vre-o bănuială.

De alt-fel, nici eu nu văzusem nimica. E dat dracului patronul !

Acum înțeleg bine cum s'a petrecut și afacerea cu repararea automobilului.

Dar iată că veni și portul unde trebuia să ne despărțim.

D-ra Floriana nu-și putu opri lacrimile.

Dar cavalerii se îndepărtară repede, și dispărură îndărătul unei coline.

La Ogden, când a aflat d. Larmette despre pățania cu Natson, care căzuse victima unui accident, a făcut niște ochi. Păcat că nu sunt pictor !..

Larmette pare a fi luat o altă hotărâre, căci de aici înainte ne-a lăsat liniștiți tot timpul drumului.

„Am ajuns cu bine la San-Francisco.

E un oraș frumos și-mi pare rău că vom sta aici numai două zile. La 29 ne vom îmbarca pe vasul american *White Bird* și după opt zile de mers, vom ajunge în Alaska.

Am luat-o înainte cu zece zile celorlalți concurenți, cari au întârziat cu serbările de la New-York“.

Aceste note de călătorie fură indoite cu îngrijire și puse într'un plic, pe care Jean Brot scrisese adresa :

D-nei Brot

15 strada Menilmontant

Paris (II)

Jean Brot nici nu bănuia că plecarea n'avea să se poată face la termenul anunțat.

CAP. III

Ziua de 28 Martie. — Era orele opt dimineața când Floriana părăsi camera sa de culcare.

De multă vreme nu mai dormise tânăra fată așa de bine, și de aceea se simțea acum mai senină, mai bine dispusă, mai aplecată spre optimism.

A doua zi era să se îmbarce și timp de opt zile avea să se bucure de o liniște relativă. Drumul pe mare era un popas în lupta angajată contra crimei.

Crima !... Cu toate primejdiile prin cari trecuse, Floriana surădea pronunțând acest cuvânt macabru.

Cuvântul acesta deșteptă în inima ei o emoție plăcută.

Crima aceasta îi scosese înainte un apărător și frumoasa canadiană, deprinsă până atunci să vadă cum toată lumea se înclina în fața capriciilor ei celor mai mici, își găsisse în sfârșit un stăpân.

Floriana simțea bine lucrul acesta, și nici nu încercase să i se împotrivească. Întinsese brațele spre o forță necunoscută, și se supusese voinței protectoare.

Îi venise ușor la început să facă lucrul acesta ; acum îl făcea cu adevărată plăcere.

Cu multă nimore urmărise de câte-va ori gândurile lui Dick Fann. Îi admira logica, sângele rece, curajul.

Era mândră gândindu-se la devotamentul pe care i-l arăta tânărul detectiv.

În timpul din urmă, în momentul în care Dick Fann o scăpase de lupi și de Natson, o mare lumină năvăli dintr'o dată în sufletul ei.

Când să se despărțească privirea i se umpluse de lacrimi, și-și spusese înțitor :

— Îl iubesc !..

Mai târziu, Floriana fu nevoită să recunoască că dragostea sa se născuse din primele momente în fața omului care fără nici un interes personal, împins numai de ura împotriva răului, primise o sarcină așa de grea.

Dacă n'ar fi fost Dick Fann, ce s'ar fi făcut ?

Își da seamă cât de ușor ar fi învins-o Larmette.

Floriana observase că de la Ogden încoace, cei doi bandiți erau mereu foarte îngrijorați. Păreau că se tem în toate momentele de un nou pericol, sau, întrebuițând energica expresie americană, păreau că simt mâna detectivului apucându-i de umăr.

Și cu toate acestea bandiții aveau complici numeroși. Natson era o dovadă

Dick lupta singur, reușind să-i stăpânească și să-i învingă.

Și pe când se preumbla prin aleile grădinei, Floriana își spunea :

— Da, îl iubesc... îl iubesc... îl iubesc... Când mă voi întâlni cu tatăl meu, îl voi ruga să consimtă.

Dar tocmai când gândurile îi erau mai dulci, în colțul unei alei se întâlni cu guvernanta Patorne. Ilustra femeie se folosise de ziua de odihnă pe care o avea pentru a-și face o toaletă splendidă.

Purta o rochie pretențioasă, cu numeroase dantele și volane, rochie, care — având în vedere figura ei — făcea efectul cel mai bizar și mai comic.

Dar asta n'o împiedeca să pășească cu un aer de cuceritoare; era parodia amorului care se întâlnea cu amorul însuși.

— Ah! draga mea, zise guvernanta miorlăindu-se, d. Larmette, cu care am stat de vorbă până adineaoră, este cel mai amabil dintre oameni.

— Nu mă indoesc, răspuse Floriana, încruntându-se.

— Oh! știu că ești supărată pe dansul, răspuse guvernanta repede.

«Ești obișnuită ca toate omagiile să ți se adreseze numai d-tale, și nu te poți deprinde cu ideea că d. Larmette mi-a acordat și mie un pic de atenție... Lasă-mă să-ți spun că faci rău... Ce-ți pasă d-tale de o mică excepție?... Asta nu înseamnă nimic pentru d-ta, și pe mine mă face fericită.

Și mai înainte ca d-ra Defrau să fi putut răspunde acestei eșiri așa de puțin îndreptățită, d-na Patorne continuă cu vioiciune :

— Sânt însă prea fericită pentru ca să-ți fac reproșuri.

«Vorbeam odinioară despre amabilitatea d-lui Larmette. Dansul se teme că mecanicul d-tale cel nou nu este tocmai deprins cu operațiile de imbarcare a automobilelor. De aceea va veghea în persoană ca imbarcarea să se facă în regulă.

«Prin urmare vezi că vei avea să-ți mulțumești, pentru că această atenție nu mi se mai adresează mie, ci d-tale personal».

Și d-na Patorne rămase într-o atitudine victorioasă, așteptând să vadă ce avea să-i răspundă aceia pe care îi plăcea s'o numească rivala sa.

Dar Floriana era prea bine dispusă pentru ca să se supere.

Se porni pe un răs nebun, de care Patorne fu foarte mirată. Poată că ar fi cerut explicații, dacă în momentul acela nu s'ar fi apropiat un alt personaj.

Era Jean Brot.

Strengarul venia, alergând fără cravată la gât, într-o atitudine cu totul dezordonată.

Floriana observă toate acestea dintr-o singură aruncătură de ochi, și se îngălbeni.

— Ce este Jean?

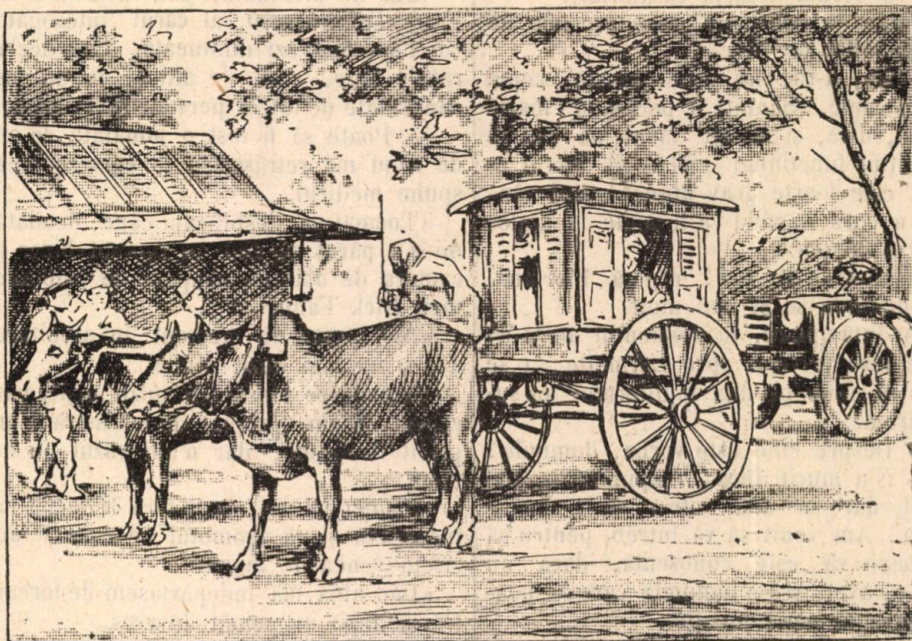
— Nu știu, d-ră: dar te așteaptă în

LEGEA CONTRASTELOR ÎN INDO-CHINA

O trăsură contra unui automobil

Contrastul pe care îl prezintă această ilustrație e într-adevăr cu totul amuzant.

Vehiculul acesta... bovino-mobil care și permite să bareze drumul unui auto-mobil de „patruzeci de

caî“...—Uite un spectacol puțin banal!

Acest vehicul, numit de birmanî *tharry*, ce nouă ne pare atât de neobiceiuit, cu micile lui persiene ajurate, e trăsură de drum a micilor orașele din Birmania.

Orașenii Indo-Chinei ieșind pe stradă și dorind să-și accelereze ajungerea la ținta aleasă, strigă — în loc de

„birjar“ ca la noi: — „pus-pus“ și așteaptă câte-va minute doar, apariția... taxi-bovino-mobilului acesta care îl va duce cu mare repeziciune ori-unde în oraș.

Animalele acestea, de-o rasă bovină specifică, nu se pot asemăna câtuși de puțin cu bovinele de la noi. Ele aleargă ca o iuteală în adevăr uimitoare.

Acest lucru se dovedește în fie-ce an odată de două ori, cu prilejul unor curse originale: bovino-mobile contra auto-mobile! Se înțelege că de cele mai multe-ori auto-mobilele ies învingătoare, dar s'a întâmplat și — chiar bovino-mobilul din ilustrație a întrecut un automobil de 40 cai putere... — Surprinzător, — nu'i așa?

salon, un magistrat, un detectiv, și mai mulți agenți.

— Mă așteaptă pe mine?

— Da. Ați să vă ia un interogator.

— Asupra căruî lucru?

— Nu mi-au spus. Dar m'au rugat să te caut și să te poftesc în salonul de lectură.

Oare ce nouă încercătură avea să aducă această vizită neașteptată?

Floriana nu stătu multă vreme pe gânduri, ci se hotărâ să înfrunte primejdia, ori care ar fi fost ea.

— Spui că mă așteaptă în salonul de lectură?

— Da, d-ră.

— Ei bine, să nu-i lăsăm să aștepte. Sânt curioasă să știu ce voesc dela mine.

În salon așteptau în adevăr mai multe persoane. Printre ele erau și Larmette și inginerul Botera, pe cari Floriana îi recunosc cum trecu pragul.

Un individ înalt, cu părul roșcat, făcu un pas spre dansa.

— D-ra Floriana Defrau? întrebă dansul.

Floriana răspuse printr'un semn afirmativ din cap.

— Imi pare bine, d-șoară; eu sânt Ezechiel Bloomberg, judecător de instrucție. Imi pare rău că trebuie să vă supăr dar sânt silit de cerințele slujbei mele... Eu însu-mi am fost supărat azi dimineață de către d. Gow Sherry, aici prezent.

Și arată cu mâna spre un om mic de statură, care se crezu obligat să se incline în fața Florianeî.

— Gow Sherry, domnișoară, este un detectiv foarte abil. Dansul nu se înșală nici-odată. Chiar atunci când nu reușește să descopere pe vinovați vede lucrurile clar, și nu acuză nici-odată oameni nevinovați... De aceea, toată lu-

mea îl privește bine, și chiar eu i-am surâs azi dimineață, de și sânt căsătorit numai de puțin timp și a venit să mă răpească de lângă scumpa mea soție Lidia.

Floriana începuse să-și piardă răbdarea.

— Nu știam despre căsătoria d-tră, domnule...

— Ezechiel Bloomberg...

— Mulțumesc... Sper însă că scopul vizitei d-tră nu este numai pentru a-mi face cunoscută această căsătorie...

Judele de instrucție răspunse cu un sonor hohot de râs.

— Nu, d-ră, nu este acesta scopul vizitei mele. Sânteți o persoană foarte veselă, d-ră, și m'ați făcut să râd în exercițiul funcțiunei mele. Și lucrul acesta este foarte grav atunci când sângele a curs și când va fi poate la mijloc moarte de om.

— Moarte de om! repetă Floriana, îngălbenindu-se și mai mult.

Din întâmplare, în momentul acela își îndreptase privirea spre Larmette; i se păru că vede pe fața bijutierului un surâs ironic.

— Despre cine este vorba, domnule?

— N'a murit încă, răspunse magistratul, dar se află într-o stare foarte gravă! Am venit să vă întreb, pentru că persoana vă este cunoscută, dacă nu cum-va aveți vre-o bănuială care să poată îndrepta pașii justiției.

— Dar cine este victima?

— Nu v'am spus-o până acum?...

— De vreme ce te întreb!...

— E un englez, domnișoară; numele său este Dick Fann. Floriana nu-și putu stăpâni un gemăt ușor, și se sprijini de un scaun, pentru ca să nu cadă. De un moment se aștepta să audă pronunțându-se numele acesta. Era însă curagioasă, și reuși să se stăpânească.

— Veți fi așa de bun, domnule magistrat, să-mi povestești cum s'a în-âmplat lucrurile?

— Datoria chiar îmi impune s'o fac; tocmai pentru asta am venit aici: Il cunoșteai pe Dick Fann?

— Este unul dintre prietenii mei.

— Vezi, d-ră, peste drum se află hotelul «La băiatul vesel», unul dintre cele mai frumoase hoteluri ale noastre, o glorie a orașului...

— Să trecem mai departe domnule magistrat.

— Da, da, să trecem, de și e în totdeauna o plăcere pentru un american să laude minunile orașului său.

«Vă rog să observați, domnișoară, că ferestrele de jos ale hotelului acesta, au gratii de fer.

«D. Dick Fann a ocupat două dintre camerele acestea; una pentru sine, și una pentru prietenul său, doctorul mulatru Francisco Noscoco.

Floriana se înfioră. Își aminti că mulatru acesta nu putea fi decât tatăl ei și i părea bine că deghizarea nu fusese descoperită.

Pe ascuns aruncă o privire repede lui Larmette. Bijutierul părea că nici nu ascultă convorbirea. Stătea nepăsător, cu brațele încrucișate.

Nu mai figura să păstra același surâs vag, plin de mistere.

— Eri seară, continuă magistratul, cei doi domni, după ce au stat o bucată de vreme în salonul hotelului, citind ziare și jucând biliard, s'au retras, ducându-se fie-care în camera sa.

«Dar de aici înainte dau cuvântul d-lui Francesco Noscoco, al cărui interogatoriu l'am luat azi dimineață. Iată declarațiile sale, cari, de altfel, mi-au fost confirmate de întreg personalul hotelului:

— Poate să fi fost o jumătate de oră de când mă retrăsesem în camera mea, spune medicul.

«Tocmai mă desbrăcam când, deodată, mi s'a părut că aud un zgomot bizar în camera de alături, ocupată de prietenul meu Dick Fann.

«Am rămas un moment în ascultare, dar n'am mai auzit nimic.

•Numai pe afară am auzit niște pași repezi. M'am apropiat de fereastră și am privit în stradă, dar n'am văzut pe nimeni.

«Atunci mi-am zis că fără îndoială mă înșelasem și că zgomotul pe care îl auzisem venea de aiurea.

«Dar abia mă îndepărtasem de fereastră și auzii un gemăt dureros.

«De astădată nu mai încăpea nici o îndoială, gemătul pornea din camera prietenului meu.

«Am stat la îndoială un moment, dar mai apoi, văzând că aș fi fost toată noaptea neliniștit, m'am hotărât să lămuresc afacerea.

«Am bătut în ușa prietenului meu, dar spre marea mea surprindere n'am primit nici un răspuns. Am bătut din nou mai tare. Aceeaș tăcere.

«Mai mulți călători eșiră de prin camerele lor, atrași de zgomot; alergară de asemenea și mai mulți servitori.

— Ce este?

— Ce înseamnă zgomotul acesta?

«Le-am arătat din ce pricină eram neliniștit și mai mulți au fost de părere că trebuia deschisă ușa.

«Când am intrat, Dick Fann zăcea întins la pământ, în mijlocul unei bălți de sânge.

«Floriana nu-și putu stăpâni un gemăt dureros.

— Voiți să mă opresc un moment, d-șoară?—întrebă magistratul, cu vocea plină de interes.

D-șoara Defrau își învinse slăbiciunea și răspunse cu hotărîre:

— Nu, d-le, continuă.

(Va urma)

Dușmanul șerpilor

„Serpentarius gambiensis“ e în general foarte cunoscut sub numele de „secretar“. Când se irită și vrea să atace un șarpe mai mare, lungile lui pene de la coadă i se zbârlesc.

Numele, sau mai bine zis porecla lui „Dușmanul șerpilor“ e foarte logică. De fapt această pasăre care aduce cu vulturul, la cap, și în general se apropie de struț, este inamicul jurat al șerpilor cari formează hrana sa obicinuită.

Ciocul ei puternic și acuminat e principala armă de atac; imediat ce se află lângă un șarpe îi aplică cu forță și exactitate o lovitură două în cap și de regulă îl omoară cu ciocul.

Secretarul—numit ast-fel din pricina penelor sbârlite de la urechi, ce par niște tocure veritabile— trăiește prin continentul african; în mare număr și de obicei e întâlnit între Sahara și colonia Capului Bunei Speranțe.

SPRE BAI

Cucoanele acum încep să se prepare
De băi. — Rochii moderne și pălării
își fac,
Bărbaților le pică din ochi lacrimi
amare,
Se pun luntre și punte, făcându-le pe
plac.

Cucoanelor!—Departa la Vest, peste
hotare,
Săpun și cremă „Flora“, nu veți
putea găsi.
Deci vă aduc aminte să le luați din
tară
De oare-ce de ele nu vă puteți lipsi.

Carol Scrob.

TOTI ABONAȚII LA
«**ZIARUL CALĂTORIILOR**»

PARTICIPĂ,

cu începere de azi, la următoarele mari și de valoare premii:

- 1) O sobă «Godin» No. 3, cumpărată de la cunoscuta casă : Industria Metalică «Marcu», B-dul Elisabeta, No. 5.
- 2) Una pușcă fină de vânatoare, cu 2 țevi, cal. 12, din vechia și renumita fabrică Pieper-Bayard.

3) Un pistol automat de buzunar, Pieper-Bayard, modelul cel mai nou, fiind de calibru mare, 7 65, însă format redus, foarte portativ.

- 4) Una carabină de mare precizie, cal. 22, Pieper-Bayard, semi-automată.

Toate aceste 3 arme sunt cumpărate de la marele magazin B. D. Zisman, 44, calea Victoriei, furnizorul Curții Regale.

- 5) Una oglindă mare venețiană de cristal ;
- 6) Una măsuță de toaletă, cu oglinzi de cristal ;
- 7) Una mașină de cusut de mână ;
- 8) Două frumoase tablouri.

Toate aceste 5 obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mobile Marco Dattelkremer, str. Carol, No. 62.

- 9) Una pendulă de birou ;

10) Una chisea de argint de China, foarte frumoase obiecte, cumpărate de la magazinul de încredere Schmith & Stratulat, calea Victoriei, 53.

- 11) Un gramofon perfecționat ;

12) Una mandolină, din lemn de palisandru, ornată cu sidef, cumpărate de la marele magazin de muzică Jean Feder, calea Victoriei, 54.

13) Una fructieră, argintată și aurită, cu 12 cuțite pentru desert, aurite, cumpărată de la cunoscutul magazin de bijuterie Th. Radivon, B-dul Elisabeta, 9 bis.

14) Una toaletă de bambu veritabil, cumpărată de la bine asortatul magazin de mobile de trestie și bambu, D. Littmann, strada Lipșcani, No. 3.

- 15) O duzină crema «Flora».

16) O » săpun «Flora».

17) O » pudră «Flora».

18) 2 ceasornice de argint, pentru bărbat.

19) 5 abonamente pe 6 luni la ziarul umoristic «Veselia».

20) 5 abonamente pe 3 luni la ziarul «Universul literar».

Toate aceste frumoase premii se oferă cu începere de azi, prin tragere la sorți, abonaților «Ziarului Călătoriilor».

Prețul abonamentului lei 5 p. un an, 2.50 p. 6 luni.

NOUILE PREMII

ALE ZIARULUI

„UNIVERSUL”

Cu incepere de astăzi, ziarul „Universul” oferă abonaților săi următoarele mari și de valoare premii :

O VILA LA SINAIA

construită anume anul acesta pentru abonații noștri, în pozițiunea cea mai încântătoare a Sinaei, pe str. Furnica

UN DORMITOR de BRONZ

foarte elegant, de mare valoare, cumpărat de la „INDUSTRIA METALICĂ MARCU”, Bulevardul Elisabeta, No. 5

UN DIVAN-PAT

ȘI

Un salonas modern

cumpărate de la marele magazin de mobile „La Centrala”, Marcu Dettelkremer, strada Carol, No. 62

Un mare pedestal de marmoră sculptat

pentru flori

Una bicicletă, o pușcă de vânătoare și

Un pistol automat, cumpărate de la marele magazin de arme B. D. Zisman, calea Victoriei, 44

Un gramofon perfecționat și

Una vioară sistem Stradivarius cumpărate de la marele magazin Jean Feder, calea Victoriei, No. 54

Un flaut ornat cu fildeș cumpărat de la magazinul La Harpa, c. Victoriei 5.

Un ceasornic de aur pentru bărbat și

O pereche cercei cu 6 pietre de diamant cumpărate de la cunoscutul magazin „Ceasornicăria Colței”

Una pendulă de perete artistică lucrată

bătând orele

O elegantă pendulă de birou și

Doă fructiere cumpărate de la marele magazin de horologerie și bijuterie Theodor Radivon, Bulevardul Elisabeta, No. 9

Un inel de damă cu piatră antică de valoare

10 tablouri aquarele

Șase ceasornice pentru bărbați

Șase ceasornice „Réveil”

20 abonamente pentru 6 luni la ziarul „Veselia”

10 „ „ 6 „ la „Ziarul Călătorilor.”

Cu toate că acordă aceste mari premii, „Universul” menține aceleași prețuri de abonament, adică :

Lei 18 pentru un an; lei 9.15 pentru 6 luni; lei 4.65 pentru trei luni.

Abonații mai primesc gratuit „Universul Literar”, iar cei ce se abonează cu începere de azi mai primesc un volum din :

Memoriile Regelui Carol I

Spre a participa la aceste premii, abonații pentru un an primesc 30 bonuri : pe 6 luni 14 bonuri ; pe 3 luni 5 bonuri

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

ȘI AL ÎNTÂMPĂRILOR DE PE MARE ȘI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI

Lei 5.—Pe un an în toată țara
« 2.60 « 1/2 « « « «

Redacția și Administrația

No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

Apare odată pe săptămână

— MARTEA —

Caraibii dănțau în reflexele roșii ale «focului». — (Vezi pag. 4456).

ABONAMENT

LA

„ZIARUL CALATORIILOR”

Pentru 1 an 5 lei; jum. an 2.60

„FOCUL CARAIB”

Pe litoralul Guadelupe, aproape de orașul „Mul”, unde marea asvârle pe uscat cu violență sfărâmături de tot felul, scrum, rădăcini crispate ca degetele de epileptic, etc., pe cari le risipește cu profuziune pe țărm,—la ora când noaptea e deplină, naște acolo, o lumină, care se mărește din ce în ce, imprumutând aspectul unui formidabil buche de flăcări: e „focul caraib”—zic indienii.

Escursionistii vin pe coastă și se încearcă să determine locul exact al fenomenului, spre a putea apoi explica întru cât omeneste e cu putință, această minune; însă încercările acestea au rămas până azi infructuoase.

Știința explică totuși până la un punct, acest foc misterios, ca o simplă chestiune de puternică fosforescență madreporică.

Indigenii stupefiați de ivirea continuă a acestor flăcări roșii cari dau o aparență fantastică și îngrozitoare țărmului, au creat o foarte grosolană legendă în jurul „focului caraib” pe care-l cred o manifestare ostentativă a unui „Zombis” feroce, — o „nchipuire a lor.

Vechii locuitori a Antilelor, caraibii antropofagi, se spune, în această legendă, veneau când noaptea era liniște și luna învăluia natura în zăbranicu-i imens de argint, cântau și dansau în bătăile cadentate și monotone ale tam-tam-ului, în fața mării care le acompania cântecul abacadabrant cu grava ei tonalitate de orgă. Caraibii aceștia dansau nebunește din clipa când apăreau primele vâpăi ale „focului caraib”—cari, de mai departe păreau niște pete mari de sânge pe lîntoliul nopții—și până când cele din urmă licăriri ale lui se stingeau. Văzuți de pe o corabie care întâmplător, călătorind prin apropierea Antilelor, a fost adusă de o furtună neașteptată spre țărm, acești șefi indigeni, aveau aparența unor diavoli spăimântători cari joacă în mijlocul flăcărilor vecinice din Infern.

Azi, cu toate că ceva din civilizația Europei și Lumei-Noi, a pătruns în Antile, caraibii sunt încă într-o stare de sălbătecie și ignoranță extrem de infloritoare.

Ei păstrează, pe lângă credința ab-

surdă într-o mulțime nenumărată de legende grotesti, și o sumedenie de obiceiuri, de tradiții, cu o încăpățănare ce-i face pe deplin refractari oricărei influențe binefăcătoare. Poporul acesta restrâns ca număr, e pe calea dizoluției, se găsește într-o criză socială care-l poate distruge în cel mult două decenii. Nu-l mai puțin adevărat însă că el ar putea, grație unor împrejurări prielnice, să se regenereze și—ceea ce-l foarte puțin probabil, din nefericire,—să intre într-una din acele faze de evoluție repede, care-l poate pune în scurtă vreme pe picior de egalitate—cu ungurii de pildă.

Legenda „focului caraib” al cărei prim tablou e reprodus pe pagina întâia a „Ziarului Călătoriilor” e povestită de oricine, ori căruși vizitator al insulelor Guadelupe (Antile). Și chiar „focul” însăși poate fi admirat aproape în fiecare seară pe țărmul din vecinătatea imediată a orașului „Mul”. Reflexele, păreriile acestea de flăcări trebuie să fie într-adevăr deosebit de fantastice și chiar sublime într-o noapte furtunoasă, acolo înaintea nemărginirii de apă...

FI.

IN LIVADA

I

După mai multe săptămâni de călătorie cu trenul și cu caii, ajunserăm la Charleston. Zic ajunserăm, pentru că nu eram singur, ci cu prietenul meu sir Cecil Jenkins, un englez original și veritabil gentleman. Îi plăceau toate sporturile, pariurile și călătoriile pe mare și pe uscat. Era enorm de bogat cu toate că, două luni înainte, n'avusese de cât o moșie și Jenkinscastle-ul din Scoția, care îi fusese dăruit de tatăl său. Însă acum două luni a fost chemat în grabă la Portland (Oregon) ca să ia în primire o avere fabuloasă lăsată lui prin testament de către unchiul său, care murise necăsătorit. În călătoria aceasta făcuserăm noi cunoștință și deveniserăm prieteni buni. El se hotărise să nu facă nici o călătorie fără a fi însoțit de mine; iar eu la rândul-mi, puteam să cutreer cu el tot pământul fără a cheltui ceva.

Astfel bunul meu prieten odată în posesia banilor, începu să pregătească totul pentru plecarea noastră. Cea mai mare parte a averii era în moșii și sume depuse la bănci mari din Statele Unite, restul era în casa defunctului său unchi.

După ce își regulă toate afacerile, și arendând moșiile trecând averea pe numele său el telegrafia unui mare antreprenor din New-York o să-i cumpără un yacht luxos cu abur și pinze și cu un echipaj de 15 persoane. Conform in-

voelei, la sosirea noastră în Charleston lăcutul trebuia să se aște în port.

— Vino spre port, că vreau să-mi văd lăcutul.

Luarăm un taximetru și în 5 minute ajunserăm la port unde erau ancorate sute de corăbii, printre cari și un frumos yacht cu inscripția: „The lightning” (Fulgerul). De odată prietenul meu, zămbind, îmi zise:

— Pariez că acel yacht este al meu?

— Se prea poate fi răspuns—dar eu nu pariez nici odată.

Jenkins flutură batista de-asupra capului și văzu că o barcă se apropie de țărm. Era jumătate din echipajul „Fulgerului” care venea să-și salute stăpânul, recunoscut. După ce ni se recomandă prin armator intrăm cu toții în șalupă spre a ne urca pe bordul yachtului.

Jenkins era mulțumit și era decis să plece peste câteva ore; de aceea trimise doi mateloi cari să ne aducă bagajele. Deodată îl auzii:

— Am uitat ceva, dar tu nu ghicești ce...

— Nu pariez răspunsei, dar bănuiesc ce: cartușe.

— Bravo, ai ghicit ține 500 de guinee.

— Pardon Jenkins, n'am pariat!

— Bine dacă nu vrei, cumpără cartușe cu suma asta.

Intrai împreună cu doi mateloi în șalupă și ne îndreptară spre debarcadere.

Spre seară ne întoarserăm împreună cu toate cele trebuincioase pe bordul vasului.

La sosirea noastră începu un fel de banchet la care Jenkins se declară comandantul suprem al vasului iar eu fusesei proclamat un fel de locotenent, adică comandant suprem în lipsa sa sau comandant secund în prezența sa. Cărmaciul fu proclamat ofițerul vasului. În aceeași seară ancora fu ridicată și plecăm pe un vânt prielnic în timpul fluxului, îndreptându-ne spre Noul Orleans. Nu voi mai descrie călătoria pe ocean de oarece nu ni s'a întâmplat nimic extraordinar Jenkins era un bun marinier căci fusese vre-o doi ani pe un yacht al fratelui său. Cât despre mine mă pricepeam destul de bine în „arta navigației”.

În sfârșit intrăm în portul Galveston puțin mai la Vest de N. Orleans. Scoberându-se de pe yacht cărmaciul fu numit comandant și Jenkins îi porunci să se întoarcă înapoi la Charleston așteptând acolo sosirea noastră...

II

Livada

Numai două zile am stat în Galveston, apoi ne-am dus către ținta călătoriei. Jenkins avusese grijă în aceste zile să cumpere costume de piele, pălării cu borduri largi, lasso-uri, etc. Pe urmă ne mai având ce face aci, plecăm la orele 9 seara cu trenul, spre Sherman. A treia

zi eram acolo. Sherman este un oraș destul de însemnat aproape de Red River care e granița între Texas și ținutul indienilor. De aci începe «preria» sau livada.

Ienkins cumpără doi cai «pur-sang» pentru că de-acum înainte nu mai aveam de gând să călătorim cu trenul.

Amicul meu avea o pușcă cu două țevi, „choke-bore, o carabină cu repetiție și două revolve automate, cel mai nou sistem și două pumnale dintre care un cris (pumnal întrebuințat de mlaezi) cu vârful otrăvit. O sgârietură mică cu acel pumnal produce o moarte instantanee celui mai tare om.

Cât despre armele mele, eu aveam o carabină Manlicher cu repetiție o pușcă pentru vânatoarea de bizoni, un revolver browning și două revolve obișnuite cu câte șase focuri. Astfel echipați începurăm lungă și primejdioasă călătorie în prerie.

Cât vedeam cu ochii era numai iarbă înaltă cât omul, iarba care se mișca... întocmai ca un ocean. La dreapta mea mergea tăcut prietenul, citind flegmatic o carte în care era descrisă preria. Mai umblaram câțva timp tăcuți, deodată englezul meu întrerupse tăcerea :

— Pariez că n-o să avem nici o aventură și o să ne plimbăm ca pe malurile Tamisei?

— Ei tac, spusei eu, prea ești un dornic de aventuri, dar sunt sigur că nu o să fie cum ai zis; dar cu toate acestea, nu pariez.

— Hm! îmi pare foarte rău, amice, dacă nu vei paria nici odată nu vei ajunge niciodată un gentleman perfect.

— Aș! dar ți-aduci aminte ce mi-ai spus acum o lună când te-am învins la box?

— Bah! pe atunci încă nu te cunoșteam și pentru că nu avusesem niciodată ocazie de a face rămășag cu tine.

— Cu toate acestea, dragă Ienkins, eu nu voi paria nici odată!

— Atunci îmi pare foarte rău, căci nici odată nu vei ajunge un perfect gentleman și îmi pare de două ori rău, căci nu pot să te înscriu în Gentlemen's club din Bakerstreet 153, Londra.

— Nu face nimic.

Mă lungii orizontal pe spatele calului privind cu atenție iarba dinaintea noastră. Ienkins făcu și el același lucru.

— Pariez că tu nu știi cine a trecut pe aici.

— Ba știu, răspunsei, observând bine urmele întipărite pe sol. Au trecut pe aci două care trase de câte patru bivoli fiecare și cinci călăreți.

— Dar la stânga?

La stânga erau o mulțime de urme de copite mici.

— Pe aci au trecut asini și catări, zisei eu, apoi numărând urmele picioarelor dinainte, adăugai: cam vre-o trei zeci la număr.

— Aceștia sunt indienii zise el cu bucurie, să mergem după ei.

— Te înșeli amar, cei treizeci de catări n'aveau călăreți, aceasta se vede după urme, iar oamenii cari au călărit pe cai nu sunt indieni, ci albi. Aceasta se vede după urmele cailor cari sunt potcoviți pe când ai indienilor nu sunt.

— Bravo, te pricepi admirabil!—îmi zise el; dar să-ți spun ceva: nu știi nimic, ești un ignorant.

N'aveam un motiv serios să fiu supărat pe el pentru că mă făcea ignorant, de oare-ce așa era firea lui de a spune totul pe față, fără înconjur(?) De aceea îl întrebai :

— De ce, mă rog?

— Pentru că n'ai pariat.

— N'am pariat pentru că știam că o să câștig.

— Tocmai de aceea trebuia să pariez.

— Ba nu, dacă aș fi făcut aceasta, m'aș fi socotit ca un hoț: adevăratul pariu e acela pe care îl faci la întâmplare.

M'am gândit pe urmă că dacă el mi-o zice să pariez, să refuz, zicând că «n'am bani». Însă, după cum se va vedea mai pe urmă, m'am înșelat.

— Ienkins, zisei eu, ne luăm după aceste urme?

— Da.

Și caii noștri, simțindu-ne pintenii, o luară la fugă. Mergând așa tăcuți, nici nu visam ce aventură vom avea a treia zi. Spre seară ajunserăm pe cei cinci călători cu cei treizeci de catări.

Era un comerciant, senor Mauricio Tellado, cu patru servitori. Numai decât făcurăm cunoștință cu el, hotărând să mergem împreună, poate că vom avea vre-o aventură, pentru că cetele nomade de indieni obișnuiesc să se ție după acești negustori pentru a-și jefui. Tellado avea relații comerciale cu Ischiagaska, sau Vulturul negru, șeful Delavarilor. Acest trib de indieni e foarte pașnic și niciodată nu pradă pe vre-un alb care nu l-a făcut nimic.

Astfel mergeam tăcuți toți trei, iar înaintea noastră cei patru servitori cari mănau catării. Pe urmă ne oprirăm căutându-ne un lagăr pentru noapte. Găsind un loc potrivit, luarăm o cină frugală, apoi ne culcarăm, lăsând pe servitori rând pe rând câte două ore de strajă. Noaptea trecu fără nici un accident, ca și celelalte, petrecute în livadă. De nouă zile nu văzuserăm pe nimeni și abia a zecea zi pe senor Tellado. Dar cauza era că indienii pleaseră de prin acele locuri. După două ore de drum, se vedeau în depărtare wigwan-urile (colibele) indienilor.

— Aceștia sunt Delavarii cari ne așteaptă, zise Tellado.

În adevăr așa era; Delavarii, plini de bucurie că am sosit, ne eșiră înainte. Ischiagaska era încântat și nu se sătura de a privi armele noastre.

Numai decât, ajunși în lagărul indie-

nilor, se începu schimbul. Tellado primi în schimbul catărilor, mărgelilor, stoffelor și armelor pe cari le adusesese, câteva bucăți de aur și o mulțime de piei de bizoni. După aceasta Ischiagaska ne luă ca oaspeți în cortul său, iar după masă ne-am dus vre-o douăzeci, la vânatoare de lupi în livadă. Astfel, pe nesimțite, se apropie noaptea. Lupii morți, cari erau în număr foarte mare, fură jupuiți, iar noi ne întoarserăm în lagărul indienilor.

A doua zi, deșteptându-mă, auzii afară un zgomot infernal; mă sculaiu repede, înghioldii și pe Ienkins, care avea un somn foarte greu, să se scoale, apoi eșii afară. Abia zărindu-mă, Ischiagaska veni spre mine.

— Fratele meu alb și tovarășul sunt buni țintași, aceasta o văd după armele lor. Dacă fratele meu alb vrea să rămăe totdeauna prieten cu Delavarii, să ne ajute să batem pe Osagi, cari ne-au furat toate animalele, împreună cu carele negustorului alb.

— Bine, zisei eu într-o amesecătură de englezească și indiană, cu plăcere.

— Însă ei au mai mulți războinici decât noi.

— Nu face nimic, zise Ienkins care tocmai eșea din cort și care auzise ultimele cuvinte.

Șeful îmi strânse mâna și zise :

— Văd că și frații mei albi sunt mari războinici și am auzit că puștile lor nu sunt ca ale noastre cu un glonț, ci cu ele poți trage de dimineața pînă seara peste toată livada. Și am auzit că fiecare glonț se duce unde vor ei.

— Așa este, zisei eu; vezi acest uli care zboară? Il voi lovi în ochi.

Pusei pușca la ochi... trăsei, pasărea căzu jos moartă. Ischiagaska o aduse; era lovită în ochi. În adevăr, după doi ani de exercițiu incontinuu și cu o pușcă perfectă, eram sigur că lovesc ori-ce punct.

— Să plecăm, zise șeful, și toți oamenii săi încălecară; noi și Tellado de asemenea. Pe drum șeful ne rugă să rămănem mai pe urmă și să nu intrăm în luptă dela început.

După o oră de drum, văzurăm pe Osagi înaintea noastră așteptându-ne. În partea aceasta, unde ne așteptau dușmanii, erau o mulțime de dealuri și petice de pădure. O comandă a șefului, și Delavarii se năpustiră asupra Osagilor. Noi nici nu furăm observați și de aceea descălecarăm, târându-ne, după obiceiul indienilor, pe un deal; de acolo începurăm tragerea. Osagi erau peste măsură de îngroziți, văzându-ne mai cu seamă pentru că trăgeam la rând.

Privii pe colina din dreapta noastră și văzu pe bietul Ischiagaska luptându-se disperat cu patru Osagi. Alergai în ajutorul său, însă sosisem prea târziu. După ce omorâse pe doi din ei, al treilea îl străpunse cu sulița. Veneam cu Manlicherul în mână spre locul de luptă.

Cei doi Osagi se repeziră spre mine. Cu două gloante îi trimisei pe lumea cealaltă, întorcându-mă apoi pe colină. Însă Ienkins nu era nicăeri. Mai pe urmă îl observai luptându-se ca un disperat și doborând tot ce-i sta în cale. Trupul său semăna cu un ariciu; nenumărate săgeți erau înfipite în costumul-i de piele. Văzui iute situația luptei; Osagi voiau să fugă. Mă repezii la calul meu și cu frâul în dinți și cu câte un revolver în fiecare mână, apucaii pe dușmani pe la spate. În același timp Delavarii noștri scoteau urlate de victorie.

Osagi încălecând, o luară razna pe câmpie. Atunci Ienkins zise: după ei!

Incepurăm urmărirea urmași de vre-o 8—10 Delavari. Osagi, cari făcuseră cunoștință cu puștile noastre, fugeau înghitind pământul și uitându-se îngroziți înapoi. Câți-va din urmă căzură loviți de moarte de gloanțele noastre; ceilalți în număr de vre-o 40 până la 50 ne scăpară.

Intorcându-ne, Ienkins îmi zise:

— „Pariez că nu ghicești de ce n'am stat la locul nostru când ai plecat tu.

— N'am bani.

— Bine, te împrumut cu 500 de guinee.

— Nu primesc; cred însă că te-ai dus în mijlocul luptei ca să vii în ajutorul Delavarilor.

— Nu e adevărat; mă plictisise și îmi pare rău că nu vrei niciodată să pariez și de aceia trebuie să sufăr consecințele, căci acum câștigam pariul. — Dacă nu vei începe să pariez, nu vei ajunge nici odată un perfect gentlemen.

Nu putui să mă țin și începu să râd ținându-mă cu mâinile de burtă. Acest om atât de bogat se supără că nu câștigase 500 guinee; însă el nu ținea la câștig, căci la fiecare ocazie arunca bancnotele cu două mâini, însă mai mult pentru satisfacția de a câștiga un pariu chiar de vre-o câți-va bani.

Ajungând la locul de luptă văzurăm pe indienii comentând și gesticulând. Eu mă sui pe colina unde fusese omorât Inchiagaska. Însă care nu fu mirarea mea când văzui pe un rănit sculându-se și căznindu-se să scalpeze pe șeful Delavarilor.

Tocmai voia să-i jupoae pielea capului când apropiindu-mă îi dădui o lovitură atât de puternică cu patul puștei încât se rostogoli până la câți-va metri depărtare.

Apoi mă dusei în vale de unde auzii strigăte de durere. Ienkins vorbea cu unii din bătrânii tribului. Războinicii Delavari văzându-mă mă înconjurară; apoi bătrânul începu să vorbească:

— Nimeni nu știe unde e șeful nostru Ischiagaska. Însă în același moment un indian strigă:

— Eu l'am văzut; acum este mort pe colina aceia de colo.

Tot tribul alergă în direcția arătată

și eu cu Ienkins după ei. Ajunși sus, bătrânul începu:

— Vulturul negru este mort însă scalpul lui n'a fost făcut; acest al patrulea dușman, care a tras o brazdă împrejurul capului său a voit să-i iea învelișul capului. Însă marele spirit a trimis pe cineva care i-a trimis tocmai la timp un glonț în inimă. Pentru că acela care a răzbunat moartea șefului nostru nu este cunoscut, propun că îndată ce va fi cunoscut, neamul Delavarilor, să-l numească șeful lui.

În acest timp Ienkins extrase glonțul din rană și-l privi.

— Pariez? mă întrebă el.

— Pentru ce.

— Că glonțul acesta e din pușca ta.

— Aceste vorbe le vorbirăm în englezește, totuși bătrânul Delavar înțelesese că e glonț din Manlicher-ul meu, și de aceia zise, arătându-mă:

— Frații mei roșii, fratele nostru alb a răzbunat de Vulturul negru, și Marele Spirit ne propune să-l luăm ca șef. Gazella a vorbit.

— El să fie șeful nostru strigară cu toții.

— Gazella te proclamă șef suprem al tuturor Delavarilor, neamul cel mai mare al preriei.

În adevăr ei, la cari veniserăm, erau numai o mică ceată a Delavarilor care venise să facă negoț cu negustorul mexican. Însă toți Delavarii din prerie sunt în număr de peste zece mii.

Rămăsei înmărmurit și zisei turburat:

— Aceasta nu se poate, niciodată nu i-a fost dată unui alb o onoare atât de mare și apoi nu pot să mă despart de prietenul meu exact întotdeauna (așa îl numeau ei).

Mă numeam așa pentru că limba indienilor este foarte figurată, ei compară toate lucrurile cu natura.

Ienkins ar fi avut mare plăcere să rămânem amândoi ca șefi pentru vre-o câte-va zile, și de aceia zise:

— Dacă îl voi ruga eu pe prietenul meu atunci va consimți să vă fie șef, însă numai pentru o săptămână, în care timp vă veți întoarce la grosul neamului Delavarilor.

Aceste cuvinte fură primite, cu strigăte de bucurie. Ne întoarserăm, cu toții la lagăr și a doua zi plecarăm.

Voii descrie pe scurt desfășurarea evenimentelor.

Ajunși la grosul Delavarilor, trecură mai multe zile în petreceri în care timp a fost ales după porunca mea un șef nou. Ienkins se și plictisise și dorea să plecăm.

În sfârșit sosi și ziua plecării. Noul șef, „Lupul preriilor”, îmi dăte în numele tribului, un inel grosolan și un tomahave de aur pe care erau gravate desenhuri grosolane. Cu aceste două daruri, puteam fi recunoscut ori când de ori-ce delavar ca un șef al lui și puteam fi sigur în prerie. Cu punga plină

de aur și petrecut de vre-o 50 de războinici, plecai de la ei.

Două zile trecură fără nici o întâmplare mai importantă, iar noi crezându-ne destul de siguri am poruncit celor 50 de războinici să se întoarcă. Abia trecuseră câte-va ore de la plecarea lor când văzurăm în depărtare un nor mare cuprinzând încetul cu încetul orizontul.

— Ienkins, arde preria, strigăi în culmea disperării, căci focul înainta teribil și iarba uscată ardea ca praful de pușcă; încă două minute și oceanul de foc ne va ajunge!...

Pe fața lui Ienkins se vedea lămurit o frământare lăuntrică amestecată cu groază. Știam că nu puteam scăpa cu fuga și de aceia eram nedumiriți. Turme mari de antilope și bizoni alergau peste câmpie așa că se cutremură pământul sub greutatea lor și noi credeam că bubuie cerul. Vai! dar câte vor ajunge din aceste animale la adăpost de oceanul de foc? Puține!

— Dar noi? ce este iuteala calului pe lângă iuteala antilopei; în câte-va clipe focul ne va ajunge, iar antilopele repede în fugă ar fi ajuns la marginea preriei. Aceste gânduri îmi năvaliră câte-va secunde în minte. Mă uit la Ienkins: citea într-o carte. Chiar în acest moment critic aș fi isbucnit în râs dacă nu ar fi aruncat el cartea scotând chibrituri din buzunar. Știam că n'o face degeaba. Aprinse iarba dinaintea noastră așa că eram între două focuri. Însă focul pe care-l făcu el, fugea de noi pe când cel-alt înainta către noi; peste un minut trebuia să fie la noi.

Înainte noastră unde aprinsese Ienkins iarba, era cenușă... Eram salvați, căci acolo arsese iarba dinainte și prin urmare nu ne mai temeam de foc. Înaintarăm în grabă și în aceeași clipă focul ne-ar fi cuprins dacă n'am fi fost pe pământ gol. Cu toate că eram salvați totuși pământul pe care stăteam ardea teribil, căci cu un minut mai înainte arsese iarba de pe el. Pe lângă această căldură mai suportaram și pe aceia pe care o producea focul, care acum ne înconjura depărtându-se ca gândul și lăsând în urma sa nori de fum încât eram cât pe aci să leșinăm. Ce a rămas din iarba preriei? cenușe; iar preria un șes fierbinte ca un cuptor, iar din loc în loc animale moarte, fripte de vii.

În cartea în care citise Ienkins se dădea un sfat pentru a nu arde de vii în prerie în asemenea cazuri grave.

După două ore zărirăm trei indienii cu niște lemne, pe cari le întrebuințează ca facle, în mână. Văzându-ne o luară la goană. Noi după ei și Ienkins zise:

— Pariez, că aceștia au dat foc preriei? Căci ei sunt Osagi.

— N'am bani și chiar de așa avea n'as paria; dar cred că ei au dat foc preriei din cauză că suntem dușmanii lor de moarte.

În acest timp ne apropiarăm de ei, căci

caii fugeau teribil; aruncau lasso-ul meu care trecu pe după gâtul celui din urmă, trăgându-l de pe cal. Totdeodată ceilalți doi căzură amușiți pe vecie de pușca lui Ienkins.

Cel prins ne destăinuă totul; pe urmă îi dădurăm drumul.

Probabil că spusese a lor săi multe minciuni și minunății despre noi, căci a treia zi zărindu-ne o ceată de osagi, o luă la sănătoasa.

Ajunși la Springfield, în Missouri vândurăm caii, luând trenul pentru Char-

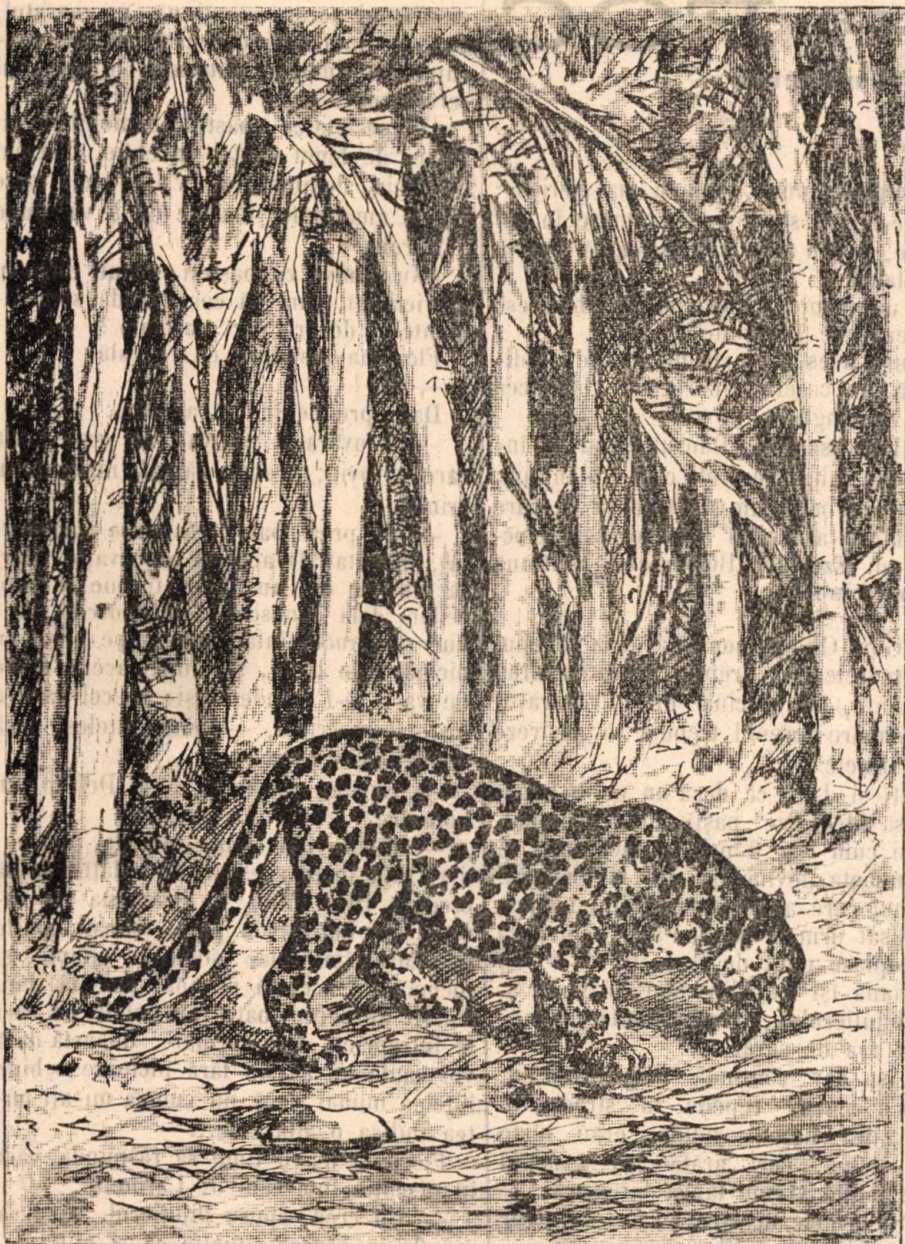
leston. Acolo în port, ne aștepta „Fulgerul” lui Ienkins.

Un barcagiū ne duse pe bordul yachtului, unde furăm salutați de echipagiū.

După 2 ore ancora fu ridicată, iar yachtul care merita numele de «Fulger» din cauza iutelei sale, luă drumul spre Rio dela Plata pentru că doream să vizităm și o altă mare câmpie ca și preria: Pampasul, a cărui descriere voi face-o altă-dată.

Walter R.

Dejunul unei pantere

Nesimțind nimic, ea și devoră prada în liniște.

A devenit banală azi fotografierea peștilor în apă, a stolurilor de păsări în pădure, etc. Dar nu credem să fie mai puțin de cât extraordinar faptul că s'a putut fotografia o panteră, chiar în timpul celei mai vii

activități a ei. Indrăznețul și excen-tricul amator fotograf, a pierdut în acest scop mai mult de o lună, aventurându-se între miile de primejdii din pădurile Indiei, dar și-a realizat planul.

Instantaneul a fost luat în împrejurimile orașului Yubbulpore din centrul Indiei. Bestia a fost atrasă într'un luminiș de un stârv proaspăt, plin de sânge, pus într'un loc foarte potrivit. Fotograful-amator și atât de indrăzneț, s'a suit într'un bambus bătrân, cu ramificații multe, care-și servi minunat ca ascunzătoare, și ca adăpost bun față de orî-ce atacuri și ca cel mai bun loc de unde putea să ia mai bine clișeul reproduc aci: Fiara trecând prin apropiere, infometată. «simți ceva bun» și ne mai ținând de nimic seamă se aruncă cupidă, asupra stârvului și-l devoră, în timp ce aparatul fotografic schimbă vre-o trei clișeuri la obiectiv. Dejunul acesta însă, i-a fost și cel din urmă, căci lângă aparat fiind și o carabină, aceasta și slobozi un glon în capul panterei omorând-o pe loc.

O VÂNĂTOARE DE CERBI IN JAVA

Primul lucru pe care îl făcuî la debarcarea mea în Batavia fu de a căuta adresa unui vechi prieten, a-nume Mobert.

Veneam pentru prima oară în frumoasa insulă Iava, și speram că Mobert o să bine-voiască să-mi fie o bună călăuză. La administrația portului aflai că acest prieten vechi are o fermă la o depărtare cam de o zi de oraș. Luai trenul și în 7 ore am ajuns la Ilord de unde cu ajutorul unei călăuze, reușii să ajung la ferma amicului meu pe care îl găsi dând niște ordine unor servitori malaezi.

— Uite-l pe Hector!

— Ce mai faci Mobert?

— Bine, zise el; vino să te recomand soției mele.

— Cum, ești însurat?!

— Da

Fui recomandat soției sale, o superbă creolă de o rară frumusețe. Hotărâi să rămân câte-va zile în ferma amicului Mobert. A doua zi dis-de-dimineață Mobert bătă în ușa apartamentului.

-- Scuză-mă Hector, imi zise el, dacă te deștept... dar am pregătit o vânătoare.

Mă îmbrăcai iute și în câte-va minute fui gata. Afară, aerul era proaspăt și soarele abia răsărise. După cum văzuî, totul era bine pregătit. Numai eu eram așteptat.

— Mergem, zise Robert la vânătoare de cerbi.

După un galop de vr'un ceas oprirăm caii și descălicărăm lăsându-i sub paza unui servitor; apoi ne furișarăm pe urma gonaciului malaez, printre tufișe. După un drum întortochiat, de un sfert de oră, gonașul

se opri brusc și arătă cu degetul spre valea ce se desfășoară înaintea noastră. Pe iarba moale ce acoperea valea se afla o turmă de vre-o 8—9 cerbi.

— Încarcă-ți carabina! șopti Moberbert.

Mă executai imediat. De-o dată cerbul cel mare care se afla în capul cetei, ridică capul dând semne evidente de teamă.

— Ochește bine, și trage.

Poff! Poff!...

Cele patru detunături ale carabinelor se succedară, două câte două.

Animalele — reduse la 2 treimi — se repeziră înainte și dispărură ca fulgerul în pădure. Cercetarăm vânatul. Erau doi cerbi admirabili. Fură legați pe niște crengi și apoi transportați de niște servitori ai fermei.

Vânătorea aceasta mi-a lăsat o amintire vie, nespus de plăcută.

Timpul pe care l'am petrecut la ferma amicului meu a fost cel mai fericit. După o săptămână mi-am luat adio de la prietenul Moberbert și de la soția lui, reîntorcându-mă în patrie.

Leonida.

BICIUL DE FOC

— Mare roman de aventuri moderne —

— Urmare —

CAP. IV

Omul fără picioare

D. Ezechiel Bloomberg nu așteptă să fie rugat.

— Cu o prezență de spirit pe care trebuie s'o laud, continuă dînsul, medicul Francesco Noscioso, opri curiosii în pragul camerei:

— S'a săvârșit o crimă, zise dînsul, și prin urmare nici un lucru nu trebuie mișcat de la locul său. Voi da nenorocitului meu prieten toate îngrijirile necesare; în timpul acesta să se ducă cineva să înștiințeze poliția.

«Medicul își ridică singur prietenul de jos, îl desbracă, îl așază în pat și îl pansă.

«Așa încât Gow Sherry sosind la locul crimei, găsi pe rănit nemișcat în patul său, fără cunoștință și înfășurat peste tot în bandaje strânse, astfel ca să nu poată face nici o mișcare.

«Pierderea de sânge a fost considerabilă, spuse doctorul. Cea mai mică emoragie ar putea să aducă o sincopă mortală. De aceea rănitul trebuie scutit pentru moment de orîce interogatoriū. De altfel ancheta mi se pare ușoară de făcut, pentru că faptele sunt evidente.

«Medicul avu dreptate.

«Lângă fereastra deschisă se afla un scaun, cu speteaza spre stradă.

«Corpul rănitului fusese găsit lângă acest scaun, cu o carte lângă dînsul.

«Prin urmare scena omorului se putea reconstitui cu ușurință.

«Un om se apropiase de fereastră fără să fie auzit și implantase un pumnal în spatele cititorului.

«După spusele doctorului, rana este spaimântătoare. Lama pumnalului pătrunsese între a patra și a cincea coastă; atinsese plămîni și foarte puțin inimă. Medicul nu se putea încă pronunța într'un mod hotărît; din cauza prea marei slăbiciuni a rănitului nici nu'l pu-

tuse supune unui examen mai serios».

Judecătorul se opri și rămase în așteptare, ca un actor care așteaptă o salvă de aplauze.

De un moment Floriana își întorsese privirea spre Larmette.

Figura acestuia exprima mereu indiferență. În creierul tinerei fete își făcea loc o convingere:

— Iată asasinul. Dînsul a voit să înlătore din cale-î pe acela care-l stînjinea.

Surprins oare-cum de tăcerea cu care răspundea asistenții frazelor sale elocvente, d. Ezechiel Bloomberg continuă cu amărăciune:

— Gow Gherry constată dela început că trotuarele din dreptul ferestrei erau desfundate, din pricina unor reparații. Prin urmare terenul trebuia să păstreze toate urmele.

«Știi și d-tră că dacă un polițist reușește să identifice pașii unui criminal, e ca și cum l-ar fi prins, căci după aceea ancheta devine cu mult mai ușoară.

«Omul care a comis asasinatul trebuia să fi lăsat urmele pașilor săi, pentru că se apropiase mult de fereastră.

Floriana își fixă din nou privirea asupra bijutierului; dar Larmette era mereu tot așa de surăzător.

— Așa dar continuă magistratul, d. Gow s'a repezit repede în stradă. În adevăr, dea lungul zidului erau niște urme adânci, cari arătau că asasinul stătuse multă vreme lângă fereastră:

— Și urmele acestea au fost de sigur măsurate! exclamă Floriana și vor putea fi comparate cu picioarele celui bănuț?

D. Ezechiel clătină din cap cu melancolie:

— Vai, nu, domnișoară!

— Dar pentru ce?... Pentru ce?

— Pentru că asasinul...

Judecătorul făcu o pauză, ca și cum ar fi voit să accentueze asupra afirmației

de necrezut pe care avea s'o atesteze. Apoi, sacadându-și cuvintele, zise:

— Pentru că asasinul n'are picioare.

D. Bloomberg voise să obție un efect și acum se putea felicita cu drept cuvânt.

O exclamație de spaimă porni din pieptul tuturor celor cari ascultau povestirea magistratului:

— N'avea picioare!...

Orî cât de uimită era, Floriana își ținu privirea mereu ațintită asupra bijutierului: Și i se păru că surâsul teribil de pe fața adversarului lui Dick Fann devenise și mai accentuat acum.

— Nu, n'avea picioare, repetă magistratul, triumfător. Dar după urmele cari au rămas pe teren, se poate lesne bănui că asasinul avea picioare de lemn.

«Faptul acesta continuă magistratul, după ce mai făcu o scurtă pauză, constituie un indiciu puternic în sprijinul cercetărilor.

«În societatea noastră, oamenii cu picioare de lemn sînt o excepție. Tocmai de aceea, domnișoară, v'am spus toate aceste amănunte, înainte de a vă pune o întrebare:

«Nu cumva cunoașteți vreun dușman al victimei, care să corespundă semnelor mentelor despre cari vorbiam?

Floriana răspunse cu răceală:

— Nu!

Dar aproape îndată adăugă:

— Adevăratul vinovat nu este acela care a lovit; trebuie căutat instigatorul crimei.

— Se prea poate! răspunse magistratul, încântat de această observație. Dar, în materie de anchetă, trebuie să procedăm dela cunoscut la necunoscut. Trebuie să punem întâi mîna pe omul cu picioare de lemn, și după aceea lesne ne va fi să-l prindem și pe cel care a instigat la crimă, — bine înțeles, dacă omul acesta există...

— Există, răspunse d-ra Defrau, cu hotărâre.

— Eu nu pot spune nici da, nici nu, d-ră. Cu toate acestea imi dați voie să cred că Dick Fann în strălucita sa carieră de detectiv a putut stărni multe urî. Mie imi plac soluțiile simple, și tocmai din această pricină duc la bun sfârșit aproape toate anchetele pe cari le întreprind. Prin urmare, de astă dată voi căuta un asasin fără picioare; bine înțeles numai dacă nu cumva mi-ați putea indica o altă cale...

Floriana n'avu timp să răspundă, căci în discuție interveni d. Larmette.

— Eu cred, spuse bijutierul, că d-ra se află în aceeași situație ca și mine.

— Adică...

— Cred că d-șoara are numai unele bănueli vagi, fără să poată aduce însă vre-o probă materială. Cum eu sînt concurentul său în cursa de automobile, cred că este de datoria mea s'o înștiințez cât de severă este legea americană în această privință.

— Ai dreptate, bine ai făcut că te-ai

gândit la asta, îl întrerupsese magistratul.

— Persoana care a adus o acuzare într'un mod ușuratic, continuă dânsul, este arestată fără discuție, și ținută prizonieră până la terminarea procesului. Nu există nici-o condiție de liberare provizorie, pentru că nu se admite eliberarea pe cauțiune.

Floriana ascultă fără să clipească. Înțelese că bijutierul îi cetise gândurile. Și acum o înfrunta, arătându-i cum legea americană putea fi în anumite împrejurări prigonitoare oamenilor de bine și apărătoarea bandiților.

Căci dacă convingerea morală era pe deplin făcută în creierul Floriane, nu putea aduce din nenorocire, nici-o dovadă materială temeinică.

Fără îndoială, furtul corindanelor, arestarea, moartea lui Davis, puteau fi dovezi bune; dar bijutierul le putea respinge pe toate, argumentând că fusese tras pe sfoară de funcționarul său, în care avusese prea multă încredere.

Nu — Dick Fann judecase bine când spusese că mai are nevoie și de alte dovezi materiale.

Și cu toate acestea ar fi voit să-l răz-bune. Când se gândia că poate în momente celea Dick Fann era în agonie, se simțea cuprinsă de un fel de nebulă.

Dar de-odată, o idee îi lumină spiritul:

— Dacă Larmette va scăpa de pedeapsa legilor omenești, își spuse dânsa, voi face eu singură dreptate, cu un foc de revolver.

Gândul acesta nu i se părea de loc neobișnuit; și cu toate acestea, cu puțin zile mai înainte, s'ar fi speriat numai văzând curgând puțin sânge.

Dacă Dick Fann dispărea, era datoră ei să-l răz-bune; oare nu pentru cauza ei își sacrificase detectivul viața?

În câte-va momente, dragostea dădu Floriane un suflet de eroină.

Ea clătină din cap cu tristețe, și răspunse magistratului:

— D. Larmette are dreptate; n'as putea să fac decât unele presupuneri foarte vagi, fără să le pot întări cu o dovadă materială cât de mică. Și apoi, sânt sigură că experiența d-voastră, domnule judecător, va reuși să ducă la bun sfârșit cercetările.

Și cum d. Bloomberg primi această declarație cu un surâs de mulțumire, Floriana adăugă:

— Cred, domnule magistrat, că de-acum mă pot retrage? Aș voi să mă duc eu însumi după știri...

Un gest al magistratului indică d-rei Defrau că era liberă.

Înainte de a se retrage, privirea sa se încrucișă cu privirea bijutierului.

Privirea lui Larmette exprima clar bucuria de a o fi silit să tacă. Iar privirea tinerei fete, adâncă și pătrunzătoare, exprima ură.

— Asasinule! — Bijutierul citi bine cuvântul acesta în privirea Floriane.

Dar în curând ușa se închise în urma tinerei fete, care se ducea poate să primească ultima suflare a celuiia care pentru întâia oară o învățase să cunoască ce este amorul.

CAP. V

Găfâind, peste măsură de emoționată, Floriana străbătu strada alergând. Puțin îi păsa ei acum de toate regulile bune conveniențe. O putere de neînvinș o chema la căpătâiul muribundului, lângă care, de altfel, sufletul ei plecase de multă vreme.

Până când să i se aducă răspunsul dacă bolnavul putea sau nu să primească, Floriana crezu că avea să leșine.

Se gândea că lângă rănit se afla omul care pentru toată lumea nu era decât doctorul Noscoso, dar care în realitate nu era decât d. Defrau, tatăl ei.

Ce-avea să gândească despre vizita aceasta bogatul cetățean canadian?

Nu cumva avea să se împotrivescă, socotind că asemenea vizită nu era la locul ei?

De aceea suspină ușurată când i se aduse răspunsul:

— D-șoara este anunțată. O rugăm însă numai să nu facă de loc zgomot, pentru că cea mai mică zguduire nervoasă ar putea să fie fatală rănitului.

Ca un automat pași Floriana înainte; își simțea picioarele grele și uneori avea senzația că nici nu le poate desprinde de pământ.

Doctorul Noscoso o primi în pragul camerei și mai mult o țări decât o conduse spre un fotoliu.

Timpe de un sfert de oră aproape Floriana rămase cu gândurile rătăcite. Emoția prin care trecea era prea mare pentru ca să-și fi putut păstra limpezimea de judecată.

Încetul cu încetul însă își veni în fire. Se văzu într-o încăpere vastă, cu o tapiserie de culoare deschisă; zări pe jos câteva picături de sânge—sângele generos al omului care se sacrificase pentru dînsa.

Dick Fann stătea întins în pat, galben, nemișcat.

— Mai trăește oare? — se întreba Floriana. Ori poate am în fața mea numai un cadavru?

Falsul mulatru se apropie de dînsa și-i șopti:

— Floriano, vorbește încet. Zidurile au urechi.

— Tată, tată, murmură copila, iartă-mă... Dar e așa de bun, așa de generos!

În aceste câteva cuvinte era o mărturisire întreagă.

Și acum aștepta, cu ochii lăsați în jos, ca și cum s'ar fi temut să nu audă din gura tatălui ei o hotărîre condamnatoare.

Dar falsul doctor răspunse cu un ton dulce de imputare:

— Așa dar tu n'ai înțeles nici odată, Floriano, cât de mult te iubește tatăl tău?

Copila respiră ușurată. Așa dar tatăl ei n'o acuza.

— E bun, generos și abil, continuă d. Defrau. Dacă voi reuși să-i salvez viața, de ce n'ar deveni fiul meu?

— Așa dar, d-ta speră, tată?

Falsul doctor păru că stă un moment la îndoială.

— Nu știu bine ce trebuie să-ți răspund scumpa mea copilă. Să ne aducem însă aminte de axioma medicală: atâta timp cât viața n'a sburat încă, putem spera.

Apoi, cu mai multă energie, falsul medic adăugă:

— Iată ce aștept de la tine, Floriano.

— Vorbește, tată.

— După amiază, automobilul tău va fi imbarcat pe *White-Bird*, după cum a fost înțelegerea.

— Dar eu nu vreau să plec, începui Floriana.

— Așteaptă, copilă nerăbdătoare ce ești... Veți stipula că automobilul trebuie oprit în docurile Waldez, punctul terminal al liniei Frisco-Alaska.

— Și pe urmă?...

— Pe urmă vei anunța că rămâi la Jipi-Pavilion, până când d. Dick Fann va fi în stare să părăsească patul. Vei anunța lucrul acesta în așa mod, ca să-l afle toată lumea.

Și cum dânsa îl privea mirată:

— Ne-am înțeles?

— Da, tată. Îți mulțumesc că m'ai lăsat să rămân.

— Dar n'am sfârșit încă.

— Ce mai este, tată?

— E posibil ca unele împrejurări, pe cari nu le-ași putea specifica de mai nainte, să mă silească să modific aceste măsuri.

— Cum?

— În cazul acesta vei primi o scrisoare de la mine, în care te voi ruga să te imbarci pe un anumit vas, la o anumită oră.

Veți pleca însoțită de guvernanta și de grovom.

— Dar...

— Nu mai fă nici o obiecție. Există un om care va face totul pentru ca să te împiedece să părăsești pământul american, un om care nu s'ar da îndărăt din fața nici unei infamii. Când vei primi ordinul despre care îți vorbeam, va însemna atunci că omul acesta e ocupat în altă parte.

Primejdia cea mare este aici, în Statele-Unite; odată plecată în altă țară, nu vei mai avea de ce te teme așa de mult.

— Dar, d-ta, tată?

— Eu voi rămânea lângă rănit, Floriano. Mulțumită lui, nimeni nu m'ar putea recunoaște și prin urmare nu sunt în primejdie.

„Acum, copilă mea, întoarce-te la hotelul tău. După ce vei fi îndeplinit instrucțiunile pe cari ți le-am dat, ești liberă

NEGRII DIN SUDAN ȘI CROCODILII

Negrii din Sudan au în sângele lor o ură neîmpăcată contra crocodilului, ură de altfel destul de justificată prin atacurile acestor teribili saurieni cari mișună în marile fluvii africane.

Prea fricoși spre a se aventura pe Nil sau Niger în urmărirea dușmanilor lor ereditari, negrii îi caută pe la maluri și îi surprinde în somn. Vaî, însă, de crocodilul care a fost surprins! Negrii se întărită contra

lui și-l torturează fără milă până când îl omoară.

Ilustrația de mai sus reprezintă o scenă a torturării unui crocodil surprins.

Leonida

să vii din nou, pentru ca să-î umpli ochii cu imaginea rănitului.

Floriana voi să se arunce în brațele tatălui ei, pentru a-l îmbrățișa; dar d. Defrau o opri cu un gest.

— Soaptele noastre au putut scăpa de urechea spionilor; dar trebuie să ne supraveghem bine gesturile pentru că privirea știe uneori să străbată prin locuri nebănuite.

„Pentru moment, mulțumește-te să-mi strângi mâna, și silește-te să-î joci cât mai bine rolul în această comedie sinistă.

După ce strânse mâna tatălui său, Floriana adăugă, înroșindu-se :

— Dar lui, tată, să nu-î spun la revedere ?

D. Defrau nu răspunse îndată. S'ar fi zis că consultă fața rănitului.

— Poți să-î strângi și lui mâna, copilii, răspunse în cele din urmă canadianul, cu un surâs enigmatic. Doarme, și cred că nu va fi nici o primejdie.

Dar ce-î păsa Florianeî de felul în care vorbea tatăl ei? Principalul era că avea voie să se apropie de rănit și să-î strângă mâna.

Dar iate că, spre cea mai mare surprindere a fetei, muribundul păru că se însuflește. Degetele sale răspundeau strângerii de mână; pleoapele i se ridicară o clipă. Buzele i se mișcară, și frumoasa canadiană auzi această singură șoaptă :

— Supune-te.

După aceea rănitul închise din nou ochii, și rămase nemișcat ca mai înainte.

Dar câte-va clipe, cadavrul se însuflețise. Văzuse, vorbise. Floriana plecă încălzită de o speranță nebună, pe care rațiunea sa n'ar fi putut-o explica.

De multe ori inima simte ceea-ce rațiunea nu poate distinge.

Floriana îndeplini ordinele tatălui ei, punct cu punct.

Reținu camera de la hotel pentru încă o săptămână.

Larmette se grăbi să facă acelaș lucru, după cum află Floriana de la guvernanta, care era încântată că mai putea flirta câte-va zile în voe, fără să fie turburată de zdruncinul drumului.

Toate dispozițiile luate de Floriana cu privire la îmbarcarea automobilului,

fură de asemenea imitate de bijutier.

Mizerabilul nici nu se mai ostenea acum să-î ascundă voința de a se ținea mereu pe urmele Florianeî.

Când află lucrul acesta, d-ra Defrau nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

Se gândea la ce-î spusese tatăl ei și vedea par'că silueta bijutierului care striga furios pe țarm, pe când vaporul se îndepărta cu cele două automobile.

Dar această imagină veselă nu dură de cât o singură clipă, își aduse aminte îndată că Dick Fann zăcea pe patul de suferință.

Și din nou străbătu strada și veni la căpătâiul rănitului.

Falșul doctor o însărcină să dea bolnavului la intervale fixe, medicamentele ce-î prescriesese, și o asigură în acelaș timp că spera să împiedice frigurile, cari în totdeauna sunt de temut în asemenea împrejurări. Dacă reușea, rănitul era salvat. Peste patru, sau cinci săptămâni cel mult, avea să poată părăsi casa.

— Nu-î așa, adăugă d. Defrau, că te vei simți fericită să susții primii pași ai convalescenței ?

Timpul trecea repede. Inseră fără ca

bolnavul să fi manifestat cea mai mică urmă de friguri. Tratamentul falșului doctor făcea adevărate minuni.

Florana se întoarse în apartamentul ei, dacă nu veselă, dar cel puțin mult mai liniștită.

Când intra în salonul hotelului, Larmette care flirta ca de obicei cu Patorne, se sculă îndată, și se interesă de starea rănitului.

Floriana răspunse fără să stea pe gânduri, că după spusa medicului, rănitul va fi salvat; dar avea vă stea în pat, cel puțin patru săptămâni.

— Asta, adăugă Floriana, uitându-se țintă în ochii bijutierului, ne va lipsi de plăcerea de a mai face restul călătoriei împreună.

Dar Larmette răspunse fără să se trîmbure :

— D-ră, am călătorit la început împreună, pentru că și d-ta ai avut inspirația de a porni înaintea celorlalți concurenți. Cred că și de acum înainte situația va rămâne aceeași, bine înțeles că de astădată fiind noi cei din urmă. Sunt francez și d-ta ești canadiană; n'as voi să te las singură în mijlocul gheturilor Canadei și ale Nordului siberian.

D-na Patorne aruncă stăpânei sale o privire triumfătoare; ridicola femeie credea că ei îi revine tot meritul acestei hotărâri, în aparență așa de generoasă.

— Dar asta ar însemna să renunți la recordul de timp, răspunse, Floriana încrețind din sprâncene.

— Cursa pe care o facem noi nu este o cursă de viteză, d-ră; voim numai să arătăm puterea de rezistență a mașinelor noastre. Și lucrul acesta îl pot face foarte bine, făcându-mi în același timp datoria față de d-ta.

Floriana văzu bine că ar fi fost zadarnic să mai stăruie, de vreme ce Larmette mărturisise fără înconjur că nu voia s'o părăsească.

Ar fi voit să-i arunce în față tot disprețul ei, dar se stăpâni pentru că știa bine că n'avea nici o dovadă materială.

Și-apoi de unde știa că printr-o eșire de felul acesta n'ar fi stricat planurile d-lui Defrau ?

Nu-i mai răspunse nimic și se îndreptă spre camera sa. Când intra, zări după perdea o siluetă omenească. Se sperie puțin, dar vocea lui Jean Brot o liniști repede.

— Te așteptam, d-șoară.

— Pentru ce ?

— Pentru a-ți spune că tot după prânzul d. Larmette și tovarășul d-sale au stat în salon cu d-na Patorne. Bătrâna își închipue că este o adevărată plăcere să stea cineva de vorbă cu dinsa.

Eu știu însă că de la fereastră camerei în care au stat se vede foarte bine peste drum, unde se află d. Dick...

— Dar ferestrele erau închise.

— De asemenea am văzut niște oameni pândind în stradă.

— Ești sigur ?

— Te vei convinge și d-ta despre lucrul acesta, privind puțin afară.

«Dar asta nu înseamnă mare lucru. În timp ce domni stăteau în salon, eu mi-am procurat mijlocul de a intra în camera d-lor. Nu mi-a fost de loc greu să găsesc o chee la fel.

— Dar în ce scop ai făcut lucrul acesta, sârmanul meu Jean ?

— Voiam să pătrund la ei în timpul nopții, să-i surprind dormind.

— Dar pentru ce ?

Ștregarul răspunse în șoapte :

— Pentru a le înapoia lovitura pe care Dick Fann nu le-o poate înapoia.

Floriana fu emoționată până la lacrimi, văzând că ștregarul avusese aceleași idei.

Câtă dragoste dovedea acest plan criminal al micului Jean !

Floriana îi cuprinse mâinele și îl rugă

plângând să mai aibă răbdare. Îi vorbi despre ordinele care le primise de la tatăl ei.

— Vezi cât de multă încredere am în tine; nu ți-am ascuns nimic.

— Dacă spui d-ta, d-șoară, vo iăștepta; îți spun drept însă că regret foarte mult.

«Singurul mijloc sigur pe care îl avem pentru a ne scăpa odată de acest bandit, este să-l suprimăm.

Floriana avu deodată un argument convingător :

— Dacă l'ucizi, Dick Fann nu va mai putea avea plăcerea să descopere cine e hoțul radiumului.

De astădată Jean fu convins.

— E adevărat, răspunse dînsul. Poți fi liniștită de acum, d-șoară Floriano; Jean va fi cuminte.

(Va urma)

IN COREEA

Neliniște în țara dimineții liniștite

Imperiul Dimineții Liniștite a fost o țară neîncetat turburată.

Altădată China o oprima. Marele Dragon scria în acești termeni micului împărat al Coreei :

«Marele Dragon al Imperiului Ceresc, a cărui domnie va fi egală cu o mie de

nu vă prosternați în fața mea și dacă nu-mi plătiți tribut».

În ultimul timp, japonezul, într'un stil mai puțin umflat, declară : «Sunteți întârziați și barbari; vreau să vă civilizez, chiar fără voința voastră».

Și fără altă formă de proces, japonezii au pus mâna pe administrație, pe comerț, pe mine, pe pământurile cele mai bune, pe căile de comunicație și, spre a fi mai precis, pe totul. Ei au silit pe împăra-

anilor prin splendoarea gloriei sale, vă trimete ordinele sale. Rasa mea, favorizată de soartă, domnește până peste patru mări. Am mii de generali dibaci și mii de mii de soldați curagioși. Popoarele pe cari le-am învins imi trimet laude brodate pe drapele de mătase, șerpi cari prind șoareci, câini conducători de cai și cari țin o lanternă în gură. Voi sfărâma, voi desființa mica Coree, dacă

Coreei să abdice în favoarea fiului său pe care îl ținură în laț. Ei devin stăpâni, iar coreenii sclavi.

De altfel, caracterul acestui popor nu prea e simpatic. Coreenii sunt în aparență liniștiți, dar în fundul inimei lor sunt cruzi.

Coreenii sunt și leneși. De aceea străzile orașelor lor sunt foarte murdare.

Ei posedă o frumoasă țară; și pentru

cine vede din portul Fusan, de exemplu, admirabilele aurore care se ridică din mare, numele țării de «Dimineața liniștită» i se pare justificat în chip delicios.

Dar țara și chiar aurorele aparțin acum, după cum se știe, japonezilor...

O excursie la marea Baltică

Începutul lunii Iulie, începutul vacanțelor școlare, aduce cu sine un adevărat pelerinaj al berlinezilor la mare. Dela cea mai bogată, până la cea mai modestă gospodărie, trebuie să-și îndeplinească datoria către sine și către copii de a petrece cel puțin două săptămâni în aerul curat și dător de viață al mării. Întreaga coastă de nord a Prusiei e presărată de zeci de localități, cari, odinioară modeste cătune de pescari, în majoritatea cazurilor s-au transformat în adevărate orașe cu tot confortul modern. Modernismul, cu organizarea lui capitalistă, a distrus toate formele vieții patriarhale a pescarilor, cari nici măcar nu mai pot fi zăriți pe coastă.

Aci se obișnuiește a se împărți coasta de Nord în două: coasta de Ost sau Ost-Sud, pe care noi o numim marea Baltică și care ține până la Kiel, până la coasta de Ost a provinciei Schleswig-Holstein și marea Nordului dela Altona până la Hamburg. Deosebirea din punctul de vedere al vizitatorilor e mare. Coasta mării Nordului e pietroasă, lipsită de plajă și marea prezintă interesantul fenomen al fluxului și refluxului. Coasta Ostului este puțin pietroasă, nu are flux și reflux; în schimb e presărată cu o puternică vegetație, păduri de pin, fagi și rare ori de stejar, ce constituie locul de petrecere al vizitatorilor, cari se pot folosi și de aerul curat al pădurilor. Pentru acest motiv băile de pe coasta Ostului sunt foarte frecventate.

Între multe localități puțin departate de Berlin se află și Swinemünde, foarte cunoscută vizitată, mai ales fiindcă de multe ori împăratul Wilhelm primește aci defilarea flotei. Swinemünde se află pe insula Usedom, care împreună cu Wollin, formează un cerc care închide aproape gurile fluviului Oder ce se varsă în acel punct în mare.

O plajă foarte întinsă stă la dispoziția vizitatorilor și când vremea e frumoasă, e un adevărat farnicar și un paradis al copiilor. În toate părțile veselie, iar valurile, în mod cadențat izbind țărmul, petrec strigătele de veselie. Necunoscut cel închid, e paralel necunoscutului ce înălțue viitorul sutelor de vieți ce a-

bia deschid ochii la lupta fără preget care se numește viață.

Dispoziția internă a orașului este foarte practică. După plajă, vine promenada, care e paralelă cu plajă, apoi parcul și în urmă orașul, astfel că nu e nevoie de a parcurge distanțe mari pentru a veni la plajă. În același fel sunt organizate toate aceste localități. Cine vine în aceste stațiuni balneare, trebuie să se odihnească fără voe, fiindcă multe prilejuri de petreceri nu sunt. În schimb sunt posibile foarte multe excursii la diferitele localități ce sunt presărate pe coastă, distanțate numai de drum de o jumătate de oră una de alta.

Cea mai cunoscută și mai frumoasă e Herringsdorf, care se poate numi și localitatea balneară a aristocrației banului. Se află departată trei sferturi de ceas de Swinemünde cu vaporul sau pe uscat. Cel mai frumos drum e pe jos, prin pădurile de pin de pe lungul coastei.

La o jumătate de ceas de Swinemünde se află localitatea Allbeck, unde cei cu venituri chiar modeste își pot permite luxul de a petrece la mare. În mijlocul plajei e o punte foarte lungă ce se întinde în mare, iar la extremitatea ei un cazino modest, care e utilizat drept cafenea.

De aci privirea asupra mării e mai întinsă și mai interesantă. Modestia localității nu i permite luxul de a avea un cazino deosebit. Cinci minute mai departe începe seria frumoaselor vile, împodobite cu verdeață, cari se întind de-alungul țărmului în bogăția diferitelor stiluri arhitectonice. Aci e Herringsdorf, cu același aspect ce l prezintă frumoasa colonie de vile din Grünewalde din Berlin.

În urmă vine orașelul propriu zis care, privit din largul mării, prezintă o înfățișare pitorească, fiind proiectat pe un fond de verdeață, iar pădurea se întinde până aproape de coastă.

Locul de atracție îl formează aci noul stabiliment de băi, așa numite pentru familii, unde bărbații pot lua baie împreună cu femeile lor. Celelalte stabilimente de băi pentru bărbați și femei și sunt separate și foarte îndepărtate unul de altul.

Noul stabiliment e prevăzut cu tot confortul modern și e construit în genul celui din Lido (Italia). Are cabine cu cele mai confortabile instalații, restaurant, săli de lectură, de concert și chiar de dans.

Dacă vremea e frumoasă, un vizitator poate să-și petreacă mai toată ziua pe plajă, având la dispoziție tot ce poate să-l distreze și să-l încante.

Aci flirtul e, ca în toate părțile, în floare și pare că totul e organizat așa ca să-l protegiacă. Cu toate măsurile riguroase ca numai soții de familie să aibă intrarea în acest sanctuar,

nu s'a putut ajunge la nici un rezultat și astăzi ori-cine se poate folosi de dreptul de a lua parte la aceste tendințe de încurajare a culturii corpului omenesc. Corpul omenesc nu trebuie să fie ascuns vederii, fiindcă numai astfel se poate cultiva simțul frumosului, care era atât de dezvoltat la romani și greci, zice-se.

Această tendință a avut ca rezultat, în ultimul timp, crearea mai multor societăți cari au organizat așa numitele «Schönhuts Abende», dar pe cari poliția le-a interzis în urmă ca fiind în contra bunelor moravuri.

La băile de mare însă poliția se mărginește a proteja numai de formă bunele moravuri și nu cred că este țară în care forma să fie așa de menajată ca aci. De altfel aceasta este și formula ce predomină în legăturile sociale de pretutindeni.

Sezonul aci e în Iulie, când este o supraabundență de public și când luxul se etalează fără înconjur.

O jumătate de ceas mai departe altă localitate, Bansin, care prezintă contrastul unei modeste stațiuni balneare. Această deosebire e foarte bună, fiindcă dă posibilitate oamenilor să se împartă dupe puterea pungei lor.

Înapoi la Swinemünde cu vaporul. Coasta verde în care se împletesc liniile albe ale plajei cu verdele pădurii, vilele, se prezintă în aceeași formă monotonă până la Swinemünde.

Swinemünde-Rügen

Avantajul ce prezintă Swinemünde prin poziția sa, este prilejul cel dă vizitatorilor de a face excursii în Danemarca, în Suedia și Norvegia și la Rügen, care e una din cele mai mari insule de pe coasta de est, pe care o posedă Germania. Numai partea estică e favorabilă pentru localități balneare. Restul e pământ cultivabil.

Vaporul parcurge distanța în 3 jum. ore, fără a se depărta de țărm. E o zi senină; marea e liniștită, iar întinsul ei seamănă cu apa liniștită a unui lac imens.

Sunt mulți cari afirmă că e mai frumoasă priveliștea munților; un lucru însă e cert că nimic nu lasă mai mult impresia că ne aflăm în contact cu infinitul, decât marea. Atunci devine înțeleasă definiția ce o dă Hașdeu omului: o frântură din infinit ce tinde spre infinit.

Vaporul geme de lume; într'un colț două englezoaice rătăcite printre mulțimea de prusieni, ascultă cu luare aminte explicațiunile ce le dă un binevoitor, cari sunt cam rari în țara posacului prusac.

Însfârșit vaporul se oprește în apropierea coastei, care e prea abruptă spre a putea ancora vaporul. E punctul cel mai pitoresc al insulei, numit Stubenkammer.

Coasta foarte abruptă, se prezintă în acest punct cu două proeminențe de stânci calcaroase cără cu culoarea lor albă contrastează foarte plăcut ochiului cu verdele fagilor de pe vârf. Debarcarea se face la larg și o mulțime de luntre înaintază încet spre vapor spre a ne debarca. O scară de 2—3 sute trepte duce până la vârf.

De sus privirea scrutează țărmul ce aci formează un golf pe care sunt presărate localitățile Sasnitz, Binz, etc. Jos luntrile și puntea de debarcader se mai zăresc, doar ca niște puncte.

De aci drumul duce la Sasnitz pe jos de-a lungul coastei presărate cu păduri de fagi. Nouă, cari cunoștem frumusețile pădurilor noastre, acestea ne fac puțină impresie.

Locuitorul de bord e foarte mare iubitor al naturii, pe care o prețuiește și o admiră și lui—sub toate formele îi face o impresie binefacătoare.

Prețuirea și admirarea naturii e un mijloc care dă vieții prilej de mulțumire și de îmbărbătare. În acest sens prețuiește și folosește locuitorul Sordului natura spre deosebire de cel de sud pentru care în rare momente mai are vre-o importanță. Drumul duce de-a lungul coastei prin păduri întâlnind în cale lacul zeiței Hertha asupra căruia legenda spune că pe timpul dominației Vendice nu era cultul zeiței oare—după ce se scâldea, omora toate sclavele ce îi era de ajutor spre a peri ori-ce ochi o-menesc ce ar fi văzut-o.

O impresie plăcută îi face blândețea «vânatului» ce nu se sfiește de oameni. Două căprioare priveau cu ochi plini de mirare pe trecători fără a fugi de ochiul nostru. După un parcurs de o oră și jumătate ajungem la Sasnitz care e așezat în terasă fiindcă coasta aci e foarte stâncoasă.

Portul e foarte mare căci ancorează de multe ori o mare parte din flota de torpiloare și pentru acest scop e și special amenajat. Tot de aci pornesc vapoarele de traject, pe cari se imbarcă trenurile de pasageri fiindcă sunt astfel amenajate spre a transborda trenurile fie la Kopenhaga, fie pe coasta suedeză la Trellberg spre a continua în urmă drumul mai departe la Cristiania și Stockholm. Din Berlin e astfel posibilă în același vagon de tren călătoria până la Kopenhaga sau Cristiania fiind transbordat vagoane pe astfel de vapoare de câte ori este necesar. Pe vapor am făcut cunoștință cu un arhitect ce îmi spunea că 300 de metri departe de port a căzut în mare acum două luni balonul d-ului Delbrück ce pornise din Stettin pe un timp foarte furtunos și care fusese

prăbușit de la o înălțime de 600 metri. Aci în Sasnitz am văzut și plăcerea de a auzi o orchestră românească îmbrăcată în costume naționale. De astă-dată erau adevărați lăutari români fiindcă de multe ori sunt alte naționalități ce se dau drept atare. Muzică românească națională e foarte puțină. însă e atâta câtă să umple de bucurie inima unui român multă vreme, îndepărtat de țară.

Din Susnitz, la o jumătate de oră în partea opusă a golfului se află poate cea mai frumoasă și cea mai pitorească așezată din toate stațiunile balneare ale insulei Rügen-Binz.

Din depărtare plaja și vilele inconjurate de un fond de verdeț și toate vopsite în alb, fac o impresie prietenoasă. Casinul își prezintă încă din depărtare privirea turlele sale înalte numai departe izolat se prezintă privirea o casă cu multe etaje acele case cazarmă speciale orașelor mari și care aci strică tot aspectul drăgălașelor vile ale stațiunii.

Lume încă puțină din cauza vremii rele. E mare asemănare între impresia ce o lasă Binz și impresia ce o lasă diferitele stațiuni balneare ascunse în verdeț de-a lungul țărmurilor celor 4 cantoane.

La orele opt seara, cu vaporul viu apoi la Swinemünde. Aci amurgul e foarte lung. Soarele își mai trimite razele încă până târziu astfel că luciul apei mai prezintă pete luminoase. La orizont o dungă de nori care reflectă într-un roz închis ultimele raze ale astrului ce până târziu mai trimite lumii din lumina lui.

Vaporul își urmează drumul, pe țărm cătunele și stațiunile balneare apar ca niște petice luminoase. La orele 10, ancorăm în Swinemünde.

C. M. Berlin.

Cum se vinează leul în țara Gallas

Girafa locuiește deșerturile Africii centrale între Abisinia și Egiptul de Sus și până în Senegal și Cafreria, marile păduri din Nubia și împrejurimile Capului Bunei Speranțe. Marco Polo afirmă că a văzut acest animal și prin insula Zanzibar. Hotenții le vânează cu săgeți otrăvite; hrănindu-se cu carnea ei, din oase fac fluere și din piele fac niște vase de conservat apă. Negrii păstrează o anumită parte a pielii animalului ca un talisman de viteză. Populațiile africane își dispută toată vechia «Cameleo Pardalis» în arabește «Jeruffa» de unde se și trage numele de girafă. Ca și antilopa și gazela, girafa populează deșertul ca și cerbul pădurilor noastre. Are un auz foarte

fin și o agilitate extraordinară, necrezută la un astfel de animal. Gâtul ei foarte lung, poartă un cap mai mult lunguț de cât grațios. Cel mai mare dușman al acestui animal este omul și leul. Amândoi îl urmăresc cu înverșunare și nu de puține ori girafa cade pradă lor.

În timpul unei călătorii în țara Gallas noi am întâlnit mai multe bande de girafe. O singură dată am tras asupra unei cirezi fără însă a ucide vre-una din multele girafe. Spre seară ajunserăm la un mal. Pe mal se vedea scheletul unei antilope, desigur prada unui leu.

—Aici vine leul să se adape, zise un soldat Gallas din escorta noastră. Va veni din pădurea Onore-Onaya. Dacă vom descoperi locul, vânătoria va fi ușoară. Leul trebuie să fie săturat de prada sa de ieri.

Noi nu întârziarăm a ne ascunde în dosul unui tufiș și așteptarăm. Câteva minute trecură; în fine văzurăm dinaintea noastră la o distanță de vreo 2 sute de metri o girafă mâncând cu gâtul ridicat dintr'un fel de tufă numită «spincul cămilei» și «alhagi» de arabi, leguminos producând o substanță apoasă și dulce. În urma sa la o distanță de 30 metri se vedea un enorm leu furișându-se ca o pisică în direcția girafei. Deodată girafa agită capul, aruncă asupra felinului o privire distrată și fugi în galop mic. Leul văzând că-i scapă prada se repezi într-o săritură prodigioasă pentru a ajunge rumegătoarea; dar acesta schimbând direcția, ca un epure urmărit de vânător, spre un tufiș, scăpă un strigăt ascuțit către urmăritorul său. Regele animalelor foarte puțin atent căzu în mijlocul arbustilor spinoși (vezi ilustrația) care se infipseră ca niște cue în carnea sa în timp ce girafa dispărea în câmpia deșartă.

Leul făcea eforturi eroice pentru a scăpa din țepe și reușind, o luă la fugă în direcțiunea ce luase girafa. Dar ajuns de un glonț de pușcă, el se opri pentru a ne lua'n seamă; însă probabil găsind că suntem prea numeroși, el scoase un răcnet surd și își continuă înainte fuga. Ceeace ne făcu să începem vânătoria lui. Soldatul gallas care călărea lângă mine scoase sabia sa rotundă și se repezi cu calul înainte, în timp ce eu am descărcat pușca asupra fiarei. Leul se întoarse pe neașteptate și scoțând un răcnet formidabil care a înspăimântat animalele se aruncă asupra calului care instinctiv se ridică în două picioare. Leul era lângă călăreț; își infipse ghiarele în pânțele calului. Călărețul sări numai de cât jos și începu a lovi cu sabia în ca-

pul leului. Leul își înfipse și mai tare ghiarele în corpul nenorocitului cal, dar o a doua lovitură în cap îl abătut la pământ. El se învârti o clipă în jurul său și scoase un strigăt înfricoșător de durere. O lovitură de grație și ultima! Calul expiră; soldatul Galas nu căpătase nici o rană. Leul fu despuiat pe loc. Doi oameni purtau pielea sa pe o cracă de arbori,

pe când fericitul vânător începu dansul de victorie, în sunetul cântecului gutural, cu cuvinte care exprimau senzația de mulțumire bestială.

Când am ajuns în sat, tinere fete și călăreți îl întâmpinară dansând și bătând din mâini. Bucătarul nostru primi ca dar din parte-ne o bucată de pânză roșie și niște cercei de aur.

Lazăr KI.

CELE TREI AVENTURIERE

— Mare roman de aventuri senzaționale —

— Urmare —

Semnalul acesta mă făcu să tresar. Era la mijloc o primejdie. În vârful picioarelor m'am apropiat de fereastră, care era deschisă, și am privit în stradă.

— Doi oameni se opriseră în fața casei.

«Oamenii aceștia vorbeau cu însuflețire; deși n'auziam nici un cuvânt, vedeam lucrul acesta după gesturile pe care le făceau.

«După îmbrăcăminte se vedea bine că nu erau oameni săraci; și totuși în atitudinea lor aveau ceva misterios.

«Îmi simțeam doritor de umbră. Când a trăit cineva viața pe care am trăit-o eu, vede bine lucrurile acestea:

«Cei doi oameni se despărțiră în curând. Unul se îndepărtă, iar cel alt se apropie de casă.

«Oare voia și omul acesta să se introducă în apartamentul d-tale în același mod ca și mine?

«În curând auzii niște pași ușori pe scară. Oh!... oh!... domnul avea papuci de fetru!... Era prin urmare un confrate... Cu toate acestea era mai bine să nu dau de loc ochi cu dânsul, pentru că oamenii aceștia nu sânt de loc scrupuloși...

«Dar acum era prea târziu pentru ca să mă pot fugi; n'aveam alt ceva mai bun de făcut decât să mă ascund sub pat.

«Abia mă ascunsesem și omul pătrunse în cameră.

«Privi în jurul său o clipă. Apoi se apropie repede de fereastră, o închise și lăsă transparentele.

«Acum se făcu în jurul nostru un întuneric adânc; nu-î mai ghicim prezența decât după mișcări.

«Deodată însă, o lumină vie se răspândi în toată camera; omul acționase o lanternă electrică de buzunar.

«Era prin urmare un pungaș din lumea mare. De altfel, chiar și înfățișarea sa îl arăta că face parte din sferele mai înalte ale societății. Era foarte elegant îmbrăcat, și purta niște favoriți cu multă îngrijire pieptănați.

«Făcând o mișcare cu mână, văzu că purta un diamant licăritor».

Ascultam cuvintele fetei cu atenția încordată. Fără îndoială, Regina citea în privirea mea cât de mult o simpatizam, căci își apropie un scaun de patul meu, și zise:

— Sânt foarte obosită; spiniți mi-au îndurerat picioarele.

Apoi, făcu o mișcare ca și cum ar fi regretat aceste cuvinte, și continuă:

— Omul acela venea acolo să fure, căci l-am văzut cercetând sertarele și biblioteca... Și apoi, nu era un pungaș ordinar; vedeam bine că voia să găsească un anumit lucru. Am înțeles lucrul acesta bine de tot, când l-am auzit exclamând:

— Unde naiba o fi ascuns acele hârtii blestamate?

«Domnul căuta prin urmare niște documente și nu era de loc pungaș ordinar... Cu toate acestea, când îmi aduceam aminte cu câtă ușurință descuiase ușa de jos!...

«Acum se oprise în mijlocul camerei și stătea pe gânduri.

— Tânărul Carol nu le avea, murmură dânsul. A fost doar buzunărit bine înainte de a fi transportat la vila Lespelat. La notar de asemenea nu s'a găsit nimica.

— Ah! exclamă eu, așa dar am fost buzunărit!... S'a făcut de ase-

menea descinderi la notar!... Dușmanii noștri au prin urmare, la îndemână o armată întreagă de bribanzi?

— Asta nu trebuie să te emoționeze, răspunse Regina, foarte liniștită. Cu cât există mai mulți asociați într-o crimă, cu atât crima este mai ușor descoperită. Indivizii izolați sânt cei mai primejdioși adversari.

CAP. VII.

„Omul începu să cerceteze pereții, continuă Regina, după o pauză scurtă. Știa și dânsul de sigur că văduva Braca nu se va deștepta așa de ușor, pentru că bătea în ziduri ca la el acasă.

„Am înțeles că omul caută vre-o ascunzătoare secretă în care trebuia să fie puse documentele după cari venise.

„Și mi-am mai spus că hârtiile acelea trebuiau să fie foarte prețioase, cel puțin pentru omul care le căuta. Prin urmare, dacă le-aș fi avut eu, i le-aș fi putut vinde cu un preț foarte bun, și asta ar fi însemnat câteva săptămâni de liniște, pentru prietenele mele și pentru mine.

Dacă le găsea dânsul însă, aface-rea era pierdută pentru mine.

„Dar cu toată căutarea lui inversunată, nu le putu găsi. Din când în când se mai oprea puțin pentru a se gândi; după aceia căuta din nou și negăsind nimic, injura furios.

„După ce cercetă zidurile, veni rândul sobei, și după aceia al scândurilor.

„Acuma însă avea să mă descopere și pe mine și cine știe ce ar fi fost în stare să facă omul acesta... De aceia m'am lipit ca un șarpe de resorturile somierei. Simțeam însă că era o poziție pe care n'aveam s'o pot păstra decât foarte puțină vreme.

„Dar omul dădu patul la o parte pentru a examina mai bine scândurile, și după aceia îl așeză la loc.

— Dobitocul acela de Brasset, spunea dânsul, peste măsură de supărat, n'a putut ascunde documentele decât sași aici, sași la notar. La liceu n'are nici o încăpere specială, și n'are nici un prieten destul de intim pentru ca să-i poată încredința asemenea secret. Și apoi, d. Brasset era un om foarte prevăzător... Hârtiile trebuie să fie aici... Prin urmare, trebuie să le găsesc și să le distrug.

Povestirea aceasta a aventuriei mă emoționase până la lacrimi; presimțeam că bunul profesor se sacrificase pentru mine.

Trecu un timp destul de lung într-o tăcere adâncă.

— Am voit să vorbesc mai întâi cu d-ta, începu Regina, când mă văzu mai liniștit. Dacă d-ta te temi

de primejdie însă, voi vinde documentele omului acela, care îmi va plăti de sigur un preț foarte bun. Poți face cum vrei.

— Așa dar d-ta ai descoperit hârtiile?

— Fără îndoială. Eu am fost de altă părere în privința locului de ascunzătoare. Mi-am zis că d. Lespelat arătase prea multă dragoste pentru d-ta și că trebuia să fie ceva la mijloc.

„Raționamentul acesta m'a condus noaptea următoare în apartamentul de la liceu al d-nei Lespelat.

„Era foarte ușor de pătruns în acest apartament, pentru că liceul era aproape pustiu, toată lumea fiind plecată în vacanță.

„D-na Lespelat ers o femeie cât se poate de ordonată. Toate erau așezate cu o regulă minuțioasă până în cele mai mici amănunte.

„De aceia am rămas oare cum mirată când am văzut pe biroul d-lui Lespelat două cutii de țigări, amândouă cutii de țigări, amândouă deschise.

„Fără îndoială că d-na Lespelat n'ar fi putut îngădui ca bărbatul ei să înceapă două cutii de țigări în același timp, pentru că asta însemna desordine.

Aceste observații ale tinerei aventuriere, spuse cu tonul cel mai serios din lume, mă făcură să râd.

Regina mă amenință cu degetul.

— N'ai dreptate să râzi, pentru că sentimentul de care eram călăuzită e dovedit a fi cât se poate de întemeiat. M'am apropiat îndată, și am privit cutiile. În una se mai aflau încă vreo cinci sau zece țigări; în cealaltă însă era o casetă mică albă.

Deasupra era un plic cu câteva rânduri: «d-lui Brasset, pentru a i se da împreună cu caseta alăturată, în cazul când ni s'ar întâmpla vre un accident».

D. Brasset nu mai putea acum să primească această scrisoare. Aveam convingerea că luând de acolo hârtiile așa de mult dorite de individul cu favoriți lucrăm în interesul d-lui Brasset.

În plic era o foaie de hârtie pe care se afla scris:

„Subsemnatul, certific că cutia metalică, aci alăturată este proprietatea d-lui profesor Basset, care mi-a încredințat-o în depozit, și care singur cunoaște secretul incuetoarei».

(ss) Lespelat, intendent al liceului din Havre.

„De altfel, iată acest certificat.

Și Regina îmi întinse o foaie de hârtie pe care era scrisă în adevăr fraza citată.

După aceia scoase din sacușorul pe care Satina îl purta pe umeri o casetă mică albă, bine închisă.

— Așa dar n'ai deschis caseta?

— Nu. Casetă aceasta îți aparține d-tale; de altminteri, cu toate că nu cunosc secretul incuetoarei, mi-ar fi venit foarte ușor s'o deschid.

— Atunci foarte bine: vom deschide-o acum, și vom ceti hârtiile dinăuntru.

Cu mare greutate am convins-o să desfacă dânsa caseta și să-i examineze conținutul. La început prețindea că lucrul acesta n'o privește.

Primul lucru pe care-l scoase din casetă fu un medalion.

— Domnule Carol, exclamă dânsa, portretul d-tale!

Apoi, schimbând tonul:

— Sânt nebună; e mai în vârstă de cât d-ta... Poate să fie fratele d-tale mai mare, să poate.

Un moment stătu la îndoială, apoi sfârși, cu vocea mai înecată.

— Ori poate e tatăl d-tale, pe care nici nu-l cunoști.

CAP. VIII.

Zicând acestea, Regina însă întinse un medalion oval. În prada unei emoții care mă făcea să tremur din tot corpul, am examinat fotografia.

Și nu mi-au atras la început atenția nici cercul de aur care înconjura miniatura, nici diamantele cu cari era încrustat aurul acesta. Mă robi de la prima privire pictura delicată care reprezenta un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani, cu mustața fină, cu ochii cugetători. Prietena mea Regina spusese adevărul: omul acesta eram chiar eu, îmbătrânit cu câțiva ani.

Și cum eu păream hipnotizat de această contemplare, cu ochii umeziți de lacrimi în fața imaginii unei rude descoperite dintr-o dată, în fața imaginii tatălui meu poate, — după cum spuse Regina —, ea îmi șopti.

— Este ceva scris pe dosul medalionului.

Am întors repede fotografia. Erau în adevăr două rânduri scrise cu cerneală roșie:

Printul de Valberyl.

„5 Septembrie.—Fiului meu, care are astăzi 13 luni și treisprezece zile“.

Treisprezece luni și 13 zile!.. Am făcut repede socoteala: eram născut la 23 Iulie: puteam avea 13 luni și la 13 zile la un 5 Septembrie? Calendarul mi-a dovedit că așa era: prin urmare „fiul“ despre care se vorbea acolo, eram chiar eu. Portretul tatălui meu.

Am spus lucrul acesta și Reginei.

Am văzut-o însă intristându-se, și când am întrebat-o care era cauza, mi-a arătat cu degetul prima linie de pe dosul medalionului:

„Prințul de Valberyl“.

— Ei bine?

— Un prinț nu poate fi prietenul unei fete ca mine.

Era multă durere în accentul cu care pronunța aventuriera aceste câteva cuvinte.

Sărmana fată își spusese că de acum înainte va avea și ea un prieten în lumea asta și-și venea peste măsură de greu să renunțe la visul pe care și-l făurise.

Regina nu mă cunoștea și nu putea ști ce importanță dădeam eu titlului de prinț. Numai data de 5 Septembrie îmi atrăsese atenția; eu nu fusesem crescut ca un prinț, și n'aveam nici o prejudecată în privința aceasta.

Socoteam că nu un titlu moștenit de la părinți putea ridica pe cineva deasupra omenirii, ci numai și numai calitățile sale personale.

Regina a fost foarte încântată, când a aflat cum vedeam eu lucrurile. Nu-și venea să creadă.

— Așa dar, pentru d-ta, un prinț nu este de-asupra celorlalți?

Bătu voioasă din palme, și luând din nou caseta, mă întrebă:

— Atunci eu rămân mereu prietena d-tale, și voești să cetim documentele acestea împreună?

Fără îndoială. Dar ce documente sunt aici?

Drept ori-ce răspuns, Regina scoase din casetă un pergament îngălbenit.

Amândouă am rămas un moment nemișcate, privindu-ne drept în ochi. Aveam dorința să cetim cât mai repede documentul acela, și în același timp eram cuprinși de teama că poate cele ce vom afla vor face cu neputință prietenia noastră în viitor.

— Trebuie să cetim, zise ea în cele din urmă.

Și desfăcu pergamentul. Dar de la prima privire nu-și putu stăpâni o exclamație de groază:

— Ce este?

Regina îmi arătă «antetul» documentului.

Erau două mâini, dintre care una ținea un stilet, și cealaltă deschisă, ca într-o rugă de ajutoare. Deasupra erau trei litere: C. M. U. Totul era cu cerneală roșie.

Cum nu înțelegeam nimic, am ridicat ochii spre Regina:

— Ce însemnă emblema aceasta?

— Camora, Mafia, Unire, îmi răspunse dânsa, cu vocea înceată. E o formidabilă asociație de bandiți, cari își are centrul în Sicilia, dar care este foarte răspândită în toate părțile lumii.

— De unde știi d-ta lucrurile acestea?

— Le-am aflat pe când eram la Londra. Stăpânul meu, «lordul» se bătuse cu un italian numit Orsetti,

din pricina unei prăzi de la un furt. Ca să nu fie asasinat în urmă, a trebuit să plătească o sumă mare ca despăgubire. Lordul mi-a arătat atunci chitanța de descărcare pe care a primit-o. Era aceeași emblema pe care o vezi acum.

„Lordul mi-a explicat cât era de întinsă asociația italiană, și m'a sfătuit să nu caut nici odată să intru în luptă cu oamenii aceia.

„Apoi, cu groază, adăogă:

— Omul pe care l'am surprins în apartamentul d-tale, era un italian. Și ar fi o mare nenorocire, dacă aceștia ar fi dușmanii d-tale!»

„Mafia! Camora!“! Auzisem vorbindu-se despre isprăvile acestor teribile asociații.

Teama Reginei îmi păru exagerată. La urma urmii, apași sicilienii nu puteau fi mai de temut de cât apași francezii.

— Să vedem ce spune scrisoarea Mafiei; poate că va arunca o lumină deplină în toată afacerea aceasta, din care nu mai înțeleg nimica.

În momentul acela mi-am întors ochii spre Fureta și Satina; amândouă păreau foarte îngrijorate. Auziseră de sigur vorbele noastre, și se vede că Mafia le inspira multă teamă.

Am ridicat din umeri și trăgând-o pe Regina mai aproape, pentru ca să poată citi în același timp cu mine, am devorat bizarul document, pe care-l reproduc aici fără nici o schimbare:

«Grotele Girento, 29 Octombrie.

«Intre subsemnații:

«Ariste Brasset, agregat în litere de o parte;

«Și Marino Orsoni, directorul băncii celor Două-Sicilii, din Roma, a intervenit convenția următoare:

«În grotele Girento de lângă Palermo, Marino Orsoni fratele Mariei Angelica Orsoni, soția legitimă a escelentei sale prințul de Valberyl, numita—astă-zî decedată—dând naștere fiului ei Carol, azi în vârstă de cinci-spre-zece luni și șapte zile, Marino Orsoni», considerindu-se moștenitorul sorei sale, și prin urmare și al d-lui de Valberyl, ucis cu o lovitură de stilet luna trecută, hotărâse să suprima viața micului Carol, a cărui existență se opunea intereselor sale de moștenitor.

«Din nenorocire, Ariste Brasset fu adus prizonier la Girento în același timp cu micul Carol.

Prizonierul, rămas singur cu Arsoni, marele șef secret al C. M. U. pentru a discuta în privința rescumpărării, se înarmă cu un revolver.

«Marele șef era amenințat cu moartea.

(Va urma).

POȘTA REDACȚIEI

D-lui I. B., loco. — Ne puteți trimite descrierea „Călătoriei în Australia“ împreună cu clișeele pe cari le posedați. Dacă va fi bine scrisă, vom tipări-o curând.

D-lui I. G. Anost. — Trimeteți-ne alt-ceva.

Înainte și După
întrebuințarea
Cremei și Pudrei «FLORA»

Pastă de **BUCOL** Apă de gură
dintî 1 leu 1 leu 50

SĂPUN de TOALETĂ „FLORA”

de o calitate ireproșabilă, foarte bine
parfumat, catifelează mâinile și tenul
— Bucata lei 1,25 —

Tusea cea mai rebelă,
bronșitele acute
și cronice, tusea
măgărească vindecă sigur

PECTOSIN ITEANU

Sticla lei 3. Drogueri și farmacii

Anemia clorosa, neurastenia, histeria,
slăbiciunea generală combata.

HEMOFER ITEANU

— Sticla lei 4 —

BONBOANE

ORIENTALE

Parfumează admirabil gura și distrug ori-ce miros urât al gurei. Cutia 50 bani la drogueri și farmacii. A se observa marca: «Semniuna cu stea».

**DURERI
Reumatice**

Nevralgii, migrenă, dureri de cap și de dinți, vindecă sigur **Nevralgine Jurist**. Un flacon 2,50 și o doză 50 bani la drogueri și farmacii.

TOȚI ABONAȚII LA
«**ZIARUL CALĂTORILOR**»

PARTICIPĂ,

cu începere de azi, la următoarele mari și de valoare premii:

1) O sobă «Godin» No. 3, cumpărată de la cunoscuta casă: Industria Metalică «Marcu», B-dul Elisabeta, No. 5.

2) Una pușcă fină de vânătoare, cu 2 țevi, cal. 12, din vechia și renumita fabrică Pieper-Bayard.

3) Un pistol automat de buzunar, Pieper-Bayard, modelul cel mai nou, fiind de calibru mare, 7.65, însă format redus, foarte portativ.

4) Una carabină de mare precizie, cal. 22, Pieper-Bayard, semi-automată.

Toate aceste 3 arme sunt cumpărate de la marele magazin B. D. Zisman, 44, calea Victoriei, furnizorul Curții Regale.

5) Una oglindă mare venețiană de cristal;

6) Una măsuță de toaletă, cu oglinzi de cristal;

7) Una mașină de cusut de mână;

8) Două frumoase tablouri.

Toate aceste 5 obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mobile Marco Dattelkremer, str. Carol, No. 62.

9) Una pendulă de birou;

10) Una chisea de argint de China, foarte frumoase obiecte, cumpărate de la magazinul de încredere Schmith & Stratulat, calea Victoriei, 53.

11) Un gramofon perfecționat;

12) Una mandolină, din lemn de palisandru, ornată cu sidef, cumpărate de la marele magazin de muzică Jean Feder, calea Victoriei, 54.

13) Una fructieră, argintată și aurită, cu 12 cuțite pentru desert, aurite, cumpărată de la cunoscutul magazin de bijuterie Th. Radivon, B-dul Elisabeta, 9 bis.

14) Una toaletă de bambu veritabil, cumpărată de la bine asortatul magazin de mobile de trestie și bambu, D. Littmann, strada Lipscani, No. 3.

15) O duzină crema «Flora».

16) O » săpun «Flora».

17) O » pudră «Flora».

18) 2 ceasornice de argint, pentru bărbat.

19) 5 abonamente pe 6 luni la ziarul umoristic «Veselia».

20) 5 abonamente pe 3 luni la ziarul «Universul literar».

Toate aceste frumoase premii se oferă cu începere de azi, prin tragere la sorți, abonaților «Ziarului Călătoriilor».

Prețul abonamentului lei 5 p. un an, 2.50 p. 6 luni.

NOUILE PREMII

ALE ZIARULUI

„UNIVERSUL”

Cu începere de astăzi, ziarul „Universul” oferă abonaților săi următoarele mari și de valoare premii :

O VILA LA SINAIA

construită anul acesta pentru abonații noștri, în pozițiunea cea mai incântătoare a Sinaei, pe str. Furnica

UN DORMITOR de BRONZ

foarte elegant, de mare valoare, cumpărat de la „INDUSTRIA METALICĂ MARCU”, Bulevardul Elisabeta, No. 5

UN DIVAN-PAT

Un salonas modern

cumpărate de la marele magazin de mobile „La Centrala”, Marcu Dettelkremer, strada Carol, No. 62

Un mare pedestal de marmoră sculptat
pentru flori

Una bicicletă, o pușcă de vânatoare și

Un pistol automat, cumpărate de la marele magazin de arme B. D. Zisman, calea Victoriei, 44

Un gramofon perfecționat și

Una vioară sistem Stradivarius, cumpărate de la marele magazin Jean Feder, calea Victoriei, No. 54

Un flaut ornat cu fildeș, cumpărat de la magazinul La Harpa, c. Victoriei 5.

Un ceasornic de aur pentru bărbat și

O pereche cercei cu 6 pietre de diamant, cumpărate de la cunoscutul magazin „Ceasornicaria Colței”

Una pendulă de perete artistică lucrată
bătând orele

O elegantă pendulă de birou și

Doă fructiere, cumpărate de la marele magazin de horologerie și bijuterie Theodor Radivon, Bulevardul Elisabeta, No. 9

Un inel de damă cu piatră antică de valoare

10 tablouri aquarele

Șase ceasornice pentru bărbați

Șase ceasornice „Réveil”

20 abonamente pentru 6 luni la ziarul „Veselia”
10 „ „ 6 „ la „Ziarul Calatoriilor”

Cu toate că acordă aceste mari premii, „Universul” menține aceleași prețuri de abonament, adică :

Lei 18 pentru un an; lei 9.15 pentru 6 luni; lei 4.65 pentru trei luni.

Abonații mai primesc gratuit „Universul Literar”, iar cei ce se abonează cu începere de azi mai primesc un volum din :

Memoriile Regelui Carol I

Spre a participa la aceste premii, abonații pentru un an primesc 30 bonuri : pe 6 luni 14 bonuri ; pe 3 luni 5 bonuri

ZIARUL CĂLĂTORILOR

ȘI AL ÎNTÂMPLĂRILOR DE PE MARE ȘI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI

Lei 5.—Pe un an în toată țara

• 2.60 • 1/2 • • • • •

Redacția și Administrația

No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORILOR

Apare odată pe săptămână

— MARȚEA —

Instinctul de conservare îl făcu să se oprească din nou.—(Vezi pag. 4472).

ABONAMENT

LA

„ZIARUL CALATORIILOR”

Pentru 1 an 5 lei; jum. an 2.60

Pirații din Pacific

Vasul *Nuevo-Tigre*, părăsise abia portul Calao, îndreptându-se spre un alt port peruvian, cu o mare încărcătură de cărbuni, când Iosef Voulet, un belgian care fusese angajat în ajun ca bucătar al căpitanului Mazetti, făcu semn lui Skerett, un tânăr matelot englez, că avea să-i vorbească în secret.

Cum cei doi oameni mai făcuseră odată împreună lunga călătorie dela Liverpool la Valparaiso, erau oarecum prieteni, și Skerett nu stătu la îndoială.

— Ai inimă în stomac? îl întrebă belgianul, când fură singuri într-un loc retras.

— Nu știu, răspuse tânărul marinar, turburat de această întrebare bruscă.

Celalt se apropie de ușă pentru a se convinge că nimeni nu le putea auzi cuvintele, apoi, întorcându-se lângă tovarășul său, îl întrebă în șoapte:

— Știi tu ce avem pe bord?

— Coks.

— Și-apoi?

— Nu mai știu.

— Să-ți spun eu: sub coks sunt ascunse câte-va mii de puști, și o casetă conținând trei sute de mii de piaștri. Toate acestea sunt pentru revoluționarii peruviani.

— Ei bine? întrebă cu naivitate englezul, care nu prea se emoționase de știrea aceasta.

— Nu înțelegi, murmură celalt că averea aceasta poate să fie a noastră, fără să mai vorbim de vas, care valorează orî când o sută de mii de franci.

Skerett înțelese acum de ce era vorba, și se ridică repede.

Dar bucătarul îl opri cu un gest autoritar:

— Imi cunoști acum prea bine secretul, pentru ca să te pot lăsa să pleci.

Complicitatea sa viața ta; orî una, orî alta.

Și cum tânărul englez tremura ca o vargă, belgianul se explică cu sânge rece:

— Îți ofer averea fără ca să-ți cer să-ți riști viața, la care se pare că ții atât de mult. Aș fi putut foarte

bine să fac aceeași propunere lui Pedro; în acest caz, în locul său ai fi fost aruncat în gura rechinilor. Ai ales acum?

Suntem doar în totul pe bord, nu-mai cinci oameni...

Și cum celalt tot nu se hotăra să răspundă, belgianul continuă cu entuziasm:

— Nu vezi că totul este în favoarea noastră? Mazetti a imbarcat clandestin armele și munițiile.

Cine-ar putea vre-o dată să reclame banii aceștia? Se va crede că s'a întâmplat un accident și ne vom duce fie-care să trăim fericiți acasă la noi. Nu te entuziasmează lucrurile acestea, imbecilule?

— Ba da, răspuse tânărul matelot, cu jumătate de glas.

El își spunea că mai curând sași mai târziu, banditul avea să-l suprimă și pe dânsul cum avea de gând să-l suprimă și pe cel-lalt.

Un moment conștiința sa se revoltă; voi să deschidă ușa și să strige cu voce tare planurile criminale ale belgianului; dar când zări la cingătoarea sinistrului bucătar, pumnul proaspăt ascuțit, își schimbă repede părerea.

— Veți rămânea aici fără să te mai arăți, îi ordonă belgianul. Când veți auzi strigătele mele, i-a carabina pe care o vezi colo, și aleargă repede. Ai înțeles?

Și după ce se înarmă cu o secure bine ascuțită, pe care o ascunse sub vestă, eși repede.

Trecând pe lângă pilotul vasului, bucătarul îl salută vesel:

— Știi, că vă prepar pentru de-seară o mâncare de miel admirabilă! exclamă dânsul.

«Domnul căpitan e în cabina sa?

— Așa cred.

— Aș vrea să-mi consult menu-ul.

Și fluierând o arie veselă, se coborî în subsol, unde niște lovituri puternice de ciocan, îi indicau prezența mecanicului.

Banditul se prefăcu că nu găsește un instrument pe care îl pierduse pe acolo, și după ce-și calculă îndelung gestul, dădu pe la spate lovitura de grație.

— Unul! exclamă monstrul, în timp ce Pedro, fulgerat, se rostogoli la pământ.

După ce-și șterse securea de sînge, Voulet se întoarse pe punte.

Pilotul, un italian robust, îl auzi apropiindu-se și par'că avu o presimțire.

Dar fu prea târziu, securea criminalului se abătuse asupra sa. Afăta numai că lovitura devia, și lama, în loc să lovească craniul, intra în umăr.

Atunci, două strigăte se încrucișară:

— Căpitane, ajutor!

— Skerett, carabina!

O luptă teribilă se încinsese între cei doi oameni. Rezultatul acestei lupte atârna de o simplă întâmplare.

Dacă căpitanul auzia cel dintâi strigătul, avea să alerge fără îndoială, înarmat cu revolverul.

Dar dacă venea întâi matelotul englez cu carabina, atunci era altă socoteală.

Pilotul simțea că ajutorul avea să i sosească prea târziu, și cu o ultimă efortare reuși să scape din mâinile banditului.

Dintr'o săritură se urcă pe scara catargului; acolo cel puțin era la adăpostul loviturilor de secure.

— Căpitane, ajutor! strigă din nou nenorocitul.

De astă-dată chemarea fu auzită.

Căpitanul venea repede și fără îndoială lucrurile aveau să-și schimbe fața.

Dar banditul nu-și perdu cumpătul.

Din două sărituri de fiară fu înaintea lui Mazetti, și mai înainte ca acesta să-și fi putut da seama ce se petrece, îi aplică o puternică lovitură de secure drept în frunte.

Căpitanul căzu, scăpând revolverul din mână.

Nenorocitul pilot, înțelese și el că i se apropia sfârșitul.

Vaulet ridicase revolverul de jos, și-l soma să se coboare.

— Nu mă ucide, se ruga omul. Imi rămân pe drumuri nevasta și trei copii... Lasă-mă să trăiesc pentru ei!

Drept orice răspuns, criminalul îi trimise un glonte de revolver.

— Îți făgăduesc că nu voi spune nimic! se ruga mereu celalt. Mă vei debarca orî unde vei voi.

După ce trase câte-va gloanțe fără să reușească a-și nimeri victima, Vaulet, infuriat se urcă spre bietul pilot.

— Acuma ești în ghiara mea, strigă banditul. Dacă nu sari în mare de bună voe, îți zdrobesc capul cu un glonte.

— Dar îți făgăduesc că voi tăcea! Lasă-mă să trăiesc pentru copiii mei!

— Astea sunt glume!... Vrei să sari sau nu?

— Aibă milă!...

— Așa dar, voești să-ți zdrobesc craniul cu un glonte?

Nenorocitul voi să se arunce în mare, dar instinctul vieții îl făcu să se oprească din nou. Apoi, ca și cum cine-va i-ar fi șoptit că trebuia să creadă în posibilitatea unei minuni, se aruncă în vid.

Valurile îl înghițiră.

Căpitanul, care după un moment

se deșteptă din leșin, avu aceeaș soartă.

Skerett a povestit mai târziu că a încercat să-l scape, dar încercarea lui a fost zadarnică.

Probabil că judecătorii îi vor ține seamă de această frumoasă intenție.

Noul stăpân al vasului *Nuevo-Tigre*, bucătarul belgian, cu ajutorul tânărului marinar englez, se grăbi să se scape de încărcătura de cărbuni și de puști, aruncându-le în mare, păstrând numai banii.

Apoi schimbă numele vasului, înlocuindu-l cu altul mai poetic: *Trandafirul alb*.

Apoi, pentru a-și ascunde mai bine crimele, simulă un început de incendiu în cabina căpitanului.

În modul acesta avea să poată spune că hărțile vasului arseseră.

Belgianul concepușe îndrăznețul plan de a trece oceanul și a vinde vasul într'un port australian.

Din nenorocire însă pentru dânsul, Skerett fu cuprins de remușcări amare, și într-o dimineață pe când Vaulet se odihnea în cabina sa, îndreptă vasul spre o insulă și acostă.

Skerett incredință teribilul său secret unui magistrat colonial.

Cei doi piraiți fură arestați îndată, și autoritățile instruesc acum procesul lor.

E probabil că Vaulet va fi condamnat la spânzurătoare.

V. Forb.

AMINTIRI DE VÂNATOARE

din
AFRICA CENTRALĂ

Vânătoarea de lei și de rinocer

În luna Iulie, 180..., mă aflu, împreună cu căpitanul Papelin, în Kabambaguzia, la nord de Karema, în vecinătatea lacului Tanganika. Dezertarea unui însemnat număr dintre servitorii noștri ne constrânse să rămânem mai multe săptămâni în ținuturile din Ugala, unde ne făcurăm din plăcerile sportului o distracție în tot timpul lungului nostru exil.

Sezonul cu toate acestea nu ne era favorabil; prin împrejurimi în această epocă era pustiit, uscat. Se apropia momentul când negrii trebuiau să dea foc ierburilor uscate din câmpie, după care, reintorcându-se sezonul ploilor, pământul se va înveșmânta din nou, iar fauna va apare odată cu vegetația.

În aceste mari *Porrys*, plantate cu păduri, crezi că vei întâmpina poene; dar ești veșnic sub copaci, iar arborii se răresc pe măsură ce înaintezi, umbra dispare și soarele străbate aspru aceste întinderi uscate.

Pe ici și colo, adăpostite de trunchiurile copacilor, se înalță îndrăznețele cons-

trucțiuni ale furnicilor: turnuri, ziduri, subterane, nimic nu lipsește; s'ar putea spune că e un labirint de pigmei, că pe pământul dezgolit se vede desfășurându-se în spirale negre procesiunea tăcută a acestor furnici mari, cari pleacă, sosesc, intră și iese, transportă proviziuni și materiale, — veșnic treze și neobosite la lucru.

În una din pribegiile noastre, izvorâte din dorința de a întâlni ceva vânat mare, într-o zi Papelin și cu mine ne depărtăm foarte mult de sat; dealtmintagele fără nici un folos, căci abia dacă zăream din când în când vre-o antilopă fricoasă afundându-se în adâncurile tufişurilor.

Necăjiți, înaintăm totuși cu speranța că vom fi mai târziu favorizați de noroc, când deodată Papelin mă părăsi brusc, intrând într'un tufiş și dispărând într-o clipă din fața mea. Îndată auzii două împuşcături una după alta și mai în aceeaș clipă, cu vocea unui om în primejdie, tovarășul meu strigă:

— La mine, Burdo!

Mă repezii.

Era și timpul. Căpitanul ochise într'un superb rinocer alb care, furios, îl atacă. Ca să ochesc și să trimit animalului cele două gloanțe ale carabinei mele, fu o afacere de o secundă; rănit de moarte, de data asta bestia se opri, se clatină și reculegându-și puterile se mai încercă să ajungă desișul pădurii.

Avurăm însă vreme să ne încărcăm din nou armele și patru detunături salutară mișcarea sa de retragere. Cu toată protecțiunea pielei sale solide, voinicul animal fu învins și căzu groăhînd teribil, căruia i răspunse *bismailla* negrilor noștri, cari veneau în grabă pentru a-i tăia beregata.

Jupuirea se făcu îndată. Fășii de carne fură înfipite în prăjine și astfel ne făcurăm intrarea triumfală în Kabambaguzia, ai cărei locuitori sărbătoriră cu mare zgomot isprava oamenilor albi.

Acești indigeni, dealtmintagele, sunt mari vânători în fața lui Dumnezeu, și în afară de muncile câmpului și ale industriilor rudimentare, se dedau la vânătoarea de elefanți, ceea ce necesitează din partea lor mari osteneli și o absență îndelungată; organizarea unei asemenea întreprinderi ia întotdeauna proporțiile unui foarte însemnat eveniment.

Ea începe printr-o orgie strașnică, la care se dedau viitorii Nimrozi, imitând în acelaș timp mersul elefantului, fuga sa, gesturile sale amenințătoare, strigătele și mișcările sale; iar femeile vânătorilor străbat orașul bătând din palme sau lovind în niște vergele de fier, țipând sălbatic și făcând strămbături și sucuri hidoase. Ca acompaniament obligat al acestei ceremonii indigene, *pombeul*, — această bere africană, obținută prin fermentarea sorghoului, — curge în valuri și tobele dau semnalul dansului.

Bărbații, făcuți roată, încep a sări cu o grație pe care v'o puteți închipui.

Nu mai puțin mișcate ca bărbații lor, sub acțiunea băuturii spumoase, femeile, la rândul lor se dedau farmecului dansului, dar numai între ele; nici o comunitate nu domnește în veselie publică între șeful familiei și femeile sale, cari sunt considerate uneori ca sclave și întotdeauna ca două ființe inferioare.

Când toată lumea a benchetuit, dansat, urlat, grupul vânătorilor părăsește satul și se adâncește în *porry*, unde adeseori rămâne luni întregi. La reîntoarcere jumătate din fildeșul adus aparține de drept șefului tribului, precum și toate pieile animalelor ucise: ba uneori șeful este acela care le dă praful de pușcă și în acest caz își adjudecă o astfel de parte a leului, încât nenorocitul vânător nu-i rămâne decât o slabă retribuțiune pentru neajunsurile și pericolele înfruntate.

Elefantul, după cum se vede e foarte în favoare în această regiune; ast-fel sosirea lui Carter, șeful expedițiunii elefanților indieni, fu o adevărată odyssee, și mulți din vecinătate, cale de douăzeci de leghe, alergau pentru o veni să admire la Karema pe faimosul elefant-pilot „Pulmalla“, singurul supraviețuitor dintre cele patru animale plecate din Zanzibar. Pentru europeni chiar, acest eveniment rupse puțin monotonia care domnea în colonie. Eram în plinul sezon al ploilor și până la sfârșitul acestui potop, care transformase cele mai mici pârâiașe în torrente furioase și câmpia întreagă într-o baltă imensă, nici o exploarațiune serioasă, sau vre-o muncă oarecare nu se putea încerca.

Nu mai Carter se aventura, pe ori-ce vreme, în căutarea vânatului; el își luase asupra însărcinarea de a servi carne proaspătă la masa amicilor lui, sarcină de care se achită foarte bine. Era un meșter trăgător și un mergător neobosit; treburile să fi fost cu adevărat stăpânit de patima vânătoarei, pentru ca să aibă curajul să cerceteze împrejurimile în sezonul de iarnă. O păclă deasă învaluia câmpia, pământul era așa de mo-cirlos, încât te afunda în el ca într'un aluat și aceasta cu rizicul de a fi udat până la oase, trecând printre erburile și tăeturi.

Acestea toate, însă, nu-l împiedecă pe bătrânul șef al elefanților ca să plece, aproape în fie-care zi, cu o pușcă de vânătoare pe umăr și o carabină calibru patru, pe care i-o ducea Djuma, purtătorul său de arme; grație exploatațiilor sale, bucătăria din Karema exala în fiecare moment mirosul plăcut al unui mușchișor de zebra sau de girafă, ori al unei fripturi de antilopă sau al unei mâncări de bibilică: aceasta ne făcea să suportăm mai liniștiți asprimea sezonului.

Într-o zi, Carter necăjit că-i scăpase niște vânat mare, întâlni în cale un miș-treț frumos; îi trimise un foc de pușcă

și-l răni, dar fiind-că animalul fugea mereu, se repezi pe urma lui, după dăra de sânge lăsată.

Aferga de vre-o zece minute când de-o dată se auzi niște răgete surde în desiş.

— Ia seama, stăpâne, ziseră negrii, cari îl întovărășeau; trebuie să fie vr'un rinocer care mormăie acolo; nu te duce mai departe. Și pe dată urmând faptul după spusă, se depărtară în grabă, lăsându-l pe Carter singur și numai cu tânărul care îi ducea armele.

Intreprinzătorul vânător nu era omul care să dea înapoi în fața unui animal, ori care ar fi fost el; de aceea își urma calea, strecurându-se fără sgomot prin desişuri.

De-o dată, și înainte de a fi străbătut cea din urmă tufă care masca un mic luminiș, se opri pe loc în fața spectacolului care i se înfățișa ochilor lui: dinaintea sa, trei lei, erau ocupați cu ospătarea mistrețului rănit, pe care vânătorul îl urmărea.

Deja, căscând gura sa însângărată, unul dintre lei, care îl zărise, își luă o postură amenințătoare, cu coama zbârlită...

Iute ca fulgerul, Carter ocheste și în clipa în care animalul se repede, îi trimite o încărcătură mortală, apoi repede se retrage înapoi așteptând atacul celorlalți monștri, cari se pregăteau să se arunce împreună, asupra lui.

— Djuma, dă-mi carabina!... strigă el întinzând mâna pentru a-și lua arma cea pentru elefanți, pe ajutorul căreia se baza foarte mult.

Dar nimic.

Djuma, înspăimântat, fugea fără a se mai gândi că își lăsase stăpânul, aproape dezarmat, în fața celor trei lei!

Carter simți că o sudoare rece îi inundă tâmpile; o secundă se scurse, lungă ca un veac, apoi fără esitare, trase al doilea foc, ultima speranță care îi mai rămăsese în mâini, pentru a-și apăra viața.

Niște mugete înspăimântătoare îi răspunseră, și sărind prin erbură, două dintre bestii fugiră, pe când a treia, rănită de moarte se târa foarte cu greu.

Bravul vânător scăpase, dar în ochii lui, leul de Africa, începând din ziua aceia, pierdu mult din prestigiu. În zadar alergă apoi la stațiune pentru a-și lua arme și oameni necesari întru căutarea leului rănit; ezitarea fu mare printre negri și în vremea aceasta sosind și noaptea, urmărirea deveni imposibilă.

În ziua aceea nu fu carne proaspătă în stația Karema; dar când Carter povestă acest episod mișcător al vânătoarei sale, i se strânse mâna mai cu căldură ca de obicei.

Trad. de **Nelli Nelină**, Iași.

Vederi din Yun-nan

Dăm în această ilustrație frumoasă și interesantă panoramă a Yunnan-Fou-ului, capitala provinciei Yun-nan din Sud-Estul Chinei. Acest oraș se află la o depărtare de 2100 klm. de Peking și la 570 klm. de Hanoi. Are aproximativ 60.000 de lo-

cuitori; o linie telegrafică înspre portul Shanghai și orașul Momein, și e situat la o altitudine de 1978 m. de-asupra mării.

În față—după cum se vede, e un râu navigabil: Fluviul Roșu, în care abundă pești auri.

CELE TREI AVENTURIERE

— Mare roman de aventuri senzaționale —

— Urmare —

Fără îndoială că șeful ar fi fost răsbunat și Brasset n'ar fi eșit viu din grotă.

„Dar C. M. U., ar fi fost lipsită de șeful ei, care singur cunoștea în amănunțime toate operațiile asociației, aflate în curs în diferite părți ale lumii.

„Pentru interesul general, era deci mai bine, să se încheie un compromis, jurat pe onoare și pe cruce, compromis care angajează și trebuie să fie respectat de toți afiliații asociației.

Iată clauzele acestui compromis:
Art. 1. Aristie Brasset se va retrage liber împreună cu tânărul Carol. Va trăi cu protejatul său, ori unde va crede de cuviință. Nu va fi nicăieri odată neliniștit, de cât în cazul când ar destăinui micului Carol, secretul nașterii sale și putința pe care o avea de a deveni bogat.

Art. 2. Până la vârsta de 18 ani, vârstă la care de obicei Valberylă sunt declarați emancipați, Carol va

fi la adăpostul Ioviturilor Mafiei, afară pe cazul când d. Brasset nu s'ar ținea de angajamentul luat.

Art. 3. Dacă mai înainte ca tânărul Carol să fi împlinit vârsta de 18 ani, d. Brasset ar reuși să-și ducă protejatul în casa „Visului de aur” de la Saint-Germain, tânărul Carol va deveni sfânt pentru toți frații C. M. U., și își va moșteni fără nici o greutate averea părintească.

„În acest scop, un om va locui mereu în vila „Visului de aur” având în paza sa documentele cari stabilesc legăturile de familie cu casa Valberyl.

Art. 4. Când Carol va împlini 18 ani, va expira termenul legal acordat de lege celor dispăruți, și moștenitorul liniei a doua, Marius Orsoni va putea intra în stăpânirea averii.

„E destul atâtea pentru ca să se vadă că în viitor existența tânărului Carol ar constitui o primejdie pentru C. M. U. care va căuta să-l suprime pe ori-ce cale.

„Aceste diferite dispozițiuni, cu toate consecințele lor, au fost primite de ambele părți contractante.

(ss) Marius Orsoni și Ariste Brasset.

Erau câte-va momente de când mântuisem de cetit, și nimeni nu vorbea.

Ce ași fi putut spune? Regina îmi respecta tăcerea.

Înțelegea dânsa oare fatalitatea care apăsă asupra familiei Valberyl?

Fatalitatea aceasta începuse fără îndoială din ziua în care tatăl meu, se întâlnise cu Maria Angelica Orsoni. Se înamorasă de dânsa, și nici nu bănuia că luând-o în căsătorie, se lega cu misteriosul șef al asociațiilor criminale Mafia și Camora.

Mama mea fusese ucisă, tatăl meu de asemenea; eu aș fi avut aceeași soartă, dacă n'aș fi fost scăpat în mod provizor de către d. Brasset.

Sărmane amic dispărut, văzându-te atât de modest, de retras și de timid, cine ar fi crezut că ai avut și tu asemenea momente de eroism?

Și par'că îl vedeam, cu revolverul în mână, în fața șefului Mafiei, amenințându-l:

— Fie, voi muri, copilul va fi gătit, dar cel puțin vei muri și tu.

De-o dată Regina se înclină spre mine, și-mi șopti la ureche:

— E o avere de milioane!

Ah!... cum aș fi renunțat la toate aceste milioane, dacă mi l'ar fi redat cine-va pe d. Brasset!

Tânăra aventurieră se întristă.

— Așa dar, d-tale nu-ți plac banii? întrebă dânsa, cu vocea dezmiertătoare.

Și cum eu nu-i răspundeam, dânsa adăugă:

— Văd bine că ai vorbit din toată inima. Și asta îmi face mare plăcere, pentru că nici mie nu-mi plac banii. E adevărat că fur une-ori, dar o fac pentru ca să pot trăi.

Dacă aș putea culege totdeauna câte-va fructe de prin arbori, nu m'aș mai sinchisi de pungile oamenilor.

Cuvintele tinerei fete provocau o evoluție bizară în creierul meu.

Oroarea mea pentru furt se transformase în oroare împotriva societății, care silește niște ființe așa de dezinteresate ca Regina, să fure.

Trebue să recunosc să indulgența aceasta n-o aveam de cât pentru Regina, și puțin pentru tovarășele ei.

Era o stare de suflet curioasă, pe care eu mi-am explicat-o în următorul chip:

În inima mea era un loc vacant, în urma morții singurului prieten pe care îl aveam. Iată că se prezintă o nouă chirie, care intra în viața mea, arătându-se chiar de la început plină de devotament.

Cred că atât este destul pentru ca

să-mi pot explica de ce eram așa de bine-voitor cu ea.

Dar Regina nu mă lăsă să stați prea mult pe gânduri.

— Ce socoți să faci acum? mă întrebă dânsa.

Nimic nu incurcă mai mult decât o asemenea întrebare. N'ai luat încă nici o hotărâre, dar cum vrei să pari om hotărât, răspunzi de obicei o dobitocie.

— Indată ce mă voi face bine, voi înștiința poliția, am răspuns.

— Și vei fi asasinat peste două, trei zile; ai uitat ce spune art. 2?

Drace!... Regina avea dreptate. D. Brasset fusese ucis numai pentru că mă anunțase că voi face o călătorie la Paris și în împrejurimi.

Cu toate acestea mă încăpățâna:

— În orî-ce caz, bancherul Marius Orsoni trebue să fie pedepsit...

— Cine știe dacă omul acesta mă trăește? răspunse Regina. Poate că acum Asociația are un alt șef, necunoscut.

Era adevărat. Dar gândul că voi muri fără să-mi pot răsbuna familia și prietenul, părea teribil. Pe de altă parte simțeam că nu voi mai fi în stare să trăiesc ca mai nainte. Descoperirea dramei în care se zbătea familia mea, îmi răpise dintr-o dată toată seninătatea tinereței.

Eram singur contra unei armate întregi de bandiți; dânsii mă cunoșteau și eu nu-i cunoșteam.

— Trebue să-i facem să ne piardă urma, zise Regina, ca și cum mi-ar fi ghicit gândul.

— Pentru ce?

— Pentru ca să poți ajunge în casa de la Sanit-Germain; numai atunci vei fi scăpat de orî-ce primejdie. Contractul este doar destul de luminos în privința asta.

— Dar dacă sunt spionat?

— Fără îndoială că ești.

— În acest caz, cum voi putea să mă feresc de niște dușmani pe cari nici nu-i bănuiesc?

— Dar pe noi ne uiți?

Tonul cu care fură pronunțate aceste cuvinte, gestul de care fură înțovărășite, hotărâră în mare parte de existența mea.

D-ta, care tremuri numai când auzi numele Mafiei...

— E adevărat, mă întrerupse dânsa. Numai că, de astă dată nu vreau să te ucidă... Nu știu de ce, dar știu că așa este.

I-am cuprins cu drag capul blond, și sărutând-o încet pe pe frunte, i-am șoptit:

— Prietena mea!

Dânsa se înfioră, și repetă cu un accent pe care mi-ar fi cu neputință să-l reda:

— Da, sunt prietena d-tale!

— Dacă reușim, vei deveni bogată.

Dânsa avu un gest de nepăsare:

— Oh!... averea...

— Îți este necesară, pentru ca să nu mai fii silită să furi; eu voesc să-mi pot stima prietenii.

— Așa dar, d-ta nu stimezi pe acela care fură? întrebă ea, întristându-se.

— Nu, pentru că e rău să furi.

— De ce? Dacă n'aș fi intrat eu în casa d-tale să fur, de unde ai fi aflat d-ta toate lucrurile pe cari le știți acum?

Era o întrebare care mă lăsă un moment incurcat. Ast-fel pusă chestiunea, Regina trebuia să aibă dreptate.

Din fericire, mi-a venit în minte răspunsul cel mai simplu și cel mai luminos:

— Nu trebue să facem în paguba altuia o acțiune, care ne-ar supăra când ar fi făcută în paguba noastră.

Regina rămase un moment cufundată în gânduri.

— Am înțeles, zise dânsa în sfârșit. Găseam și eu că e destul de rău, atunci când „lordul” mă despoia de banii pe cari îi aveam; prin urmare e rău și când iau eu banii altora.

Din nou se făcu tăcere. De multe ori însă, mai târziu, mi-am adus aminte de noaptea aceea, în care am acoperit o mare parte din abisul social dintre mine și mica aventurieră.

A trebuit să intervie Fureta pentru a ne întrerupe gândurile.

Maî era foarte puțin până la ziua și trebuia ca cele trei fete să se folosească de ultimele umbre ale nopții pentru a se îndepărta.

Atunci Regina se arătă așa cum era în adevăr, plină de hotărâre și de rațiune:

— Dacă vei lua bani de la notarul d-tale, zise dânsa, dușmanii vor afla îndată, și asta ar însemna să-ți trădezi gândurile. Cu toate acestea, ne trebue banii... Dă-mi unul dintre diamantele cari înconjoară portretul; mă voi duce să-l vând unui negustor de la Etretat, pe care îl cunosc de mult. D-ta nu vei putea părăsi patul decât peste cincisprezece zile; prin urmare am tot timpul să fac drumul fără să mă grăbesc.

— Așa dar, până atunci nu te voi mai vedea?

— Nu. Dar poți fi sigur că mă voi gândi fără încetare la d-ta. Având bani vom putea înșela spionii cari sunt postați în jurul acestei case.

— Numai dacă nu te va fi văzut când ai intrat aici.

— Nu m'au văzut. Acuma nu prea sunt așa atenți pentru că te știu încă slab, și au siguranța că nu vei eși așa de curând din casă... Numai că, va trebui să te pot înștiința... Cum să fac?

Un moment rămase gânditoare.

Lucrul mi se părea imposibil, fără să increditez și Clotildei secretul meu; dar, ori așa, ori să-l fi bătut cu toba prin oraș, tot una era.

Dar după un moment, Regina exclamă:

— Am găsit. Roagă-te de Clotilda ca de mâine înainte să-ți aducă în fie-care zi un jurnal, când se duce să-și facă cumpărăturile din piață. Să alegi *Petit journal*. Să privești întotdeauna în pagina a treia și când vei vedea cuvinte subliniate cu creionul să le citești și vei înțelege ce vrea să-ți spun. În ziua aceea vei distruge ziarul, pentru ca să nu-l vadă Clotilda.

— Dar nu te va vedea dânsa când vei sublinia cuvintele cu creionul?

Această întrebare o făcu pe Regina să rădă cu multă poftă.

— Nu va vedea nimic, răspuse în sfârșit, pentru că voi înlocui ziarul ei cu ziarul meu. Asta nu mai înseamnă furt, și apoi în asemenea caz, nu m'aș plânge să mi se facă și mie la fel...

Oare pronunțând aceste ultime cuvinte, Regina voia să fie ironică?

N'am mai avut răgaz să-mi dau seamă, pentru că dânsa încheiă:

— Ast-fel va fi cât se poate de bine. La revedere.

Și ca trei silfide, cele trei fete săriră din nou în grădină, și dispărură.

Zdrobit de oboseală și de emoție, am adormit îndată, și nu m'am deșteptat de cât la zgomotul făcut de Clotilda, care se mira cu voce tare, cum de putuse lăsa fereastra deschisă.

Biata fată n'avea de unde să bănuiască vizita ce promisem în timpul nopții.

CAP. X

Ar fi greu să povestesc cum am trăit zilele următoare. Eram ca un somnambul.

Din fericire, gândurile de care eram chinuit, nu-mi înrăutățiră starea fizică. Mergeam cu pași foarte repezi spre o completă vindecare.

În curând imi fu îngăduit să mă plimb prin grădină. Apoi mi se dădu voie să es în oraș și am putut face o vizită notarului.

Am declarat notarului că nu eram grăbit și cum imi știam banii în mâini sigure, l'am rugat să-mi păstreze și să-mi fructifice.

Notarul fu foarte mișcat de această încredere și începu să-mi explice că erau mijloacele cele mai bune pentru a asigura un venit mai mare banilor mei.

Într'un cuvânt, ne-am despărțit foarte mulțumiți unul de altul.

De câte ori eșeam în oraș aveam o mutră cât se poate de nepăsătoare,

ca un om care nici nu bănuiește că s'ar putea întâmpla să fie urmărit.

Spionii cari mă urmăreau pas cu pas nu putură ghici cari erau planurile mele.

În timpul acela am scris directorului școlii superioare de electricitate dela Rouen, ca ori-ce tânăr care abia așteaptă să-și poată relua cursurile după oare-care intrerupere.

Bine înțeles, înainte de a o expedia am citit scrisoarea aceasta și Clotildei; în modul acesta eram sigur că peste câteva ore avea s'o cunoască tot târgul.

Spionii mei, asigurați cel puțin pentru moment, aveau să mai înceteze cu supravegherea.

Dușmanii mei erau de sigur niște oameni dibaci de tot, căci niciodată n'am putut bănui cam cine ar fi aceia cari mă spionează. Și totuși eu imi închipuiam că voi reuși să-i induc în eroare!

Clotilda, după cererea mea, imi aducea în toate diminețile «Petit Journal»-ul; mă uitam repede la pagina treia și după aceea puneam diferite întrebări Clotildei, care credea că fac aceasta din interes pentru dînsa.

Fără îndoială, aveam simpatie pentru buna Clotilda, care mă îngrijise cu mult devotament tot timpul boalei; dar în momentele acelea nu mă gândeam decât la mica mea aventură. Un prinț care se gândea mereu la o coțcară.

În sfârșit, după trecere de douăsprezece zile Clotilda se întoarse acasă mai agitată ca de obicei. Fără să mai aștepte s'o întreb, exclamă:

— Ah, d-le Carol, cât p'aci să vii astăzi fără ziar.

— Pentru ce?

— Închipuește-ți că-mi căzuse din paner fără să bag de seamă; dacă n'ar fi fost o mică cerșetoare care a alergat după mine să mi-l dea, ziarul ar fi rămas pierdut.

— Ah!..

Inima imi bătea cu violență. Sufeream gândindu-mă la dibăcia de pungăsoaică a Reginei și în același timp eram vesel că aveam în sfârșit știrile pe cari le așteptam de atâta vreme.

Mâna imi tremura când am apucat ziarul.

Din fericire Clotilda era o fată peste măsură de flecară; când se pornea odată pe vorbă, cu greu o mai puteai opri.

Acesta era un adevărat noroc, pentru că altminteri mi-ar fi observat cu siguranță emoția.

Am lăsat-o să vorbească câtă-vă vreme; dar în cele din urmă, ne mai putându-mă stăpâni, am intrerupt-o:

— Mi-e foame, Clotildo.

— Ah, sunt unsprezece și un sfert! exclamă dînsa; trebuie să amân con-

tinuarea povestirii mele pînă după masă, pentru că altfel am fi expuși să mâncăm prea târziu.

În sfârșit mă lăsă singur.

Am desfăcut ziarul și trecând cu cel mai mare dispreț peste paginile întâia și a doua, am alergat repede la pagina III.

De astădată pagina era plină de trăsături de creion.

Urmărind aceste însemnări, am putut ceti:

«Vândut bine piatra.

«Trebuie să te îmbolnăvești din nou. Iată mijlocul:

«Grădinarul a imprăștiat niște pae prin grădină; în timpul pleumbării se bagă un mănunchi din aceste pae în buzunar.

«Să fumezi paele acestea în timpul nopții, ca și cum ai fuma niște țigări. Măine limba îți va fi albă și vei deveni foarte palid. Să te plângi că te doare capul, și să te prefaci tare bolnav.

Doctorul va crede că ești bolnav de friguri, și-ți va prescrie o nouă odihnă de două, trei zile.

Noaptea următoare să fumezi din nou pae.

Dușmanii văzându-te bolnav vor fi mult mai puțin atenți, și-ți vom putea trage pe stoaară cu mai multă înleznire».

Și-atâta totul.

Ba mă înșel, căci în noaptea a șasea unde era un anunț pentru crema de frumusețe Regina, cuvîntul acesta era de asemenea subliniat.

Blonda aventurieră voise să-și semneze scrisoarea.

Am ars ziarul îndată, pentru ca să nu rămăne nici o urmă din el.

Nu mă mai îndoiam acum că ora acțiunii era apropiată. Trebuia să mă arunc într-o aventură foarte primejdioasă, cel puțin judecând după trecut.

În fundul sufletului meu însă, o ființă nouă vorbea; și ființa aceasta spunea niște lucruri pe cari niciodată nu m'aș fi crezut în stare să le promit altădată.

— Un principe de Valberyl trebuie să-și recucerească numele cu fruntea sus, sau să moară așa cum știu să moară cei din rasa sa.

Trebuie să notați că nici nu știam dacă înaintașii mei aveau obiceiul să moară cu seninătate; dar imi plăcea să cred ast-fel, și era folositoare această credință în situația mea, pentru că mă învăța că nu trebuie să dau îndărăt.

Și când cine-va e hotărât să nu dea îndărăt, e lucru sigur că va face minuni pentru a merge mereu înainte.

Am luat hotărîrea de a nu prea căuta să înțeleg sfaturile prietenei

mele Regina, ci să le urmez pur și simplu.

Voiu fuma pae cum mă sfătuia și mă voiu îmbolnăvi.

Printre liniile scrisorii, mi se părea că citesc apariția Reginei pentru cea de-a treia noapte. În adevăr ea nu-mi spunea să fumez pae de cât două nopți; prin urmare a treia noapte ne mai fumând pae n'aveam să mai fiu bolnav; și de aici concluzia mea.

E plăcut în totdeauna să ei o hotărâre definitivă, chiar când ai fi hotărât să te lași dus de voia împrejurărilor.

Când Clotilda veni să-mi anunțe că masa era gata, imi recăpătasem tot singele rece.

Am trecut în sala de mâncare, și am mâncat cu destulă poftă, ascultând în același timp poveștile caraghioase ale Clotildei.

După ce mi-am băut cafeaua, m'am prefăcut oare-cum obosit.

— Astăzi nu mă simt tocmai bine. De și e timp frumos, voiu rămânea acasă.

Clotilda nu putea fi decât încântată de această hotărâre; mai întâi, asta îi dovedea că eram un om cu scaun la cap care imi căutam sănătatea, și-apoi, eu rămânând acasă, ea era liberă să se ducă să mai flecărească cu vecinele.

În grădină am găsit paele despre cari imi vorbea Regina, și mi-am umplut buzunarele.

Seara am mâncat bine și am ascuns în buzunare câte va bucată de pâine. Prevedeam că doctorul avea să mă pue din nou la dietă, și lua de mai nainte măsură ca nu cum-va să sufăr de foame.

Programul schițat de Regina fu executat punct cu punct.

Ah! ce gust rău mai au paele!

Doctorul, examinându-mă, mă declară repede bolnav. Vorbi despre o turburare gastrică consecutivă frigurilor cerebrale. Imi ordonă să mănânc numai lapte și bulion.

Din fericire, laptele imi place, așa în cât, ajutându-mă și cu pâinea pe care avusesem grijă s'o ascund, regimul acesta n'avea să mi se pară prea greu.

A doua noapte am fumat iarăși.

Doctorul, la adoua examinare, mirat de progresul pe care îl făcea boala, imi ordonă să rămân în pat.

Ah!... ce plictisitoare a fost ziua aceea!...

Singura mea consolare era gândul că de sigur în timpul nopții Regina avea să intre în activitate, neputându-mă lăsa să continuu la infinit rolul de *bolnav închipuit*.

Dar iată că seara, Clotilda veni să-mi declare că va veghia lângă mine,

Cât p'aci să izbucnesc. A trebuit să pun în joc multă putere de convingere, pentru ca Clotilda să înțeleagă că voia să-și impue o oboseală zadarnică. I-am declarat că mă simteam mai bine și că aveam să dorm toată noaptea.

Clotilda se învoi punându-mi însă condiția că aveam s'o chem la cea mai ușoară durere. Lăsă ușa de la camera ei deschisă, pentru ca să audă îndată chemarea.

După aceasta, asigurată, se culcă, și adormi adânc, ca de obicei.

Atunci m'am coborât din pat, și m'am îmbrăcat fără sgomot.

După aceea am deschis fereastra și am rămas în așteptare, fiind sigur că Regina avea să vie.

Și nu m'am înșelat. Pe la orele 1 după miezul nopții, Regina apărui.

Tânăra fată imi recomandă cu gestul tăcerea cea mai absolută. Ca și rândul trecut aprinse o hârtie parfumată la ușa camerei Clotildei pentru ca să-i îngreueze somnul.

După aceea se întoarse spre mine și-mi arătă cu mâna fereastra:

— Iată drumul primejdiei și al norocului!

Fără să stau la îndoială, am sărit în grădină.

După aceea, tot cu atâta ușurință am sărit zidul grădinii, și am pornit de-a lungul grilajului spitalului Pasteur.

În dreapta mea era cimitirul; în jos se întindea pitorescul Havre, în mijlocul căruia imi petrecusem copilăria, fără să-mi cunosc numele, fără să bănuiesc vre-o dată că aveam să fiu actorul unei asemenea drame.

O emoție bizară mă ținui pe loc. Ani trecutul defilă prin fața spiritului meu.

O voce dulce puse capăt acestei contemplări:

— Vom fi urmăriți pe linia Havre-Paris. Prin urmare, trebuie să ne ferim de linia aceasta. Fureta și cu Satina ne așteaptă la gara Saint-Jouin; de acolo va trebui să luăm primul tren, mâine dimineață.

— Dar bani?

— Am vândut diamantul pe care mi l'ai dat, cu șapte mi de lei.

— Șapte mi!

Enormitatea acestei cifre mă sguđui. În jurul portretului tatălui meu erau zece asemenea pietre, prin urmare o adevărată avere. Cât de mare trebuia să fie oare averea unei familii, care imobiliza un asemenea capital numai pentru ornamentarea unei miniatuři?...

Și trebuie să valoreze cel puțin de două ori pe atâta continuă Regina. Cumpărătorul meu s'a folosit de faptul că nu puteam vinde diamantul, unui comerciant onest.

Apoi, schimbându-și vocea:

— Nu-i așa că mergem la Saint-Jouin?

— Voi face ce-ai hotărât, Regino.

— Bine. Acolo vom ascunde caseta misterioasă într-o ascunzătoare pe care am pregătit-o de mai nainte. Dacă cei din Mafia ne vor prinde, nu trebuie să găsească caseta aceasta la d-ta. Vom lua cu noi numai diamantele.

„Am cumpărat haine și pentru mine și pentru prietenele mele, căci înțeleg bine că nu te-am fi putut întovărăși așa cum suntem acum, în zdrențe. Am fost însă foarte economică. Ne vom îmbrăca într-o mică pădure, și vom lua trenul de sease, care pleacă spre Ifs. Eu și cu Fureta vom fi surorile d-tale, iar Satina va fi servitoare.

Și cum eu rămâneam tăcut, uimit de dibăcia cu care Regina pusese totul la cale, dinsa imi cuprinse mâna și 'mi șopti:

— La drum!

Am lăsat Sanvic-ul în urma noastră și ne-am îndreptat spre pădurile dela Ronelles.

Mergeam amândouă, tăcuți, gânditori.

Ne miram, fără îndoială, amândouă de împrejurarea care ne pusese unul lângă altul, într-o atât de mare intimitate, când eram atât de străini și de îndepărtați, erî.

CAP. XV

Mi-am ascuns caseta în biserica dela Saint-Jouin, îndărătul altarului, într'un loc cunoscut numai de noi.

Am scos mai întâi însă diamantele din jurul miniatuřei și i le-am dat Reginei, care le-a strâns cu îngrijire.

După aceea ne-am îndreptat spre un boschet de lângă gară.

La un semnal dat de Regina două fete apărură din umbra copacilor.

Erau Fureta și Satina. Amândouă fură foarte vesele când mă văzură. Mă priviră cu exclamații cari dovedeau că Regina le povestise origina mea:

— Salutare alteței sale!—murmură Fureta, inclinându-se comic în fața mea.

— Masa-Said are marele curaj al strămoșilor săi!—adăugă Satina.

— Să mă aștepti un moment aici, d-le Carol, zise Regina, intrerupându-le. Ne ducem să ne îmbrăcăm cu nouile noastre costume, pentru ca să te putem astfel întovărăși fără să atragem atenția lumii.

Dimineața, când mă prezentam la cassa de bilete, eram întovărășit de două fete tinere, purtând niște costume simple de călătorie. Mai în urmă venea Satina, care purta o rochie albă cu picățele roșii.

Astfel transformată, Regina părea o mică pariziană. Deși nu tocmai elegant îmbrăcată, avea o rară eleganță de mișcări. Fureta părea pe jumătate orășancă, pe jumătate țărăncă.

Cât despre Satina, îi stătea foarte bine în noul ei rol, de servitoare.

Astfel, timp de trei zile am trecut din vagon în vagon. Chinuitoare erau mai ales așteptările prin garile de corespondență și popasurile pe la hotelurile de lângă stații.

La Amiens Regina îmi spuse că am trecut într-o altă secție de linii ferate. Toate inconjururile noastre aveau de scop să intrăm în Paris printr-o altă gară decât aceea care conducea la Saint-Germain.

Regina se temea că se va întâlni cu bandiții Mafiai. Atunci îi veni ideea că nici nu trebuia să intrăm în Pa-

ris, ci să înconjurăm orașul și să ne oprim la Acherès.

De acolo puteam să ne îndepărtăm în timpul nopții, pe jos, spre Saint-Germain.

În modul acesta vom fi făcut tot ce ne era în putință pentru ca adversarii să ne piardă urma.

Deși eram pe la sfârșitul lui Septembrie, temperatura era destul de dulce încă. Am cinat în grădina hanului. Mă simțeam foarte nervos. Ora luptei era apropiată de tot. Aveam să reușesc oare?

Fureta și Satina erau nepăsătoare. Rătăcitoare născute amărâdouă, nu se îngrijeau decât de moment, obiectând că nu era nevoie să-și facă singe rău pentru ceea ce avea să se întâmple în viitor.

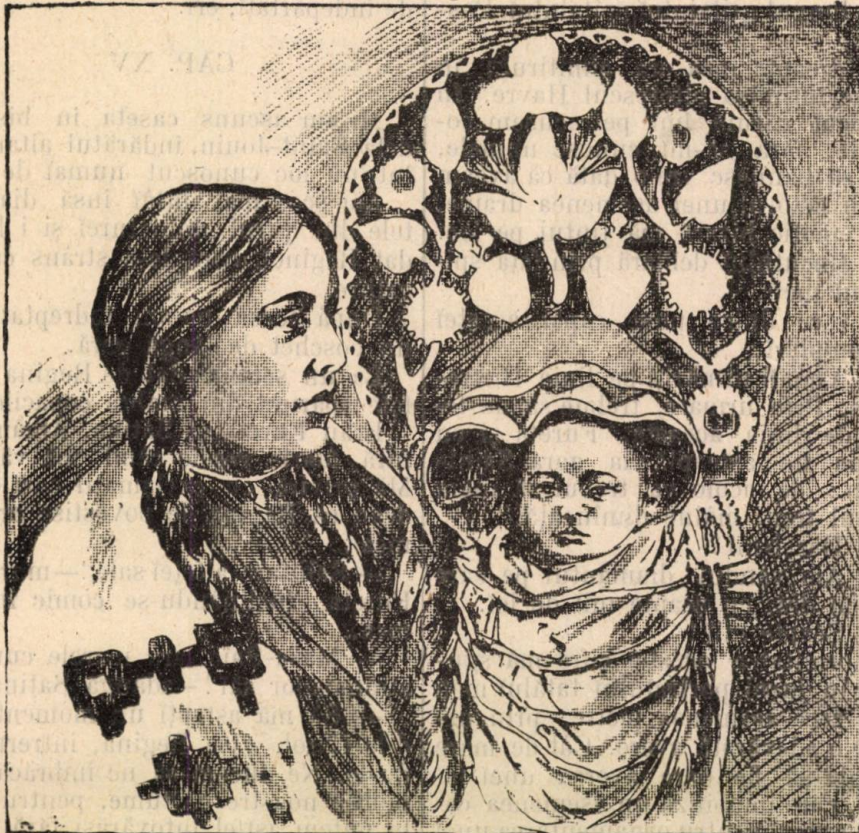
(Va urma)

Cultul copiilor la „Pieile roșii“

Chinezii, cari se laudă că sunt poporul cel mai civilizat din lume, nu au nici un scrupul, cel puțin în clasele sărace, când își vând copiii celui care oferă mai mult, mai ales când e vorba de fete.

Nimic asemănător cu aceasta nu există la rasele zise primitive sau inferioare: ori cât de săraci ar fi, negrii din Africa Centrală ar prefera să moară de foame de cât să se despartă de progeturile lor.

S'a povestit că la epoca când era în floare în toată grozăvia sa negoțul cu

Dar sincer vorbind, n'am avea dreptate să aruncăm vina pe chinezi. În marile noastre orașe civilizate, câți nou-născuți sunt părăsiți, lăsați în stradă, când o mână criminală nu le rezervă o soartă și mai afurisită!

negri, părinți denaturați își vindeau copiii negrilor portughezi. Dar e mai mult ca probabil că aceasta nu era de cât o legendă calomnioasă, lansată de însăși negrii.

Din acest punct de vedere al iubirei

paterne, indienii nu sunt mai prejos într-un nimic de cât celelalte rase. Nu există nici un exemplu ca unul din «Pieile roșii» să se fi scăpat de unul sau mai mulți din copiii săi în vederea vre-unui câștig.

Cea mai mare dificultate, pe care o întâmpină guvernământul american la recrutarea pentru școlile destinate exclusiv educației tinerilor indienți, este

neplăcerea ce au părinții de a se despărți de copiii lor, chiar dacă asta n'ar dura de cât câte-va săptămâni.

De la nașterea tânărului indian, ori de ce sex ar fi, i se dau îngrijiri devotate. Mama îl acopere cu o grijă geloasă. Aproape nu mai e nevoie să spunem că procedeul acesta de-a încredința copilul unei „ramplasante“, unei mercenare, e cu totul necunoscut la «Pieile roșii».

Copilul e supus unui sistem de înfășurare care poate să pară barbar, cu toate că e încă practicat în multe țări din Europa: corpul copilului și cele patru membre sunt strâns înfășurate în scutici și numai capul are oare-care libertate de acțiune.

După cum se vede clar din ilustrațiile noastre, pachetul viu e pus într-un coșuleț de răchită, din care nu e scos de cât în orele când îl spală sau când îl primește.

Coșulețul este o utilitate necontestată. Mai întâi prezintă avantajul că pruncul

e menținut totdeauna într-o poziție rigidă când mama îl ia cu sine sau îl leagă. În călătorie mama îl poate așeza mai ușor de umerii săi, înlăturând ori-ce risc decădere. Ea n'are să se preocupe să găsească un culcuș pentru scumpul alăptat, când se deplasează: mai fericit de cât tatăl și mama, el are tot așternutul cu el,—ca răposatul Diogen!

FANTOMA CENUȘIE

Sunt mai bine de 20 ani, de când, ispitit de banul negru, mă imbarcai la Constanța pe un vapor englez, în tovarășia unui tovarăș, care îmi jurase credință până la moarte. Dela imbarcare o presimțire tristă ne cuprinsese pe amândoi. Eu lăsam în urmă un tată și un frate, iubiți, pe când tovarășul meu lăsa tată, mamă, soție și un copilă iubit. La plecare toți îl sărutară cu lacrimi în ochi, el își mai sărută întreaga familie și apoi porni cu inima zdrobită de durere. 2 ore mai târziu salutăm din largul mării, portul Constanța care dispăru apoi din ochii noștri, încetul cu încetul. După o călătorie de 20—25 de zile foarte grele pentru noi, debarcarăm la New-York, în America. În tot timpul călătoriei, tovarășul meu era foarte abătut, ba de mai multe ori plânse ca un copil. Ajunși în New-York era foarte greu pentru noi, din cauză că nu știam nici limba, și nici o meserie n'aveam. Văzând că nevoia ne silește, am intrat ca portar la un lord englez. Cu toate că palatul era colosal de mare, el era locuit numai de lord și de o tânără de o frumusețe rară și 4 servitori. Printre servitori circula zvonul că în apropierea unui zid se zărește o fantomă care încearcă a sui peretele cel înalt al palatului. Cu toate că eram de aproape o lună în serviciul acesta, eu nu zărisem decât odată pe bătrânul lord, și pe frumoasa tânără care nu avea mai mult de 18—20 ani. Într-o zi de dimineață văzui înaintea porții mai mulți polițiști; alergai în fuga mare, urmat de tovarășul meu care sta la mine, dar când deschisei ușa camerei unde făcea de rând un portar englez înalt și bine făcut, îl văzurăm cu fața în sus, și cu un pumnal înfipt în piept de unde cursese un lac de sânge. Impietrit de spaimă, am vrut să fug dar atât cu cât și ceilalți tovarăși am fost arestați și după o săptămână de lungi cercetări am fost eliberat fără a putea descoperi pe criminal. Cuprinși de teamă, păzeam toți la un loc dar în zadar: nimic suspect nu se arăta. Nici unul din noi nu avea curajul de a păzi singur unde fusese ucis uriașul englez.

În fine traseră la sorț și rândul căzu pe tovarășul meu care cuprins de disperare mă privea cu groază, nu trecu mult

și orologiul din castel anunță orele 11 noaptea. Tovarășul meu mă mai sărută odată și dispăru în întunerec. Nu trecu mult, căci nu adormisem bine, când un strigăt de groază mă deșteptă: pusei mâna pe o pușcă ce atârna la capul meu mă repezii afară, și la lumina unui chibrit zări fața tovarășului meu descompusă de groază.

Un minut stătu pe picioare, arătându-mi cu mâna spre colțul unui zid, apoi se prăbuși la pământ. Alergai în fuga mare în spre locul arătat, dar din cauza unor nori negri nu puteam zări nimic, când de odată la lumina unui fulger zări o fantomă ce sta dreaptă și nemiscată pe zidul cel înalt. Scoasei un țipăt și vroii să fug, dar nu fusesi în stare să fac nici o mișcare; rămăsei înlemnit de spaimă la vederea fantomei cu fața galbenă și osoasă, care dispăru odată cu fulgerul. În strânsei toate puterile și-mi pipăi pușca și pumnalul de care nu mă mai despărțeam niciodată. Erau la mine. Când pentru a doua oară, era să scot un nou strigăt: pe zid apăruse iar lugubra fantomă. Cu toată groaza pusei pușca la ochi și descărcai cele 2 focuri în direcțiunea unde zărise fantoma. Un strigăt puternic fu răspunsul și o prăbușire după zid urmă imediat. Alergai într-acolo dar văzui fantoma înaintată înspre mine și în curând simții un gemăt și răsuflarea greoaie a ei. Îmi adunai toate rămășițele energiei puterea și tot curajul, și cu pumnalul dădui ultima lovitură. Nici un strigăt îns, — cu toate că pumnalul intrase adânc. Dar a doua cădere mă asigură să sunt învingător.

Alături de fantomă căzu și eu imediat fără puteri, în nesimțire.

Când m'am deșteptat, eram înconjurați de mai mulți polițiști care mă priveau cu mirare; — lângă mine se afla mort tovarășul meu purtând un pumnal în piept.

Lacrămile mă podidiră și căzu iar în nesimțire. M'am deșteptat cam la o oră după aceea și susținut de 2 polițiști ne-am dus în spre direcția unde trăsese focurile de pușcă. Atât eu cât și polițiști ne dădurăm îngroziți înapoi.

Înaintea noastră zăcea fără a sufla, o fantomă de mărime herculeană. Pusem mâna să o ridicăm de jos când de pe fața ei căzu o mască bine imitată, iar în locul fantomei rămase un tânăr înalt și bine făcut. Îl lăsarăm din nou jos și ne urcarăm în palat în camera locuită de lord. Aci ne aștepta un spectacol și mai îngrozitor: atât bătrânul lord cât și frumoasa damă erau asasinați.

Iar pe masa din mijlocul camerei sta o bucată de hârtie pe care erau scrise cu sânge următoarele cuvinte:

„Sunt de felul meu englez. Din copilărie am iubit cu foc pe frumoasa Lladys, care îmi promisese că în curând va fi a mea, dar care m'a înșelat; — eu m'am răzbunat“.

Citind din nou grozavul testament

m'am coborât iarăși să revăd pe răzbu-nătorul tânăr, admirând curajul și formele-i respectabile. Nu mult după aceea m'am întors în patrie, — mult mai trist ca atunci când am plecat.

T.

IMBLÂNZITORUL DE SCORPIONI

E vorba de un indian din Mexic care a găsit secretul de a triumfa față de firea morocănoasă și foarte adesea agresivă a scorpionului, aceeaș plagă a țărilor calde, de care se tem tot așa de mult indigenii ca și europenii cari își au reședința acolo. El îi apucă între două degete, fără să se preocupe de acul lor, îi lasă să alerge pe mâna sa, le permite chiar de a se furișa în mână sa.

Și nu i se întâmplă niciodată să fie înțepat. El îndrăznește chiar să facă să-i sară în mână temuta insectă, întocmai cum am face noi cu un cărăbuș.

Și trebuie să insistăm asupra faptului că el procedează astfel cu primul scorpion întâlnit în drum; nu s'ar putea deci spune că insectele îl menajază fiindcă i-au făcut de mai înainte cunoștința personală!

Și se știe că scorpionii nu înțeleg și nu le prea place jocul!

La cea mai mică atingere, scorpionul se infurie și, partizan convins al acestui sistem care constă în a ucide pe dușman mai curând decât să se lase a fi ucis de el, scorpionul își incovoae acul veninos și se silește să-și înțepe adversarul, care adeseori nu e decât insul distrat sau un stângaci.

În Algeria există o credință populară cum că cel mai bun antidot contra veninului scorpionului este însăș scorpionul. Indienii din Mexic au aceeaș credință. Indată ce sunt înțepați, ei desfac insecta și freacă rana cu cadavrul ei, pe care îl leagă apoi deasupra în formă de cataplasma.

Și d-rul Lumholtz, care a publicat niște relațiuni despre călătoriile sale, unde vorbește și de indianul imblânzitor de scorpion, a încercat acest remediu și afirmă că nu dă greș.

În unele regiuni ale Mexicului indigenii au un procedeu și mai simplu: ei se îndoapă cu un fel de cartofi dulci.

D-rul Lumholtz mai semnalează un obicei foarte bizar al mai multor triburi mexicane. Înainte de a pleca într-o lungă expediție de vânătoare, mexicanii iau un șearpe veninos, îi fac disecția, așa încât să-i scoată bășicile cu venin, și cu otrava ce obțin se servă spre a prepara un lichid pe care îl beau dimineața pe nemâncate.

Și se pare că aceasta constituie cel mai eficace dintre prezervative contra mușcăturei șerpilor celor mai temuți.

DIN FORMOZA

CAMFORUL SFÂNT

„Chamber's Journal“ ne povestește greutățile și primejdii la cari se expun japonezii cari, după o expresiune foarte justă, se duc să cucerească camforul.

Eroi fabulei cari voiau să pue mâna pe merele de aur din grădina Hesperidelor erau opriți în loc de un balaur cu ochii de jăratec, cu gura căscată. Camforul din Formoza nu e mai puțin bine păzit. Se știe că tot camforul care se întrebuințează în lume se urcă la 7 milioane de livre. Insulele Nipponiene, Iava, Borneo, nu produc anual decât șase sute de mii de livre; pe când producțiunea insulei Formoza este de șase milioane patru sute de mii de livre; Formoza este grădina camforului visată de Raspail.

Însă triburile băștinașe nu lasă să li se ia fără luptă, prețioasa rășină a arborilor lor. Și 'n marile păduri de arbori de camfor au loc aventuri teribile.

Tinerii războinici din Formoza fac vânătoria de capete în potruva străinilor care calcă pădurile lor natale. Când un adolescent ajunge la vârsta în care poate purta armele, șeful tribului îl cheamă dinaintea sa, în prezența tuturor celorlalți războinici, și-i ține următoarea cuvintare:

— „Iată 'ți dau în mână arcu și săgeata cea mai iute ca vântul: ce vei face cu ea?”

— „O voi repezi c'o mână îndrăzneală pentru ca să meargă mai repede ca vântul să străpungă pe streinul care fură canforul sacru.

— „Iată cuțitul lat care se înfige fără rezistență în carnea oamenilor și-a animalelor; ce-ai să faci cu el?”

— „Voi tăia dintr'o singură lovitură capul străinului pe care îl voi surprinde în pădurea sfântă.”

— „Să știi“, încheie în urmă căpetenia tribului, „că de nu vei tăia atâtea capete câte degete ai, niciodată nu vei putea să-ți faci o colibă și să-ți alegi o soție. Vei rămânea singur, și va trebui să rătăcești ca o vită leneșă care se teme să se apropie de oamenii curagioși. Dar de vei aduce multe capete tăiate, vei putea să-ți alegi logodnica printre cele mai frumoase fete. Și când vei fi tăiat atâtea capete în cât glorioasă lor movilă să intreacă în înălțime capul tău, atunci vei fi venerat încă în viață fiind ca un geniu protector al tribului.”

Iată de ce tinerii războinici taie câte mai multe capete de căutători de camfor. Frumoase timpuri erau pentru indigenii insulei, când Formoza aparținea Chinezilor. Aceștia se lăsați prinși cu o ușurință îmbucurătoare pentru vânătorii doritori de a forma un morman de capete. Pe acele vremuri exploatarea și vânzarea camforului erau libere; dar, de a-

tunci Formoza a devenit proprietatea japonezilor și, datorită nu se știe cărei întâmplări, vânătorii de capete au adăugat la dorința lor de a ingramădi la trofee un sentiment înverșunat de patriotism.

Japonezii, spune „Chamber's Journal“, trebuie să cucerească pădurile de camfor copac cu copac. „Insularii își apără în același timp tezaurul și independența; căci China nu s'a purtat niciodată cu asprime, pe când Japonia ține să-și a-rate cu severitate autoritatea.”

Cu toate acestea Japonezii sunt siliți să se stabilească într'un fel de fortărețe bine întărite cari pun la adăpost trupele niponiene de atacurile neașteptate ale sălbaticilor.

După toate acestea, spune „Chamber's Journal“, să nu vă mirați că un produs, a cărui recoltă necesitează o atare desfășurare de forțe militare, nu se vinde cu un preț moderat. Chilogramul de camfor costă 4 lei și 40 de bani. Lucrătorii primesc 1 leu și 25 bani de chilogram. Să amintim că guvernul japonez a început prin a-și însuși monopolul camforului.

Nu mai avem nevoie să adăogăm că, panerașele de logodnă, dacă putem întrebuința cuvântul acesta, sunt mai puțin pline de capete de cum erau odinioară; căci fiii Soarelui care Răsare nu se lasă așa ușor să li se taie capul ca supușii Imperiului de Mijloc. Totuși indigenii izbutesc să-și facă zestrea macabră care le permite să-și aleagă o soție.

Trad. de Th. Simenschky

Regele Cambodgelui

Sisowath, regele Cambodgelui (regat în Indo-China) încoronat acum câțiva ani, care a vizitat nu de mult Parisul și Europa, e—în această ilustrație—reprezentat așa cum a fost în ziua încoronării sale. El e un om

energic și cu o intuiție rară. Fiul său — ofițer francez — a urmat studiile la școala militară din St.-Maixent (Franța).

Regele Cambodgelui petrece aproape numai în capitala țării sale—Pnom-Penh.

BICIUL DE FOC

— Mare roman de aventuri moderne —

— Urmare —

CAP. VI

Noaptea trecu liniștită. San-Francisco se deștepta acum din somn. Pe stradă începura în curând să circule lucrătorii și funcționarii de biuro.

D. Ezechiel Bloomberg ca toți oamenii de ordine, se deșteptă de dimineață.

După ce se frecă puțin la ochi, magistratul aruncă o privire cercetătoare prin cameră și murmură:

— Scumpa mea Lidie s'a sculat de dimineață. Scumpa mea nevestică mă îngrijește ca pe un copil.

După ce se îmbracă pe jumătate, începu să strige cu voce tare:

— Lidio! Lidio!..

Ușa se deschise îndată și apărură o femeie destul de corpulentă, blondă și grăsulie.

— Ce voești, Ezechiel?

— Cafeaua cu lapte, fără indoială?

— Da, scumpa mea prietenă.

— Ți-o voi aduce îndată. Poți spune cu drept cuvânt că ai avut mare noroc luându-mă pe mine de nevastă. Căci scumpul meu bărbățel abia deschide ochii și are nevoie să mănânce; din fericire, drăguța sa nevastă îl servește fără întârziere, așa încât totul merge de minune.

— Nu trebuie să uiți însă un mic amănunt: cât de mult o ador eu pe mica mea nevestică.

Mulțumită de acest compliment, Lidia surise și porni sprintenă spre ușă.

După o mică întârziere se întoarse, aducând cafeaua cu lapte și o farfurie întreagă de cornuri.

Magistratul se puse îndată pe muncă, devorând cornurile unul câte unul, cu niște mișcări sistematice. În timpul acesta Lidia admira capacitățile stomacale ale soțului ei.

D-na Lidia Bloomberg nu era un spirit superior, dar în schimb era o inimă bună; ea, care de obicei mânca foarte puțin, nu se revolta de loc în fața cantităților enorme de alimente pe care le înghițea magistratul. Din potrivă, îl privia cu o adevărată plăcere.

— Voești să-ți mai aduc câte-va sandwich-uri? șopti Lidia, când văzu cafeaua cu lapte aproape sfârșită. Trebuie să-ți spun însă că am preparat și niște pește prăjit, și am și câte-va ouă proaspete.

— Ești perla gospodăriilor, draga mea Lidie.

Dar te rog să mă dai voie să mă gândesc un moment.

Toate bucatele pe care mi le-ai înșiră sunt cât se poate de bune, și-mi vine foarte greu să aleg. Mi se pare că mă voi hotări să gust din toate treile.

Lidia bătui din palme în semn de bucurie.

Dar tot în clipa aceea se auzi și soneria.

— Cine naiba mai vine să ne tulbure la ora aceasta?

— Vom afla-o după ce vizitatorul va fi introdus.

— Numai de n'ar veni iar cineva cu vre-o afacere ca cea de ieri. Asemenea afaceri te fac să stai prea multă vreme departe de mine, și-ți strică și rostul mesei.

— Crede-mă Lidio, că și eu am aceiași dorință.

Intră servitoarea.

— Ei bine, Margareto? întrebă în același timp cei doi soți.

— E cine-va care dorește să vă vadă.

— Cine e?... Nu-l cunoști? Nu ți-a spus numele? întrebă repede Lidia.

— Nu, doamnă, nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Și d-ta de ce nu l-ai întrebat?

— Pentru că am crezut nefolositor să mă pun asemenea întrebare.

— Ești nebună, Margareto!

— Aș fi fost nebună răspunse servitoarea rîzînd, dacă l-aș fi întrebat cum îl cheamă, pentru că-l cunosc numele de multă vreme.

„E domnul Gow Sherry!...”

Soții Bloomberg schimbară o privire.

— Detectivul! murmură Lidia.

— Ce naiba o mai fi voind cu mine omul acesta îndrăcit?

— Își inchipue că un magistrat nu mai are altă menire în lumea asta, de cât să aresteze pe criminali!

— Dar nu pot să nu-l primesc. Margareto, spune-i să intre.

— Voi rămănea și eu aici, zise Lidia, și dacă afacerea nu e urgentă, voi spune d-lui Gow al. d-tale, că o femeie nu se mărită pentru ca să rămăne toată vremea singură.

Detectivul intră. Avea o înfățișare așa de teribilă în cât toată minia Lidiei pieri ca prin farmec.

— Ce s'a întâmplat d-le Gow? îl întrebă magistratul repede. Ghicesc după

înfațișarea d-tale că trebuie să fie la mijloc o afacere serioasă.

— E în adevăr o afacere cu totul serioasă, răspunse polițistul cu un ton lugubru.

— Știi, d-le judecător de instrucție că eu nu cred nici în diavol, nici în vrăjitorii...

— Știu!

— Dar acum mă aflu în fața unui lucru de necrezut! Pentru ca să nu ne pierdem prea multă vreme, voi povesti lucrurile dela început.

— Tocmăi asta voiam să te rog și eu.

— Cunoașteți că și mine vechea zicătoare polițienească: acela care a ucis, se întoarce întotdeauna la locul crimei. Nu știu bine din ce pricină se întâmplă lucrul acesta, dar faptul este riguros exact.

— Fără îndoială, Gow; ori-cine a avut de-a face cu criminalii, cunoaște bine adevărul acesta.

— Prin urmare, continuă detectivul, una din măsurile pe care trebuia să le iați în cazul nostru de ieri, era să stabiliți o pază severă la locul crimei. Am stat eu însumi de pândă toată noaptea; d. Larmette, călătorul care locuiește în hotelul de peste drum, a stat și dănsul de pândă la o fereastră.

— Foarte bine, zise magistratul. Dacă criminalul avea prostia să se arate, nu mai putea să scape.

— Sunt încântat că te văd și pe d-ta de părerea mea.

— Dar probabil că criminalul nu s'a arătat, murmură grăsuția Lidie.

— Doamna a spus adevărul sau, mai bine zis, adevărul relativ.

— Ce voești să spui?

— Că omul sau oamenii s'au introdus în hotel fără ca să fi fost văzuți nici auziți.

— S'au introdus în hotel? Cum poți afirma lucrul acesta, de vreme ce spui că n'au fost văzuți?

— Il afirm pentru că au lăsat urme evidente în trecerea lor.

— Ce urme au lăsat?

Gow Sherry respiră din adânc și apoi, spre cea mai mare uimire a ascultătorilor săi, răspunse:

— Rănitul Dick Fann și tovarășul său doctorul Noscoso, au fost răpiți.

Magistratul și soția sa se așteptau așa de puțin la acest răspuns, încât rămăseră cu gura căscată.

Lidia mai cu seamă era din cale-afară uimită; se întreba dacă nu cumva detectivul inebunise subit.

— Dacă ar veni un altul să-mi spun lucrul acesta, Gow, aș crede că și bate joc de mine,—zise magistratul.

— Oare puteți crede una ca asta, d-le judecător de instrucție?

— Nu, nu cred. Dar lucrul este cu totul uimitor; d-ta însă ești un om serios și fără îndoială că ai indicii sigure.

— Din nefericire n'am nici un indiciu; nu m'am condus decât de raționament.

— Aș putea să cunosc și eu raționalul d-tale?

— De sigur. Rănitul, la două pași distanță de moarte, nu putea să plece singur.

— Asta fără nici o îndoială, răspunse magistratul. Nenorocitul acela era un adevărat cadavru și mă mir cum de n'a murit în timpul zilei.

— Prin urmare în această privință suntem de acord. Pe de altă parte doctorul arătase că bolnavul, pentru a se putea vindeca, avea nevoie de cea mai completă liniște. Directorul hotelului își luase chiar obligația de a nu închiria camerele vecine. Prin urmare, doctorul n'ar fi avut nici un motiv să și transporte prietenul aiurea.

— Vezi bine că nu.

— Și-apoi dacă ar fi crezut că e bine ca rănitul să locuiască în altă parte, n'ar fi avut nevoie să-l transporte pe ascuns, în timpul nopții, ci ar fi putut foarte bine face lucrul acesta ziua în amiaza mare și în văzul tuturor.

— Exact.

— Cei doi oameni au dispărut, deci au fost răpiți. Și ce persoane ar fi avut interes să-l răpească, dacă nu asasinii, cari se temeau că poate au fost recunoscuți și vor fi în curând denunțați.

Raționamentul polițistului era cât se poate de logic.

— Dar pe unde ați putut trece oamenii aceia? — exclamă Lidia, enervată de povestirea misterioasă a detectivului.

— Cât despre asta, doamnă, vă rog să credeți că n'am nici cea mai mică bănuială.

«Doctorul ordonase unui băiat de serviciu să-l aducă cina sus pe la orele șapte. Cina aceasta se compunea dintr'un ceai cu cremă, din două ouă și câteva prăjituri. Vă spun lucrul acesta pentru ca să vedeți bine că n'am scăpat din vedere nici un amănunt.

— Nici nu mă îndoiesc, declară magistratul, cu un gest protector.

Fix la orele șapte băiatul de serviciu aducea mâncările comandate.

«Bătu în ușa doctorului, dar nimeni nu-i răspunse. Bătu încă odată și apoi de mai multe ori în șir. Dar în zadar se osteni, căci nici de astădată nu-i răspunse nimeni; atras de zgomot, am eșit și eu în sală.

«M'am mirat și eu de tăcerea doctorului; am bătut la rândul meu, dar totul a fost în zadar.

— Numai de nu i s'ar fi întâmplat vre-o nenorocire ca și celuilalt, — murmură băiatul de serviciu.

— Cât despre asta, nu trebuie să aveți nici o teamă — i-am răspuns eu; — agenții mei au veghiat toată noaptea și nimeni n'a putut pătrunde pînă aici.

— Se poate, d-le detectiv, dar atunci de ce nu răspunde?

«Asta nu o putem ști nici eu; am început însă să fiu foarte neliniștit Am trimis după director și după ce ne-am

SPORT MODERN

Sportul pe care îl arată ilustrația noastră este de un interes foarte real.

Concursul de «log-saving» este un sport care nu pasionează de cât populațiile antipozilor.

În Noua Zelandă și în Australia tă-

tori fac prinsoare și atrag mii de spectatori. Bucățile de arbori cari au toate acelaș diametru, trebuie să aibă aceiaș esență pentru ca șansele să fie egale.

Fie-care echipă se așează lângă blocul care i-a căzut la sorți și la focul de

revolver tras de arbitru, ferăstraiele încep să funcționeze. E inutil să mai adăugăm că prima echipă care și-a terminat lucrul, e proclamată învingătoare. Ea primește un titlu de glorie.

mai mirat împreună o bucată de vreme, ne-am hotărât să stricăm ușa.

«Am găsit camera goală. Nu mai era nici urmă de călător; numai patul desfăcut arăta că oamenii nu lipseau de mult.

— În încăperea vecină, acciaș liniște; rănitul și cu prietenul său dispăruseră.

— Dar cum, în ce mod au dispărut? exclamă cei doi soți.

— Tocmai acesta este misterul pe care nu l' pot înțelege.

CAP. VII

— Ușile erau bine închise pe dinăuntru, continuă detectivul; prin urmare călătorii nu putuseră pleca pe acolo. Iar ferestrele sunt prev. zute cu niște gratii solide. Le-am cercetat pe toate cu deamănuntul, dar nici una nu fusese desprinsă de la locul ei.

— Atunci?

— Mai rămânea soba. Dar chiar de la prima examinare a trebuit să înlătur și această ipoteză.

— Pentru ce?

— Pentru că n'ar fi putut trece prin coșul acestei sobe decât o vrabie, așa de mică era deschiderea.

— Și cu toate acestea trebuie să fi eșit pe undeva! — exclamă grăsulia Lidia în ciudată.

Apoi, chinată de dorința de a ști ce se petrecuse, alergă să caute pălăria și bastonul magistratului.

— Du-te, dragul meu, îi spuse ea; trebuie să examinezi afacerea aceasta de aproape. Te rog însă să te întorci cât mai repede pentru că nu voi mai fi

bună de nimic pînă cînd nu voi afla în ce mod au dispărut cei doi călători.

În fața unei rugămînți așa de stăruitoare, magistratul n'au încotro și trebui să plece.

După un sfert de oră ajungea, dimpreună cu detectivul la locul dramei.

Judecătorul se convinse repede că detectivul vorbise curatul adevăr.

O mulțime zgomotoasă era îngrămădită în jurul hotelului.

Sergentii de stradă își dădeau toate silințele pentru ca să pue frâu curiozității cetățenilor, cari voiau să afle cu cri-ce preț cum se petrecuseră lucrurile.

În cele dintâi rânduri era Larmette, care perora și gesticula cu prietenul său, inginerul Botera.

Cînd îl zăriră pe Bloomberg, se repeziră amîndouă spre dinsul, punându-i fel de fel de întrebări.

Magistratul îi invită să meargă împreună cu dînsul.

În timpul drumului bijutierul povesti cum fusese pus în curent cu aventura.

Toată noaptea stătuse de pîndă la fereastră, după cum fusese înțelegerea cu Gow Sherry, și se culcase abia în zori.

Putea afirma prin urmare, cu cea mai deplină siguranță, că nimic anormal nu se petrecuse.

Pentru ca să poată fi transportați doi oameni, dintre cari unul era greu rănit, trebuia fără îndoială să se facă oare-care zgomot, și măcar unul dintre cei cari vegheau ar fi observat lucrul.

Așa dar, d. Larmette abia se culcase, și fu deșteptat de răsete și strigăte.

Trăgînd cu urechea auzise câte-va cuvinte cari îi atrăseseră atenția.

Atunci s'a apropiat de fereastră și a văzut ce se petrece în stradă.

În acelaș moment a năvălit în camera sa inginerul Botera, care îi povesti în câte-va cuvinte ce se întâmplase.

Nu voise să creadă la început, dar în cele din urmă, în fața realității, trebui să cedeze.

Și-acum, de mai bine de un ceas, de cînd detectivul Gow plecase după magistrat, dînsul, Larmette se chinuia cu tot felul de ipoteze. De sigur însă, că d. Bloomberg, care era deprins cu toate șiretenile bandiților avea să dezlege enigma, dînd cel puțin o explicație care să poată fi luată în serios.

Magistratul fu încântat de această apreciere; poate că în alte împrejurări i-ar fi părut oare-cum bizar interesul acestui străin pentru o afacere, care în cele din urmă nu-l privea; dar în momentele acelea era el însuși prea intrigat, pentru ca să mai dea atenție unor amănunte de felul acestuia.

Încăperile locuite de Dick Fann fură din nou cercetate cu de-amănuntul; din ordinul directorului hotelului, nici-un lucru nu fusese mișcat din loc, așa în cît magistratul putu face cea mai serioasă anchetă.

Dar după două ore de cercetări și ipoteze, d. Bloomberg declară, că de vreme ce persoana rănită dispăruse fără a fi semnat vre-o plîngere către parchet, trebuia să închidă ancheta; — cel puțin pînă cînd va avea vre-un nou semn din partea lui Dick Fann.

După plecarea judecătorului de in-

strucție, Larmette porni și dansul spre hotelul său, discutând cu Botera împrejurările bizare în care dispăruseră adversarii săi.

Larmette putea vorbi fără înconjur. Complicele său știa ca și dansul unele amănunte despre cară justiția nici habar n'avea.

Știa amândoi că Dick Fann era grav rănit, și n'ar fi putut să părăsească patul. De aceia erau cât se poate de cuminiți. În ce mod trebuiau să-și explice această fugă?

Când intrară în salonul hotelului lor, erau orele zece și un sfert.

Numeroși clienți erau adunați acolo, discutând cu însuflețire evenimentul zilei.

Larmette și tovarășul său fură asediați de întrebări.

— Se găsisse vre-o urmă?

«Cum se poate să fi părăsit rănitul și tovarășul său hotelul, fără să fi atras atenția nimănui?»

Răspunsurile lui Larmette provocau o adevărată indignare:

— Cum?... Nu știa nimeni nimic?...

Nu se putea da nici un răspuns satisfăcător publicului chinuit de curiozitate?

„Iată cum e poliția noastră!.. Se pricepe să aresteze numai oamenii cinstiți!

— Banditul, răspunse Larmette, ghicise că se apropie pentru dansul ora hotărâtoare, și a procedat cu mult sânge rece.

— Să sperăm că tânăra prietenă a detectivului ne va putea aduce vre-o lămurire, se auzi de-o dată o voce.

Aproape fără voce, Larmette întrebă:

— Care prietenă?

— D-ra Floriana Defrau, răspunse casierita, cu un surâs amabil. A plecat pe la orele nouă și jumătate împreună cu guvernanta sa, spunându-ne că speră să poată deslega enigma.

— Făcuse dânsa vre-o ipoteză verosimilă?

— N'as putea să spun nimic în privința asta, domnule, pentru că d-ra Floriana nu ne-a dat nici o explicație.

În timp ce Larmette și Botera schimbau o privire repede, întrebându-se ce putea însemna această atitudine a Floriane, își făcu apariția un comisionar din port, care strigă cu vocea sonoră:

— D-ra Maud Bonie?

— Eu sunt, răspunse casierita; ce voești?

— Voesc să-ți dau în mână o scrisoare. Iat-o. Cursa mi-a fost plătită. Bună seara.

Și omul plecă, fără să mai dea vre-o lămurire.

Toate convorbirile fuseră întrerupte. Toate privirile erau îndreptate acum spre casierita, care învărtea scrisoarea în mâini, fără să se hotărască s'o deschidă.

Larmette interveni:

— Poți să-ți citești scrisoarea, domnișoară; nu te jena de noi.

Casierita desfăcu plicul, din care scoase

mai multe hârtii, printre cari asistenții recunoscuseră îndată și câte-va bilete de bancă.

Era de asemenea în plic și o scrisoare, pe care casierita o ceti, la început cu interes, apoi cu uimire.

Când o sfârși, exclamă cu voce tare:

— Dar asta e de necrezut!

— Ce s'a întâmplat? întrebă într'un glas toți câți se aflau de față.

— D-ra Floriana Defrau imi trimite o scrisoare uimitoare.

— Și ce-ți scrie?

— Scrisoarea nu este de loc confidențială, prin urmare pot să v'o citesc și d-voastră.

Se făcu o tăcere de catedrală. Casierita citi cu voce tare și răspicală:

„Scumpă domnișoară,

„Voi fi reținută mai multă vreme de parte de hotelul d-voastră. Pentru ca direcțiunea să nu aibă nici un motiv de neliniște vă trimet în acest plic valoarea cheltuelilor pe cari le-am făcut. Restul va fi pentru bacșișuri personalului“.

(ss) Floriana Defrau.

Ascultătorii se priviră uimiți.

Plecarea aceasta neașteptată marea și mai mult misterul afacerii. O furtună de întrebări porni din nou din toate părțile.

— De unde vine scrisoarea asta?

— Nu știu.

— Ar fi trebuit să punem întrebări comisionarului care a adus-o.

— Nu mai e nevoie pentru că era un comisionar din port; prin urmare scrisoarea a fost trimisă din port.

— Din port?

Larmette nu-și putu stăpâni această întrebare. Și fără să se mai îngrijească de mirarea ascultătorilor,—căci tonul cu care pronunțase aceste cuvinte fusese de o brutalitate rară,—eși repede împreună cu inginerul Botera.

— Ce ai? Ce s'a întâmplat? murmură chilianul.

— Cum, nu înțelegi? Dacă scrisoarea vine din port înseamnă că Floriana ne scapă din mâini.

Se îndreptară amândoi spre apartamentul ocupat de Floriana.

Toate încăperile erau goale; geamantanele dispăruseră ca și oamenii.

Era evident că d-șoara Defrau plecase cu gând de a nu se mai întoarce.

— Și dobitoaca aceia de Patorne care nu mă înștiințează! exclamă Larmette, dând cu pumnul într-o masă care nici voi să se sinchisească de mânia sa.

Dar nu se lăsă multă vreme cuprins de această mânie.

Voi să aște, să știe totul.

Urmat de Botera care era oare-cum îngrijit de exaltarea prietenului său, alergă în port, unde împărțind bacșișuri în dreapta și în stânga, reuși să aște în dimineața aceia nu părăsise portul decât un singur vapor.

Era *White-Bird* al companiei de navigație californiane.

Era acelaș vapor în care fuseseră imbarcate automobilele Dion și Botera.

Nu mai încăpea nici o îndoială: Floriana plecase cu acest vapor. Ea se folosise de absența bijutierului pentru a-și pune în aplicare planul.

Așa dar Floriana lucrase după un plan de mai înainte întocmit.

Știa ea oare exact la ce oră era să părăsească vaporul portul? Și mai știa că în timpul acela dansul, Larmette avea să fie în imposibilitate de a o supraveghea?

O sudoare rece acoperi fruntea teribilului aventurier.

Dacă ipoteza aceasta era exactă devenea evident că existase o înțelegere între canadiană și Dick Fann.

Faptul dispariției lor simultane îl făcea să creadă că ipoteza era adevărată.

Dar în acest caz dansul, Larmette, fusese tras pe sfoară.

Cu toată furia sa, aventurierul se vedea nevoit să-și mărturisească că nu putea pricepe nimic.

Totul era întunecat, inexplicabil. Un muribund care își regăsea dintr'odată forțele spre a fugi; Floriana dispărând tocmai în momentul anchetei judiciare; și pînă și tăcerea dobitoacei de Patorne pe care un flirt abil o făcuse sclava lui.

Fără îndoială, de vreme ce guvernanta nu-l înștiințase că pleacă, asta însemna că nici dînsa nu știuse nimic.

Cu toate silințele pe cari și le dădu, Larmette nu putu găsi soluția enigmei.

Și cu toate acestea aventurierul nu se înșela în presupunerile sale.

Floriana, foarte veselă, era acum în plină mare, împreună cu d-na Patorne și cu Jean Brot.

CAP. VIII

Iată ce se petrecuse:

În dimineața aceea, cu puțin înainte de orele 9, adică tocmai în momentul când bijutierul și tovarășul său se amestecaseră în mulțimea curioasă să afle ce se făcuse Dick Fann, Floriana primi o scrisoare.

Jean Brot, care de pe la orele șapte stătea în biurul hotelului, smulse scrisoarea din mîna factorului și o duse destinatarei.

Floriana citi cele ce urmează:

«Scumpă copilă! La orele 9 jumătate exact să pleci de la hotel, împreună cu d-na Patorne și Jean, sub un motiv oarecare.

«Să te duci direct în port.

«*Withe-Bird*» va fi sub presiune, căci la orele 10 trebuie să părăsească bazinul.

«Te vei urca pe punte împreună cu Patorne și cu Jean, dând ca motiv că trebuie să faci câteva recomandări în privința automobilului.

«Te vei preface curioasă să vizitezi cabinele pe cari ar fi trebuit să le ocupi; când te vei vedea acolo, vei îndrepta un revolver asupra d-rei Patorne. Acest gest elocuent o va convinge să tacă.

«La orele 10 fix steamerul va părăsi portul. Cu douăzeci de momente mai târziu vei putea s'o lași pe d-ra Pastorne liberă; din momentul acela să nu te mai îngrijești de ea.

«White-Bird» este singurul vapor care va pleca spre Valdez pînă peste opt zile.

«Pornind la drum cu opt zile înainte de Larmette, vei scăpa de dinsul pentru totdeauna.

«Vom putea prin urmare să ne ocupăm numai de dușmanul nostru fără să mai avem grije să te apărăm.

«Plecă fără nici o teamă. Acela care îți este drag va scăpa; pot să-ți afirm lucrul acesta fără îndoială. A asculta întocmai instrucțiunile pe cari ți le dau, înseamnă a colabora la salvarea sa.

«O sărutare dulce de la tatăl tău:

«(ss) R. D. Defrau.

«PS. Să arzi scrisoarea îndată».

Poate că, dacă ar fi fost vorba numai să scape de Larmette, nu s'ar fi grăbit așa de mult; dar când se gândea că era vorba de salvarea lui Dick Fann se putea oare să nu asculte?

Prin urmare plecă îndată dela hotel, împreună cu Patorne, lăsând vorbă lui Jean s'o urmeze fără întârziere în post.

Ștregarul, folosindu-se de agitația care domnea pretutindeni în hotel, încercă și geamantanele pe cari le scoase printr'o porțiță dosnică și le transportă pe bordul vasului.

Când Floriana apără cu tovarăsa sa, lucrurile erau transportate în cabine și Jean stătea gata să dea ajutor stăpânei sale în caz de nevoie.

Totul se petrecu întocmai cum prevăzuse falșul doctor Noscoso.

Ajunsa pe vapor, Floriana se interesă de automobilul său și după aceea voi să privească puțin cabinele pe cari le-ar fi ocupat dacă s'ar fi imbarcat pe vapor.

Guvernanta observă că vaporul avea să plece peste zece minute, dar asta fără să aibe vreo bănuială.

Floriana răspunse că cinci minute îi ajungeau pentru ca să-și facă gustul, și că de alt-fel, sirena vaporului avea s'o înștiințeze de momentul plecării.

Floriana jinu să viziteze mai întâi cabina guvernantei; dar odată ajunsă aici, schimbă îndată tonul.

Excelenta doamnă Patorne rămase de la început foarte uimită, când își zări geamantanele.

— Ce înseamnă asta? exclamă dânsa, întorcându-se spre Floriana.

Dar n'au vreme să spue mai mult, pentru că d-ra Defrau scoase revolverul și stătea acum într'o atitudine amenințătoare.

— Dumnezeule! murmură guvernanta, oare nu cum-va copila aceasta a înbunit subit?

Copila răspunse printr'un hohot de râs.

— Te rog să crezi că sunt în deplinătatea tuturor facultăților mele mintale, răspunse dânsa.

— Nu prea dai dovadă...

— Așa crezi d-ta; dar după ce-ți voi da oare-cari explicații, vei recunoaște și d-ta că am toată dreptatea. Ești femeie prea serioasă pentru ca să nu recunoști lucrul acesta.

«Va trebui numai să stai în poziția aceasta un sfert sau cel mult o jumătate de oră. Îți dau cuvîntul meu că nu voi apăsa pe trăgaci de cât numai dacă te-ai încerca să părăsești cabina.

— O jumătate de oră!... Dar până peste o jumătate de oră vaporul va pleca!...

— Tocmai.

— Și eu vreau să rămân la San Francisco.

De astă-dată Floriana își increți sprincelele:

— Eu însă, vreau să merg în Alaska.

— Cum?... Așa pe neașteptate?... Asta nu se face!...

D-na Patorne nu mai știa ce să spue, ce să facă. Să plece!... Să nu mai flirteze cu Larmette; dar asta era mai presus de orice închipuire!...

Guvernanta se repezi înainte, gata să învingă orice rezistență.

Dar Floriana întinse din nou revolverul și o sili să rămăe pe loc.

În curând se auzi strigătul puternic al sirenei.

D-na Patorne iar voi să se îndrepte spre ușă, și din nou revolverul o opri.

Când se auzi a treia oară șueratul sirenei și ancora fiind desprinsă, vasul se legănă pe valuri, Floriana nu-și putu stăpâni o exclamație:

— Plecăm!

Cuvintele acestea avură darul s'o facă pe d-na Patorne să uite că era amenințată de un revolver. Sări dintr'o dată în picioare, și fugi spre ușă.

Floriana, nu mai avu timp s'o oprescă, și rămase dezolată în cabină.

Guvernanta avea să ajungă pe punte, și avea să facă o gălăgie teribilă.

Toată afacerea era compromisă.

Dar nu. În sală se auzi o exclamație scurtă și zgomotul unei căderi.

Ce se mai petrecea oare?

Floriana alergă și dela prima aruncătură de ochi își explică îndată ce se petrecuse.

(Va urma).

POȘTA REDACȚIEI

Nelli Nelini, Iași. — Așteptăm cu plăcere traducerile pe cari ni le-ai lăgăduit și cari vor fi tot atât de bine primite ca și cele trimise pînă acum.

S. N.—D-ta, pentru că nu știi bine românește, nu faci traduceri publicabile.

Cător-va colaboratori obicinuiți. — Suntem îndreptățiți să așteptăm mai mult dela d-v., acum în vacanța mare.

CĂTRE CITITORI

Anunțăm pe cititorii noștri că vom publica ori-ce articole interesante prin vitoare la călătorii sau vânători, iitară sau străinătate, ce ne vor fi trimise.

Articolele, scrise pe o singură pa te a hârtiei, în scrisori francate, vor fi adresate direcțiunei «Ziarului Călătorilor», strada Brezoianu, 11, București.

Înainte și După
întrebuințarea
Cremei și Pudrei «FLORA»

Pastă de **BUCOL** Apă de gură
dintii 1 leu 1 leu 50

SĂPUN de TOALETĂ

„FLORA”

de o calitate ireproșabilă, foarte bine parfumat, catifelează mâinile și tenul

— Bucata lei 1,25 —

Tusea cea mai rebelă,
bronșitele acute
și cronice, tusea
măgărească vindecă sigur

PECTOSIN ITEANU

Sticla lei 3. Drogueri și farmacii

Anemia clorosa, neurastenia, histeria,
slăbiciunea generală combată.

HEMOFER ITEANU

— Sticla lei 4 —

**DURERI
Reumatice**

Nevralgii, migrenă, dureri de cap și de dinți,
vindecă sigur **Nevralgine Jurist**. Un flacon 2,50 și o doză 50 bani la drogueri și farmacii.

BONBOANE

ORIENTALE

Parfumează admirabil gura și distrug ori-ce miros urât al gurei. Cutia 50 bani la drogueri și farmacii. A se observa marca: «Semiluna cu stea».

TOȚI ABONAȚII LA
« **ZIARUL CĂLĂTORIILOR** »

PARTICIPĂ,

cu începere de azi, la următoarele mari și de valoare premii:

1) O sobă « Godin » No. 3, cumpărată de la cunoscuta casă : Industria Metalică « Marcu », B-dul Elisabeta, No. 5.

2) Una pușcă fină de vânătoare, cu 2 țevi, cal. 12, din vechia și renumita fabrică Pieper-Bayard.

3) Un pistol automat de buzunar, Pieper-Bayard, modelul cel mai nou, fiind de calibru mare, 7 65, însă format redus, foarte portativ.

4) Una carabină de mare precizie, cal. 22, Pieper-Bayard, semi-automată.

Toate aceste 3 arme sunt cumpărate de la marele magazin B. D. Zisman, 44, calea Victoriei, furnizorul Curții Regale.

5) Una oglindă mare venețiană de cristal ;

6) Una măsuță de toaletă, cu oglinzi de cristal ;

7) Una mașină de cusut de mână ;

8) Două frumoase tablouri.

Toate aceste 5 obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mobile Marco Dattelkremer, str. Carol, No. 62.

9) Una pendulă de birou ;

10) Una chisea de argint de China, foarte frumoase obiecte, cumpărate de la magazinul de încredere Schmith & Stratulat, calea Victoriei, 53.

11) Un gramofon perfecționat ;

12) Una mandolină, din lemn de palisandru, ornată cu sidef, cumpărate de la marele magazin de muzică Jean Feder, calea Victoriei, 54.

13) Una fructieră, argintată și aurită, cu 12 cuțite pentru desert, aurite, cumpărată de la cunoscutul magazin de bijuterie Th. Radivon, B-dul Elisabeta, 9 bis.

14) Una toaletă de bambu veritabil, cumpărată de la bine asortatul magazin de mobile de trestie și bambu, D. Litmann, strada Lipscani, No. 3.

15) O duzină crema « Flora ».

16) O » săpun « Flora ».

17) O » pudră « Flora ».

18) 2 ceasornice de argint, pentru bărbat.

19) 5 abonamente pe 6 luni la ziarul umoristic « Veselia ».

20) 5 abonamente pe 3 luni la ziarul « Universul literar ».

Toate aceste frumoase premii se oferă cu începere de azi, prin tragere la sorți, abonaților « Ziarului Călătoriilor ».

Prețul abonamentului lei 5 p. un an, 2.50 p. 6 luni.

NOUILE PREMII

ALE ZIARULUI

„UNIVERSUL”

Cu incepere de astăzi, ziarul „Universul” oferă abonaților săi următoarele mari și de valoare premii:

O VILA LA SINAIA

construită anume anul acesta pentru abonații noștri, în pozițiunea cea mai încântătoare a Sinaei, pe str. Furnica

UN DORMITOR de BRONZ

foarte elegant, de mare valoare, cumpărat de la „INDUSTRIA METALICĂ MARCU”, Bulevardul Elisabeta, No. 5

UN DIVAN-PAT

și

Un salonas modern

cumpărate de la marele magazin de mobile „La Centrala”, Marcu Dettelkremer, strada Carol, No. 62

Un mare pedestal de marmoră sculptat

pentru flori

Una bicicletă, o pușcă de vânătoare și

Un pistol automat, cumpărate de la marele magazin de arme B. D. Zisman, calea Victoriei, 44

Un gramofon perfecționat și

Una vioară sistem Stradivarius cumpărate de la marele magazin Jean Feder, calea Victoriei, No. 54

Un flaut ornat cu fildeș cumpărat de la magazinul La Harpa, c. Victoriei 5.

Un ceasornic de aur pentru bărbat și

O pereche cercei cu 6 pietre de diamant

cumpărate de la cunoscutul magazin „Ceasornicăria Colței”

Una pendulă de perete artistică lucrată bătând orele

O elegantă pendulă de birou și

Doă fructiere cumpărate de la marele magazin de horologerie și bijuterie Theodor Radivon, Bulevardul Elisabeta, No. 9

Un inel de damă cu piatră antică de valoare

10 tablouri aquarele

Șase ceasornice pentru bărbați

Șase ceasornice „Réveil”

20 abonamente pentru 6 luni la ziarul „Veselia”

10 „ „ 6 „ la „Ziarul Călătorilor”

Cu toate că acordă aceste mari premii, „Universul” menține aceleași prețuri de abonament, adică:

Lei 18 pentru un an; lei 9.15 pentru 6 luni; lei 4.65 pentru trei luni.

Abonații mai primesc gratuit „Universul Literar”, iar cei ce se abonează cu incepere de azi mai primesc un volum din:

Memoriile Regelui Carol I

Spre a participa la aceste premii, abonații pentru un an primesc 30 bonuri: pe 6 luni 14 bonuri; pe 3 luni 5 bonuri

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

ȘI AL ÎNTÂMPLĂRIILOR DE PE MARE ȘI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI

Lei 5.—Pe un an în toată țara
« 2.60 « 1/2 « « « «

Redacția și Administrația

No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

Apare odată pe săptămână

— MARȚEA —

Contrastul dintre pitici și apărătorul lor, e isbitor.—(Vezi pag. 4488).

ABONAMENT

LA

„ZIARUL CALĂTORIILOR”

Pentru 1 an 5 lei; jum. an 2.60

Cei doi pitici din Teheran

Marile orașe din Persia nu sunt numai locuri unde se vinde tot ce poate fi necesar, util sau neutru în existență, ci sunt și locuri de distracție. Negustorii vecini schimbă tot mereu între ei cuvinte asupra afacerilor prăvăliei și asupra știrilor din oraș. Căci trebuie să știi că în bazar se discută și se critică despre toate scandalurile orașului. Sunt orbi care repetă cântecele cele mai recente fabricate de poezii populare. Jonglerii și echilibriștii se instalează într-un colț ales la întâmplare, bine-înțeles, unui cu animale dresate, savante și feroce.

Un individ este așezat pe o laviță de lemn lângă fântână; este cunoscut de toți. Trecătorii se grupează mereu în jurul său. Incepe o lungă poveste împrumutată din „O mie și una de nopți” sau din „Secretele lui Abdul” o complicație persiană de aventuri comice și dramatice. Auditorii dacă sunt obosiți de povestiri dramatice, atunci povestitorul posedă și un repertoriu de istorii comice al căror fond și detalii sunt puțin gustate de urechi europene.

În acest fel eu zării într-o zi la Ispahan doi povestitori pitici Poulah și Jaya. Reușii să fac cunoștință cu ei mai târziu, la Teheran, în „Marele Bazar”. Ei erau obișnuiții bazarului și bine cunoscuți de locuitorii orașului. Poulah tatăl și Jaya fiul său, n'aveau nici un metru înălțime; mergeau cu picioarele îndoite ca ale unui câine bolde. Fizionomia bătrânului arăta cam strâmbă pe când a lui Jaya prezenta o perfectă regularitate, un ten de o colorație delicată și ochii săi erau mari, blânzi și profunzi, ca ai unei gazele.

Care era vârsta lui Foulah? El zicea singur că nu știe, dar poate că nu voia să spue. Cât despre origina diformității sale el povestea următoarele:

La vârsta de 30 ani el era mare și bine făcut și era considerat ca cel mai frumos om din Chiraz orașul său natal. Din nefericire el își atrase ura unui vrăjitor, care-l aruncă o imprecuație. Din ce în ce începuse a se micșora la înălțime și picioarele începură să i-se strâmbă; în câte-va luni

el devenise aceea ce se vedea. Nu numai pe el îl atinse răzbunarea vrăjitorului, ci și pe fiul său, căruia începu să i se arate aceleași simptome, diformându-l mereu.

Această explicație fantezistă pe care o da el tuturor celor cari îl întrebați, nu întâlnea decât puțin necredincioși; credința în existența supranaturalului mai domnește și azi în Persia.

De ast-fel Poulah și Jaya au și dușmani cari caută totdeauna a le răpi banii căpătați; dar au și un apărător numit Mounah care e de o înălțime colosală și e spaima haimanalelor (vezi ilustrația) cari caută ceartă celor doi pitici locuitori ai marelui bazar din Teheran.

Lazăr Klar.

O vânătoare la munte

— O luptă cu un urs —

E știut în genere, că până acum 30 și ceva de ani, până la ivirea armelor perfecționate, la noi, nici o vânătoare nu prezenta mai mari greutăți și pericole, ca cea de urși, chiar de s'ar fi luat cele mai bune dispozițiuni, căci pe teren lucrurile se schimbă, din cauză că nu se știe precis de unde se va ivi bestia; și adesea s'a văzut că, tocmai la punctul unde s'a postat un bun vânător, bestia nu s'a ivit, ci din contra, a apărut la o altă extremitate unde nu se găsea decât un slab trăgaci, caz care s'a întâmplat cu vânătoarea ce vom descrie.

Sezonul băilor trecuse, și la stațiunea balneară Călimănești cu renumita-i apă de Căciulata, nu mai rămăsese nici un vizitator, afară de antreprenor, familia lui și vre-o doi-trei călători, între cari și un inginer polonez, venit pentru delimitarea unei moșii, peste Olt.

Era în toamna anului 1871 și setos de a cunoaște cât mai mult părțile frumoase ale județului Vâlcea, mă dusei și la Călimănești, unde spre surprinderea mea găsi cunosțințe...

Mă instalai deocamdată la antreprenor, rămânând a fi călăuzit în urmă prin împrejurimi, — dar în aceeași zi, după amiază, sosiră noui oaspeți:

Căpitanul Mavrodin, pe atunci comandant al companiei de vânători dela Salinele Mari, însoțit de un sergent al său; sub-prefectul Nicolae Baldovin și doi rămnicieni.

Motivul vizitei lor nu era de cât o plângere a locuitorilor din Călimănești, cari spuneau că niște urși le atacă și le răpesc vitele și stupii; — urma dar să se facă o vânătoare pentru uciderea lor.

Căpitanul, cunoscut ca foarte pasionat vânător, fusese invitat de sub-prefect și dansul luase și pe sergent ca bun țințăș.

După ce se făcură prezentările, se

chemă primarul și locuitorii reclamanți, cari venind vorbiră și prin viu grai despre atacurile ce sufereau din partea urșilor cari sunt de o îndrăzneală neauzită și ca probă, unul dintre locuitori ne invită la el acasă. Mersem cu toții și văzurăm într-o mică grădiniță, în fața a două ferestre, vre-o șase stupi — iar în fața stupilor o cursă de fier de aproape 1 metru în diametru, închisă, și pe marginele ei rămas părul de urs, cum rămâne pe un dărac. Omul ne spuse că aseară cursa era deschisă și probabil după miezul nopții ursul fusese acolo.

Căpitanul decise ca vânătorii și cei cari au arme să vie spre a le distribui praf și gloanțe ca a doua zi la orele 6 dimineața să pornim cu toții contra urșilor.

În curând vânători și oameni sosiră și după ce li se distribuă munițiunii, li se dădură și două vedre de vin ca să li se mai înmoae arterele, să fie mai elastice și să fie voioși a doua zi.

Pe când se făcea împărțirea aceasta, se putea vedea în mâinile lor tot felul de arme: unii aveau adevărate șișanele lungi cât o prăjină, — spunând că sunt din vremea lui Tudor, alții arme de deosebite forme cumpărate din arsenalele armatei, scoase din uz, vre-o trei inși aveau arme cu două țevi, iar unul o țevă de pistol turcesc pusă pe pat de pușcă, căruia i-se rețină arma și i se dete una de-ale primăriei, cu toate protestările că arma lui deși e scurtă, dar „întrece în bătaie chiar puștile cele lungi arnăuțești”.

În salonul băilor, se începu o conversație asupra vânătoarei, cine va lua parte și dacă au arme toți.

Inginerul Maximilian spuse că se va servi de arma sa, un „lefoșeu”, căci centralele nu se iviseră atunci. Eu primii asemenea să iau parte, căci la orice escursiune luam pușca cu mine, pușcă specială de munte, tot „lefoșeu”.

Căpitanul și sergentul cu arme „piabody” iar toți ceilalți, între cari și doi fii ai antreprenorului băilor, cu arme cu capse.

Seara după masă se povesti despre urși, mistreți, căprioare și țapi sălbateci, și felurite accidente fantastice și impondabile cu multe floricele cum știu mulți din vânători să spue.

Orele trecând repede, ne ziserăm toți noapte bună și fiecare ne-am retras spre odihnă.

Era în revărsatul zorilor când furăm treziți din somn prin sunetul goarnei și al unui barabanci vechi al primăriei.

În cinci minute toți eram gata iar în curtea băilor vânători și gonaci așteptau pornirea. Ne luarăm rămas bun în uralele celor rămași, de: „isbândă bună, să veniți sănătoși, cu urși uciși, cu vânat mult”, etc.

Drumul ce-l aveam de parcurs era greu și anevoios, tot cu suișuri, teren